

Florin Lăzărescu

Trimisul nostru special

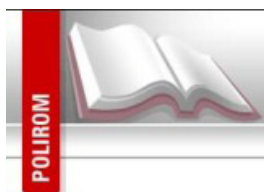

Florin Lăzărescu

Trimisul nostru special
Roman

Prefață de Paul Cernat

Editura Polirom
2005

© 2005 by Editura POLIROM

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN: 973-46-0117-2

ISBN ePub: 978-973-46-2500-0

ISBN PDF: 978-973-46-2501-7

Redactor: Alina Radu

Coperta: Manuela Oboceanu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

Florin Lăzărescu (n. 28.03.1974, Doroșcani - Iași), prozator, publicist și scenarist ieșean. A debutat în 2000, cu un volum de povestiri: *Cuiburi de vîsc*, Editura Outopos, Iași. A mai publicat un volum de povestiri în format electronic: *Șase moduri de a-ți aminti un cal*, Editura Liternet, www.liternet.ro, 2003, și romanul *Ce se știe despre ursul panda*, Editura Polirom, Iași, 2003. Din 15 ianuarie 2003, scrie on-line un *Jurnal intim* (pe site-ul personal <http://lazarescu.reea.net>). Apariții în antologii: *Ozone Friendly. Iași – reconfigurări literare*, Editura T, Iași, 2002 și *Respiro. Proză scurtă 2000-2002*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2003. Colaborări la: *Dilema Veche*, *Observator cultural*, *Suplimentul de cultură*, *Ziarul de duminică*, *Șapte seri*, *Timpul*, *Contrafort*, *Vatra*. Câștigător al concursului organizat în 2005 de Centrul Național al Cinematografiei, cu scurtmetrajul *Lampa cu căciulă*, care va fi turnat în regia lui Radu Jude. Împreună cu Lucian Dan Teodorovici, scrie scenariile pentru serialul *Animat Planet Show*, o parodie animată gândită de Divertis, difuzat de Antena 1. Contact: flazarescu@yahoo.com.

Miracolul în transmisiune directă

Din generoasa gamă de tendințe, orientări și formule a colecției „Ego. Proză“ lipsea un ingredient important: problematica spiritual-religioasă. Cu excepția lui Bogdan Suceavă – care îi „atacă“, din unghi demitizant și parodic, patologiile milenariste –, noii prozatori par, deocamdată, indiferenți sau mefienți față de ea. E o simplă constatare. Sigur că, dacă apropiem lupa, vom observa că dimensiunea sacrului e prezentă, discret, și la Sorin Stoica, și la Cosmin Manolache sau la Veronica A. Cara, de exemplu. Lucrurile stăteau însă altfel în anii '90, când – după decenii de ateism comunist – s-a înregistrat un *boom* apocaliptic pe linia unui nou realism magic: de la eseismul baroc și ezoteric al lui Dan Stanca pînă la demonismul demential-grotesc al lui Daniel Bănulescu și riscantele experimente sapiențiale din romanele lui Vasile Andru. Dimensiunea mistico-metafizică asigură, nu mai puțin, forța portantă a *Orbitorului* cărtărescian, tema în sine atingînd – în travesti bufon, dar cu recuzita de rigoare – chiar și cyberficțiunile postmoderne ale unor Adrian Oțoiu (*Chei fierbinți pentru ferestre moi*), Andrei Codrescu (*Messi@h*) sau Alina Nelega (*Ultim@vrajitoare*). Putem adăuga și alte exemple, cu elemente mergînd de la ezoterism și gnosticism pînă la sincretisme *new age*: aproape toate vin însă dinspre zona scriitorilor trecuți de 40 de ani. Modele productive: Borges, Eco, Eliade, Culianu. Nu-i mai puțin adevărat că abordarea unei atari „dimensiuni“ comportă riscuri: cum să o explorezi fără să cazi în demitizări ieftine sau, dimpotrivă, în tezism patetic, în înăție simbolizantă sau în kitsch cucernic?

Cel care vine să completeze și să reformeze – cu grație și naturalețe – lipsa susmenționată din proza „tînără“ este Florin Lăzărescu. La 31 de ani, prozatorul ieșean e deja o certitudine. A debutat în 2000 cu un volum de povestiri cam nefericit intitulat *Cuiburi de vîsc* (parțial reîncărcat în format electronic, sub titlul *Șase moduri de a-ți aminti un cal*): narațiuni alerte, joviale, lucrate cu o fină regie a misterului. În 2002 a publicat micul roman *Ce se știe despre ursul panda*, una dintre cele mai bune cărți de proză „tînără“. Romanul cu care autorul recidivează acum – *Trimisul*

nostru special – joacă pe ambiguitatea semantică dintre reportaj și scenariu mistic. Titlul sub care fusese anunțat acum câteva luni era unul „periculos”: *Săriți în aer, porci occidentali!* Însă, după ce ne-a pus pe ghimpi, autorul a renunțat la el, iar formula cu pricina a ajuns să exprime partitura unui personaj secundar: teroristul arab Mohammad. Fiu al profetului Salman, venit în România ca student și secundat de un anume Gabriel (pe post de înger păzitor?), fostul găsit de cămile rătăcite prin deșert creează panică trăgând semnalele de alarmă la trenuri și visează la un atac terorist cu dinamită în timpul emisiunii „Surprize! Surprize!”. Forțînd nota, „Săriți în aer, porci occidentali!” putea fi citit și ca „Înălțați-vă, materialişti obsceni!”. Dar numai forțînd nota...

Formula predilectă a autorului este romanul-puzzle cu deschideri ludice și fantastice. Un puzzle conceput sub forma unui joc derulat cu ingeniozitate pe mai multe planuri: underground-ul aurolacilor, cerșetorilor și victimelor tranziției, universul mass-media avid de senzațional, lumea intelectualilor debusolați și, nu în ultimul rînd, a călugărilor care coboară în lume. La prima vedere, viziunea este una satirică. Dezamăgit de previzibilitatea și stereotipia lumii (care nu îl mai surprinde), dar fascinat de spectacolul ei, autorul nu pictează însă o Sodomă și Gomoră peste care se înalță flăcările Apocalipsei, ci redescoperă imaginativ și bonom *miracolul*. „Minunile” sînt puse în scenă cu o exuberanță plină de umor și de discret farmec poetic atins de o undă melancolică. Spre deosebire de prozatorii noștri „apocaliptici”, care abordează sacralul cu o conștiință acută a păcatului, Florin Lăzărescu vine cu o perspectivă a inocenței copilăroase, proiectînd în basm și în fabulație ludică ororile lumii. Autorul e un maestru al dialogurilor, unul dintre cei mai înzestrați pe care-i avem. Ar fi însă mult prea facil și, pînă la urmă, inexact să vedem în el un comediograf, un ironist ancorat în realul tranziției. Proza sa „postmodernă” se deschide ca un evantai către fabulos, fantastic și – nu spun vorbă mare! – mistic. Narațiunea are nerv dramatic și, pe alocuri, un dinamism cinematografic de *cartoon*. În filigranul poftelor narative și al dezinhibării lexicale, al focurilor de artificii, al procedeelelor comice și al dialogurilor de o irezistibilă oralitate (am rîs nu o dată cu lacrimi citindu-le) se pot lesne ghici puritatea interioară, profunzimea și gravitatea unui suflet de copil mare: un copil care se joacă șucar scriind despre lumi alternative pentru a-și împlînzi spaime și neliniști metafizice concrete. În proza lui Florin

Lăzărescu, religiozitatea este – ca și umorul – o expresie a libertății radicale: o alternativă neconvențională la adresa unei umanități previzibile și „profane“, un rest inexplicabil care, depășind limitele omenescului, îi conferă demnitate și sens. S-a vorbit, în legătură cu acest aspect, de „absurd“; nu-i de mirare, din moment ce un urs panda sau sfidătorul deget mijlociu al unui sfânt mort apar pe post de epifanii ale sacrului... Florin Lăzărescu nu e însă, în ciuda aparențelor, un „demitizant“. Sau dacă este, el demitizează demitizarea, întorcând-o împotriva ei înseși...

Totul începe cu un urlet inexplicabil: „Sombbreroo!“; venit de la fereastra unui „bloc din cartierul adormit“. Urmează relatarea lui Antonie, întors din zona crepusculară dintre viață și moarte. Amintirile din copilărie (nașterea unei iepe asistate de tatăl naratorului), evocarea propriei nașteri și vocea redactorului-șef se amestecă într-o galimatie „de pe ceea lume“, într-un postmodernism postmortemist... Ieșirea sufletului din trup (re-nașterea, extaza...) oferă prilejul unei delicioase satire urmuziene la adresa clișeelelor corectitudinii politice: drumul spre Judecata de Apoi e străjuit de panouri publicitare antitabac; la un moment dat, o voce îl acuză pe muribund că are probleme cu minoritățile și că neagă Holocaustul; la capătul tunelului oranj, un sfânt îl întâmpină ca un amfitrion și, după un dialog aparent miștocăresc, îl evaluează și îl trimite înapoi în lume pe post de Noe. De aici încolo, se dezvoltă contrapunctic povestea „trimisului“ Antonie, ziarist la pagina de cultură a unui cotidian. Prins în mecanismul idiotizant al presei de senzație – care îl transformă pînă și pe Dumnezeu în știre-bombă de pagina întâi –, terorizat de un redactor-șef cu ambiții de dirijor media, „eroul“ visează să realizeze de unul singur un cotidian independent tocmind esența Universului pre limba gazetărească. Mecanismele presei (și ale scrisului „senzaționalist“) sînt deconstruite cu haz nebun; treptat, intervin în poveste alte „dimensiuni“: o convorbire telefonică între Părintele Nicodim și Înalt Prea Sfințitul în cadrul căreia, pe fundalul melodiei *Love me tender*, primul anunță dispariția degetului mijlociu al moaștelor unui sfânt. Hoțul – aflăm dintr-o secvență ulterioară – e un țigan pe nume Elvis, posesor al unei oglinzi fermecate în care Antonie refuză să se uite („Dacă m-aș fi uitat în oglinda țiganului – gîndi –, sigur l-aș fi văzut pe tatăl meu...”)

Relația tată-fiu (variante ale relației Tată-Fiu) constituie un ax major al cărții. Profesorul de istorie Iosif, tatăl lui Antonie, se

refugiază din calea tăvălugului comunist într-o școală de munte, împreună cu familia; aici, după ore, le spune elevilor povești pe care unii dintre ei nu le vor uita niciodată. Mina lungă a turnătorilor Securității îl ajunge însă, omul intră la pușcărie și înnebunește, dar, odată eliberat, își recuperează copilul pierdut și-i populează mintea cu povești de tot felul – sacre și profane: Geneza, Noul Testament, Don Quijote, Moby Dick, poveștile istorico-eroice și cele fantastice despre o „căpetenie hună“ se amestecă, psihedelic, cu „realitatea“, lăsînd să se întrevadă filcuri teribile. Comicul naiv trece, de la un punct încolo, în tragism terifiant: moartea tatălui rătăcit pe linia ferată este o scenă de film tarkovskian. Din pliurile narațiunii emană o poezie stranie, halucinantă. Ajuns la mănăstire în grija călugărului Ioan (care – botezător fiind... – îl botează și-l *crește* creștinește), ingenuul Antonie va fi trimis, adolescent, în lume ca să o „învețe“, să-i cunoască toate ispitele spre a putea alege în cunoștință de cauză. Avem de-a face cu o inițiere în „viața care se viețuiește“: a treia, după cea magic-infantilă (prin poveștile spuse de tată) și cea religioasă (prin textele sacre citite la mănăstire). Programat să scrie și să cunoască lumea, tînărul devine reporter la un mare cotidian (probabil *Adevărul*...). Aici, după tatăl real (Iosif) și cel duhovnicesc (Ioan), se procopsește cu un tată redactoricesc (Cristi – sic!) care suferă la rîndul său de un complex patern. Copil fiind, acesta fusese pus cîndva, în glumă, de către părintele său muzician să dirijeze „ce nu trebuie“. Rezultat dramatic: arestat de comuniști, bărbatul moare prematur, iar fiul va rămîne, peste ani, cu dorința obscură de a-și dirija ziarul ca pe o orchestră simfonică. Mai departe: teroristul Mohammad este fiul unui profet (Salman) care veghează asupra „ordinii cosmice“ a cămilelor. Ucis în deșert de o bombă occidentală, Salman cată a fi răzbunat de urmașul său prin mijloace „explozive“. În fine, călugărul Ioan de la schitul din munte are drept tată un preot mort în închisorile comuniste. *Nota Bene*: toți tații menționați mor ca victime inocente ale Istoriei. Un destin tragic de cu totul alt tip are țiganul Elvis, în cazul căruia relația filială e „investigată“ pe linie feminină: bunica sa fusese o vrăjitoare pedepsită de Pronie pentru magie neagră. Traficant de cocaină, rromul e – pe de altă parte – aservit unui „tată“ (mafiotul-șef Mauru) și speră să se elibereze furînd degetul făcător de minuni. Același Elvis speră zadarnic să vadă în oglinda sa magică un Dumnezeu al țiganilor... Secvențele se întretes într-un mozaic aiuritor, comic în aparență și neliniștitor în fond: proaspăt angajat la

ziar, tînărul Antonie devine el însuși *știre senzațională*: „sălbaticul coborît la șes“, barbarul neatins de civilizație; vrînd să facă un reportaj despre inundații, același Antonie devine victima comică a „potopului“ biblic venit din munte; apar în cadru turiști germani pe post de extratereștri, dar excelent informați despre contele Dracula; un tînăr preot „în slujba comunității“, bransat la Internet, îl descoperă pe călugărul Ioan, sfîntul făcător de minuni, în prezența Necuratului și, într-un loc ascuns, cei doi privesc scheletul sfîntului „cu pumnul strîns și degetul mijlociu desfăcut înainte“; mai tîrziu, venit chipurile să se spovedească, redactorul-șef Cristi descoperă uluit moaștele lapidate. Scene de un umor eclatant învăluie semnificațiile grave: o disertație despre substratul antropologic al jocurilor pe calculator; „socializări“ redacționale distractive în intenție, dar grotești în fapt; un reportaj despre un „cîine boschetar“ care a înghițit degetul sfîntului; o vizită la psihoterapeut, înaintea căreia Antonie tratează ca pe un copil o asistentă pitică și retardată; colaje „enciclopedice“ de știri. Și așa mai departe... Densitatea de semnificații nu lasă nici un moment senzația de saturație. Din mai multe motive: contextele mereu surprinzătoare, suprarealiste în care apar semnele sacre; libertatea imaginativă extraordinară; lipsa explicitării; efectul de naturalețe jovială. Se declanșează astfel o extrem de fină regie subliminală a misterului. Apar, inexplicabil: o fotografie recunoscută de o femeie de serviciu – maniacă a *curățeniei* – în haznaua Arhivelor Securității; un nebun – apariție episodică – își amintește ca-n vis de poveștile profesorului Iosif; referiri enigmatice la prinsul de pește (sugestie biblică). Un element important al romanului este obsesia copilăriei prelungite (comună unei bune părți a promoției autorului). Spațiile închise, clausturate (mănăstirea, redacția, spitalul) sînt abandonate în favoarea spațiilor deschise. Personajele – în frunte cu Antonie – tind să evadeze, să se elibereze din canoanele speciei. În proza lui Florin Lăzărescu, spiritualitatea e prin excelență anticanonică și se manifestă prin cele mai derizorii ființe și obiecte.

În *Ce se știe despre ursul panda*, misteriosul și singuraticul animal trimite, cum spuneam, la o manifestare a Divinității. În *Trimisul nostru special*, Dumnezeu face „semne“ prin intermediul altui element neconvențional: degetul mijlociu îndreptat către lume. Ca toate manifestările sacrului, semnul libertății sfidătoare și al datului obscen cu tifla este prezent în mai multe puncte ale romanului, într-o *rețea* de corespondențe. Aflat într-o biserică

pustie, căci înmormântarea „marelui ziarist“ (model recognoscibil: Dumitru Tinu) nu s-a mai ținut acolo, teroristul Mohammad găsește în raclă moaștele sfintului cu degetul furat. Frustrat de absența oficialilor români pe care aștepta să-i arunce în aer, e sfătuit de Antonie să-și bage mințile-n cap și să renunțe la atentat. În închisoare, unde ajunge ca urmare a sfidării regimului comunist, profesorul Iosif și colegii săi de celulă transformă gestul în parolă a libertății: „Devenise ca un fel de salut între ei, un semn al libertății indiferent de condițiile în care te afli, al faptului că nu-și pierduseră încă pofta de viață“. În final, Antonie însuși – revenit din tunelul oranj – le face același semn cameramanilor, sosiți la fața locului să immortalizeze salvarea dublului său retardat: un pitic autist de 33 de ani, împreună cu care evadase din spital... Dacă piticul muribund e o imagine a inocenței orientate integral spre interior, „fratele“ său Antonie se deschide, dintru început, către lumea exterioară, dar, după ce o cunoaște sub toate aspectele, îi arată ceea ce merită... Spațiul intermediar, de trecere dinspre viață spre moarte, e un alt element important al romanului. E, mai întâi, tunelul oranj din care, în debutul cărții, își începe relatarea Antonie: „Închipuie-ți un rahat de tunel, o chestie oranj, prin care treci dinspre viață spre moarte (...), ieși năuc din corp ca dintr-o cadă cu apă, simți cum urci, mișcând alandala din mâinile și picioarele tale astrale, ca să-ți păstrezi echilibrul“. Este, apoi, efectul fluturelui despre care îi vorbește psihoterapeutul Gustavo (orice fluture care zboară la granița dintre două câmpuri atmosferice provoacă perturbații majore; la plecarea din clinică, Antonie simte un fluture zburînd „pe granița cețoasă dintre lumea reală și cea de dincolo, a închipuirii sale“). Este și granița temporală dintre lumea comunistă și cea postcomunistă. Și, bineînțeles, degetul mijlociu...

Ca în precedentul roman, ursul panda apare discret într-un punct-cheie al narațiunii. Mai precis, acolo unde ȋiganul Elvis – posesor al oglinzii magice – întâlnește o fetiță și o lasă, în schimbul unui covrig, să privească în ea. Fetița ține în cealaltă mână un urs panda de pluș pe care-l face să privească, la rîndul lui, în oglindă. Nu înainte de a-și pune – la cererea ȋiganului – o dorință. Din acest moment, totul se dereglează: după ce aruncă degetul unui cîine vagabond „ca să aibă ce roade“, Elvis cumpără de la pescărie un crap monstruos și, subit, începe să cînte *Love me tender* (deși, sceptic, nu acceptă că s-a transformat interior). Victimă, ca și tizul său Presley, a cocainei prizate în timp ce se uita în oglindă, ȋiganul

moare sufocat simultan cu peștele malefic pe care abia izbutește să-l spintece. Sceptic, refuză să admită existența lui Dumnezeu: singura realitate rămîne pentru el mafioul-șef Mauru („Degeaba, că nu ești. Numai Mauru există“).

De remarcat prezența cu totul marginală a erosului. Și, totodată, prezența centrală a poveștilor: sacre și profane, elucubrante și suave, istorii fantastice și burlești, reportaje ce tind să absoarbă totul, inclusiv personajele și întâmplările cărții de față – un joc amețitor de puneri în abis. Piticul autist din spitalul unde agonizează Antonie construiește un puzzle angelic; într-un reportaj se vorbește, în legătură cu Mohammad, de „piesele unui plan diabolic“... La limită, micul roman devine o imagine caleidoscopică a lumii: lumea noastră postcomunistă, consumistă, butaforică, un *reality show* irigat de miracolul divin ca de o apă plină cu pește...

Finalul – simbolic – încheie cercul: strigătul inexplicabil ce bîntuie de la bun început romanul („Sombroooo!“) pare a-i aparține autorului, romanul însuși pare a se naște din strigăt. Și tot auctorele pare a rosti acest mesaj: „Trăiesc de peste treizeci de ani în această lume care mă fascinează și mă sperie, în egală măsură. Și-n fiecare zi, cumva fascinația scade, iar spaima crește. Am senzația că n-am înțeles și nu înțeleg nimic“. Pus în abis, Antonie se dezvăluie ca „trimis“ al Autorului său, iar vocea tatălui suprapusă peste îndemnul imaginar: „Scrii, bă? Scrii? Scrie!“ îl ajută pe fiu să depășească momentele de impas. Într-adevăr: cum altfel poți înfrunța mai ușor – fie și iluzoriu – limitările, spaimile și misterul insondabil al existenței?

Florin Lăzărescu știe să pună în pagină misterul: unele fire sînt inexplicabil abandonate, corespondențele și subtextele „sacre“ clipocesc derutant la tot pasul, golurile narative și ambiguitățile funcționează ca atractori de semnificații. Proza sa nu e plană, construită în suprafață, ci tridimensională, în spațiu. Autorul joacă de minune pe muchia dintre umorul colocvial și gravitatea enigmatică: derizoriul reportericesc se încarcă de sensuri adînci, iar acestea din urmă – de umanitate și firesc. Aici nu e vorba doar de profesionalism – evident atît la fiecare întorsătură a frazei, cît și la nivelul construcției mari a romanului –, ci de talent și de har. Nici o stridență, nici o afectare teribilistă, nici un bruiat tezig: atît cuvintele „tari“, argotice, cît și reflecțiile despre Dumnezeu, moarte, nebunie, nemurire, sfințenie ș.c.l. sună extraordinar de familiar. Frazele sînt foarte simple, dar, dincolo de verva spumoasă, deschid

mintea și imaginația. Cei care cred că despre lucrurile „esențiale“ nu se poate vorbi decît pe un ton crîncen, sumbru sau vehement au, o dată în plus, ocazia să constate cît se înșală: „Avea tata obiceiul ăsta cînd îmi spunea povești: să învăț cîte ceva din fiecare (...) «Nemurirea nu-i de nasul omului, dar merită s-o cauți. În viață ești un nimic dacă nu vrei să fii nemuritor.» (...) Uite cum stă treaba. O bună parte din viață, o duci într-o bucurie continuă. Atunci cînd înveți lumea, totul ți se pare un miracol. Dar la un moment dat, ochii cu care privești lumea obolesc. Te ia cu somn. Închizi ochii și te gîndești la tine. Și-ți dai seama că n-ai făcut nimic. Și nu vrei să adormi cu gîndul neîmpăcat. Tresari și cauți să realizezi ceva măreț“. Cam așa se întîmplă și cu „poveștile“ lui Florin Lăzărescu: fără-a prinde chiar de veste te trezești că „înveți lumea“ din ele...

Scurtimea romanului este compensată prin densitate. *Trimisul...* poate fi citit de două ori, de zece ori cu aceeași savoare, fără a avea sentimentul că i-ai epuizat cît de cît semnificațiile.

Paul Cernat

*prințesei mele, Ralu
ca de obicei,
părinților mei, Maria și Pavel
fraților
Otilia,
Lucian Dan Teodorovici,
Ioan-Florin Florescu
regelui-profesor din Doroșcani, Ioan
Costin,
care și-a dat regatul pentru o frînghie
prietenilor mei din Polirom*

1

— Sombrero!!! izbucni un urlet, de undeva de la fereastra unui bloc din cartierul adormit.

2

— Zi-mi Antonie. Antonie și-atît. Știu multe și, pînă la urmă, am să-ți spun totul. Să vezi cum a-nceput.

Închipuie-ți un rahat de tunel, o chestie oranj, prin care treci dinspre viață spre moarte. Uite cum se-ntîmplă:

Ieși năuc din corp, ca dintr-o cadă cu apă, simți cum urci, mișcînd alandala din mîinile și picioarele tale astrale, ca să-ți păstrezi echilibrul. Ești cumva ca primul cosmonaut pe Lună. Alta e gravitația! Dai să faci un pas înainte și aproape cazi în bot. Apoi, tu nu mergi înainte, ci în sus, lucru și mai nasol.

Îi vezi pe cei care au rămas în jurul trupului, respectînd gravitația, fără habar că tu ai plecat pe Lună, spre cer, pe Soare, oricum, undeva în sus. Cineva îți scoate trupul inert din mulțime, îți mai dă și ăsta două palme, apoi cheamă Salvarea de la un telefon mobil.

Salvarea oricum era pregătită – c-așa-i obiceiul, nu doar gărzile de corp umblă după curul președintelui. Dacă-l împușcă vreun terorist? Dacă face stop cardiac? Cred că și din cauza asta cei de la Salvare au și spus: Dă-l naibii, că n-are nimic! Nu poți muri din atîta lucru. Nu putem părăsi locul nici morți, înainte de a pleca șefu'. Chemăm noi pe cineva dacă nu-și revine.

Atît îmi mai amintesc: mi-au întins trupul pe o targă, s-a întunecat totul în jur, iar eu m-am simțit atras de o lumină orbitoare care venea de undeva de sus.

Hai că m-am ars! – mi-am zis – și m-am dus în pizda mă-sii, către lumea cealaltă!

M-am trezit tîmp, chiar la intrarea într-un tunel. Uluit ca boul. Sau ca mînzul.

Trebuie să-ți povestesc chestia cu mînzul, ca să mă înțelegi. Mă jucam eu odată prin curtea cetății și numai aud că urlă tata la mine:

„Hai, că fată iapa!“

„Și ce dacă?! Să fete liniștită! Ce să-i fac eu?!“

„S-o ții de urechi, doar nu crezi că vreau s-o mulgi!“

Nu puteai glumi cu el. Tată, tată, dar înainte de toate el era regele. M-am dus și am apucat iapa de urechi, răcnind că, dacă nu fată mai repede, să vină boul de bărbat'su s-o țină.

Tata regele s-a suflecat pînă la coate și și-a băgat, ueaah!, mîinile în iapă, trăgînd mînzul de urechi. Cînd am auzit un plescăit, a învins curiozitatea și m-am uitat la curul iepei. Ce era?! Un morman sîngerînd de carne. Ueah! Faza care mi-a atras atenția a fost că bucata aia de carne a făcut brusc ochi, privind neajutorată, tîmpă, către mine. Ce să-i zic?!

„Uite, eu sînt Antonie! Ce vezi în jur e lumea. Trăiește! Asta e singura ta grijă de-acum înainte.“

Dar am tăcut. Nu-i poți explica din prima unui mînz cum vine asta.

Cam așa mă simțeam și eu, abia fătat, la poarta tunelului.

Nu-i ușor să te naști. Nu mi-a spus nimeni, dar eu îmi aduc aminte c-am visat asta într-o noapte. Cînd am venit eu pe lume a fost un adevărat tărăboi. Mama era la primul copil și avea niște dureri cumplite. Din clipa în care a ajuns la maternitate, de cîteva ori pe zi, intra în camera de gardă și răcnea:

„Vineeeeeeeeeee! Săriți! Vineeeeeeeeeee!“

Surorilor medicale li se și acrise. Drept care, într-o noapte, au trimis-o pe mama la camera unei moașe bătrîne, ce nu se mai dădea ieșită la pensie:

„Mai freac-o la cap și pe aia!“

A fost ca o glumă. Moașa bătrînă era cheală. Purta perucă. Adormise, la întîmplare, pe un pat liber din spital. A auzit-o zbierînd pe mama și și-a

ridicat deodată capul lucios de pe pernă. Peruca se agățase într-un nasture de la fața de pernă și rămăsese acolo. La o așa arătare, mama a tras un răcnet și m-a născut instantaneu, direct pe podea. Nu mai știu ce fel de ochi am făcut, dar cu siguranță am înțeles pe loc că nu e ușor să te naști. Cu atât mai greu să trăiești.

Și iată-mă născut a doua oară, fătat la intrarea unui tunel cu pereți întunecoși – o cavernă al cărei ecou poartă zgomote de junglă, fulgerată de lumini stranii, de scînteii stîrnite parcă prin atingerea unor fire de curent electric. Am stat ghemuit, nemișcat. Și nu vedeam pe nimeni care să mă tragă de urechi înspre lumina orbitoare. M-am gîndit că ar fi potrivit să apară cineva, să-și suflece mîinile pînă la coate și să mă scoată de acolo. Dumnezeu sau Iisus. Oricine. Dar nu și-ar murdări Dumnezeu mîinile pentru atîta lucru. Dacă vrei afară, vii singur.

M-aș fi întors înapoi, dar prea eram curios să aflu continuarea. Vîna mea de reporter a învins. Cine știe ce reportaj ieșea de-aici. Numai să fiu atent la detaliile relevante. Îi și vedeam fața redactorului-șef:

„Bă, te-am trimis pe lumea cealaltă și tu-mi vii cu niște puțisme. Mie să-mi aduci știri, bă! Lucruri care vînd ziarul, nu poezie!“

Primul lucru care m-a frapat a fost să disting într-o parte o tablă agățată de un stîlp care scîrțîia a pustiu: SENS UNIC. Dat fiind curentul care trăgea prin tunel, nu m-aș fi putut pronunța în ce direcție arăta inițial semnul, dar am bănuir că trebuie să fie înainte. Oricum, nu erau decît două direcții. Sensul unic cred că era valabil pentru ambele.

Apropiindu-mă de tabla scîrțîitoare, am văzut undeva mai în spate, mai în fundal, rămășițele unui panou publicitar, rupt la jumătate, exact din dreptul bikinilor unei tipe – mi-am închipuit eu – superbe. Mi-am coborît privirea pe linia picioarelor goale, pînă jos, unde am putut citi:

TUTUNUL DĂUNEAZĂ GRAV SĂNĂTĂȚII.

Ca din pământ, a răsărit de sub panou o diavoliță de fată, marca Gauloises Blondes.

„Sînteți fumător?”

Am tușit sugestiv, ca la un control de plămîni.

„Ce marcă de țigări preferați?”

Am surprins-o cu o întrebare:

„Gauloises Blondes?!”

Nu am terminat să pronunț ca la carte, rafinat, „Gauloises Blondes”, că tipa a și început să turuie:

„Pentru că ați ales această marcă, firma noastră vă oferă gratis un pachet de țigări la trei cumpărate, plus o brichetă promoțională cu siglă inscripționată.”

Am rămas cu nasul ațintit către sîinii ei care se revărsau peste un semi-sutien tot cu siglă inscripționată, evident, Gauloises Blondes.

„Ce spuneți?”, am întrebat-o ca prin vis.

Mi-a repetat fără probleme:

„Pentru că ați ales această marcă, firma noastră vă oferă gratis un pachet de țigări la trei cumpărate, plus o brichetă promoțională cu siglă inscripționată...”

„Aha – am făcut eu –, și?!”

Și-a desfăcut larg brațele, dezvelind sigla Gauloises Blondes în toată splendoarea ei, un gest, știi, din ăla „Taaan-tania! Ofertă super!”.

Mi s-a făcut chef de vorbă:

„Scuzați-mă, n-aveți cumva o țigară?”

Mi-a dat cinci bucăți.

„N-ai chef de-o cafea?!” am trecut eu la per tu, aprinzîndu-mi o țigară.

„Sexist împuțit! Misoginule!”, s-a auzit o voce din fundal.

Gauloises Blondes a dispărut ca prin farmec și eu am rămas să-i răspund vocii. O voce feminină,

de țăță pusă pe sfadă.

„E fiica dumneavoastră?!“, am întrebat eu, uitându-mă năuc spre pereții tunelului.

S-a băgat pe fir o altă voce, masculină, blîndă:

„Antonie, lasă-te de fumat! Nu mai ești singur. Uite, eu am reușit!“

N-avea nici o noimă.

„Antonie, crezi că e bine ce faci?! E frumos așa?!“

„Cam nu“, am zis spăsit.

„Antonie, gîndește-te la miile de fumători pasivi care se îneacă în fumul tău. Gîndește-te la sănătatea ta. Ești conștient că, la fiecare treisprezece secunde, un om moare din cauza cancerului de plămîni?“

Nu auzisem de statistica asta.

„Ce câștigi?“

„Dar dacă-s bune?!“, am bătut eu în retragere.

„Sînt bune pe dracu’!“, s-a enervat vocea. „E numai dependență psihică. Nu pupi în veci raiul cu prostiile astea. Și stinge naibii țigara, că afumi pereții!“

Mai aveam pînă la filtru, dar am hotărît s-o arunc. Am palmat-o și am încercat să scap cît mai discret de ea. Trei fire de iarbă erau în rahatul ăla de tunel și eu tocmai acolo mi-am găsit să arunc mucul țigării.

„Antonie, e frumos așa?! Tu știi că tocmai gesturi din astea, aparent minore, distrug natura și contribuie la diminuarea stratului de ozon?“

Recunosc, știam, dar credeam că aici stratul de ozon nu-i tocmai o prioritate.

„Știi că din cauza asta broaștele-țestoase din Galápagos sînt pe cale de dispariție?“

Știam. Tocmai redactasem o știre cu niște desperați din Galápagos care luaseră ostatice vreo trei broaște--țestoase, pentru că nu-i mai lăsau ecologiștii să pescuiască. Ce naiba să facă și ăia, dacă se hrăneau cu pește de-o viață?

„Tu ții cu teroriștii?!“

Nenorocita de voce îmi citea gândurile.

„Care teroriști, domnule?“, mi-am ieșit din pepeni.

„Ce știi tu? Azi iei ostatică o broască-țestoasă, mâine deturnez un avion, poimîine pui o bombă! Terorismul trebuie stîrpit din fașă, la el acasă!“

„Nu mi-am pus niciodată problema așa.“

„Vezi, din cauza unor oameni ca tine, care nu-și pun corect problema, care se mulțumesc să-și încarce liniștiți rezervorul cu benzină și să meargă la serviciu, sămînța răului rodește în tărîmurile îndepărtate ale Orientului!“

Nici la asta nu mă gîndisem.

„Păi, vezi, de-aia spun, tu ții cu arabii!“

„N-am nimic cu arabii. Lasă-i în Dumnezeu lor! Ce să am cu ei?!“

„Ei, n-ai, parcă n-am mai văzut eu din ăștia ca tine. Pretind că n-au nici o legătură cu arabii și, în sinea lor, îngroașă tagma celor care neagă Holocaustul!“

Frate, îți spun, îmi venea să turbez de ciudă. Nici nu apucasem să deschid gura și iată-mă transformat într-un susținător al arabilor, într-un paria care neagă Holocaustul.

„Nu neg, domnule, Holocaustul! Ce treabă are asta cu ce vorbim noi?“

„Vezi, vezi? Bănuiam eu. Somnul rațiunii naște monștri! Oamenii de teapa ta ajung să nege Holocaustul!“

„Cum să neg eu Holocaustul? Cum să nu-mi pese de suferința evreilor? Mai ales unuia ca mine? Îmi pasă. Am văzut vreo douăzeci de filme și am citit alte cîteva zeci de cărți despre suferința evreilor. Sînt expert în teoria despre suferința...“

„Atunci sigur ai o problemă cu negrii.“

„Nu.“

„Cu homosexualii?“

„Nu.“

„Atunci care-i problema ta?!“

„Cu cine?“

„Problema ta. Ce cauți pe-aici?”

„Habar n-am.”

„Nu se poate. Trebuie să ai o problemă. Zi-mi la ce te gîndești acum.”

„La nimic. Mi-e somn.”

„Ascultă ce-ți spun eu! Tu ai o problemă. Gîndește-te la asta.”

Vocea din fundal devenise o problemă. Am rupt-o la fugă prin tunel pînă nu s-a mai auzit nimic altceva decît șuierul curentului. Mi-am mai aprins o țigară, neștiind încotro s-o apuc. În plus, mă luase un somn de moarte. Unul din ăla, știi, de să dormi și să nu mai știi ce-i cu tine. M-am gîndit care ar putea fi problema mea. Nu-mi venea în cap nimic. Totul vîjîia în jur, iar pe pereții cavernei au început să se deruleze ca pe un ecran de cinematograf tot felul de scene din viața mea. Niște tîmpenii. N-aveam chef să le văd. Probabil că m-aș fi culcat acolo dacă n-aș fi zărit în depărtare o mulțime de oameni. M-am apropiat, încercînd să nu atrag atenția.

Erau adunați împrejurul unui maidan pe care stătea cocoțat un bătrîn îmbrăcat la patru ace. Barbă imensă, plete albe, revărsîndu-se peste un costum Armani. Agitat, alegea cu degetul pe cineva din mulțime și-l chema să se așeze pe o canapea de lîngă el. Alesul părea că pune întrebări. Răspunsurile veneau grăbit, fără ezitare, după care moșul scria ceva pe o foaie de carnet, o rupea și i-o întindea omului de pe canapea, concediindu-l. N-auzeam nici ce întrebau ăia, nici ce le răspundea domnul îmbrăcat atît de elegant, cu față smeadă, de sfînt.

Apoi, brusc, nu am auzit ce l-a întrebat unul, dar sfîntul s-a răstit la el:

„Mă doare-n cur de chestia asta!”

Frate, am rămas mască. Chiar era trăsnet. De ce chestie ar putea să-l doară-n cur pe-un sfînt? M-am dus și mai aproape. Cum am intrat în rîndurile mulțimii, cum a pus sfîntul ochii pe mine:

„Antonie! Te-ai întors?! Ia treci pe canapea!“

Ce-i drept, îmi era somn, m-aș fi așezat pe canapea să trag un pui de somn. Însă în nici un caz nu m-aș fi întins la vorbă, mai ales cu asemenea asistență pe lângă mine.

Ăia parcă erau înțeleși cu tipul. Imediat au croit un culoar prin care să mă îndrept spre canapea.

„Eu?!“

„Da, tu! Ce te miri? Ce-o faci pe-a prostul?“

M-am aplecat să-mi leg șireturile.

„Hai, hai, nu mai trage de timp!“

Cînd să-mi leg șireturile, mi-am dat seama că aveam țigara aprinsă. Mai să-mi crape obrazul de rușine. Am pîsîit un tip din mulțime, să-i pasez chiștocul. A țipat ca boul:

„Bă, poartă-ți singur țigara!“

Ce s-o mai dau cotită? Am aruncat chiștocul, l-am stins cu talpa pantofului și m-am dus săgeată la sfînt.

„Hai, stai! Lasă prostiile! Poți să-ți mai aprinzi o țigară, că avem de vorbit. De-ai avea tu numai atîta păcat.“

M-am trîntit pe canapea. Am scos ultima țigară. Sfîntul, galant, a întins degetul spre capătul ei și a aprins-o instantaneu.

„Hai, dă-i drumu’! Uite, lumea așteaptă! Care-i problema?“

Alt pisălog!

„Cu cine?“

„Problema ta. De ce te-ai întors aici?“

„M-ați chemat.“

„Te-am chemat eu pe naiba! Ai venit singur. Zi!“

„Ce?!“

„Ia-o-ncet! Relaxează-te! Întreabă-mă ceva.“

Îți spun, dacă m-ar fi prins într-una dintre zilele mele bune, îl închideam din prima. Atunci însă nu eram în stare să mă gîndesc la nimic. Îmi veneau în minte tot felul de întrebări idioate de prin

copilărie, gen „De ce sînt casele afară?” sau „Unde se duce mîncărima după ce te scarpini?”.

„Am voie numai o singură întrebare?”

„Dacă ar fi fost așa, deja ai fi risipit-o. Spune-mi ceva ce te frămîntă. Orice.”

Am fumat țigara pînă la jumătate și mi-am adus aminte o dilemă care mă urmărea din copilărie, de cînd mi-a povestit tata despre călătoria cu vaporul a omului care vîna o balenă albă.

„Am o problemă cu vapoarele. Am înțeles că în toate sînt șobolani. Vapoarele stau mai mult pe apă. La mal, dacă vrei să le păzești, nu-i așa de greu... Se poate să existe o corabie fără șobolani? Pe unde intră șobolanii în vapoare?”

Sfîntul a rîs de-o așa frămîntare. Mi-a întins o foaie pe care-mi notase ceva.

Mulțimea a izbucnit și ea în hohote.

Am înșfăcat hîrtiuța destinată mie și am fugit cît am putut de tare.

Cînd m-am oprit, am despăturit-o cu nerăbdare. Sincer, mă așteptam să scrie: „Mă doare-n cur de chestia asta!”. Dar nu, scria ceva mult mai ciudat: „Antonie, mergi înapoi în lume și fă o corabie!”. Mai scria ceva, dar nu mai țin minte ce...

Însă tu probabil că nu ai înțeles nimic din ce ți-am spus pînă acum. Nici n-aveai cum. Hai mai bine să-ți povestesc lumea.

3

— Antonie, în birou la mine!

Pe biroul redactorului-șef zăceau înșirate sute de bucățele de ziar. Parcă aruncase cineva cu confetti. Un pachet de țigări, aproape plin, fusese mototolit și îndesat într-o ceașcă de cafea. Masa arăta ca după un mare chef. Numai că fața redactorului-șef nu avea nici urmă de chef pe ea.

Cînd Antonie a ciocănit la ușă și a pășit sfios înăuntru, redactorul-șef tocmai apucase un alt ziar, sfîșiindu-l ca un lup înfometat, transformîndu-l într-o nouă porție de confetti pe care i-o aruncă în față:

— Ce-i asta, Antonie? Cum e posibil așa ceva?

Antonie păși peste bucățile de ziare ca un erou pe o cărare cu petale de trandafiri, numai că fața lui nu avea nici urmă de victorie.

Era destul de zăpăcit. Abia sosise la ziar. Nu vorbise cu nimeni. Întîlnise cîtiva colegi pe hol, dar aceștia se evaporaseră în tăcere, strecurîndu-se fantomatic pe lîngă pereți, ca și cum un lunetist din clădirea alăturată i-ar fi luat la ochi. Bănuise că ceva nu e în regulă, dar nu avusese timp să întrebe.

— Care-i problema ta, Antonie? Cum e posibil așa ceva?

Antonie făcu un inventar al tuturor problemelor posibile, de la închiderea numărului și pînă astăzi. Procedă prin eliminare:

1. *dead-line*-ul articolului său. Îl predase chiar cu cîteva ore mai devreme;
2. calitatea articolului său. Însuși redactorul-șef îi dăduse OK-ul;
3. credibilitatea surselor după care scrisese articolul. Neîndoielnică. Informația principală fusese pe toate fluxurile de știri.
4. o greșeală de limbă. Tot ce-i posibil.

5. o reclamație din partea unui cititor furios. Dar cine naiba s-ar înfuria din cauza unui articol despre trei broaște-țestoase din Galápagos, care fuseseră luate ostatice de niște localnici furioși, pentru că li s-a interzis să pescuiască, la cererea unei fundații ecologice?

6. o fundație ecologică. Deja lui Antonie i se zbîrli părul de frică. El nu prea ținuse cu broaștele-țestoase în articol. Le luase partea băștinașilor. Pe lângă asta, probabil că mai și încălcase cele mai elementare legi ale *political correctness*-ului.

Antonie se hotărî să explice că nu s-ar fi așteptat ca tocmai aici, la noi, să aibă un asemenea ecou un articol despre broaștele-țestoase din Galápagos.

— Domnule redactor-șef, să vedeți, eu nu credeam...

— Nu credeai o laie! Acum să nu mă freci la cap cu justificări! Să-mi spui mie cum se poate repara situația.

— Păi, să vedeți, ce mai pot eu face acum pentru broaștele-țestoase din Galápagos? Să-mi cer scuze? Să le dau dreptul la replică?!

Redactorul-șef turbă de-a dreptul:

— Culmea nesimțirii! Ce broaște-țestoase? Te-ai tîmpit de tot? Îți bați joc de mine?

Antonie răsuflă ușurat. Cel puțin scăpase de țestoase.

— Ziarul, incapabilule, ziarul! Ia uită-te în ziar!

— În care ziar?

— În ziarul meu, tîmpitule, ia uite ce-ai făcut în ziarul meu de astăzi!

Redactorul-șef ieși furios de după birou și căută printre bucățile de ziar răspîndite pe jos, ca și cum ar fi vrut să rezolve un puzzle. Găsi peticul de hîrtie căutat și i-l întinse lui Antonie:

— Cum e posibil așa ceva?!

Antonie înlemni. Era o bucată chiar din prima pagină. Un articol despre violatorul în serie care bîntuia prin gară. Deasupra articolului era poza

ultimei sale victime, o țărancă venită să vîndă ouă la oraș. Pe verticală, lîngă poză, era scris:

FOTO: *Fute-i o bandă neagră peste ochi!*

Autorul articolului despre viol plecase în grabă cu o seară în urmă. Îl rugase pe Antonie să treacă pe la Calculatoare și să-i reamintească tehnoredactorului să pună o bandă peste ochii victimei, conform normelor în vigoare. Nu-l găsisese. Plecase să-și ia o cafea de la expresor, care, naiba știe de ce, se stricase. Nu l-a mai așteptat. În timp ce băiatul de la tehno dădea cu șutul și cu pumnii în expresor, Antonie s-a așezat la calculator, a căutat pagina cu poza și a scris:

FOTO: *Fute-i o bandă neagră peste ochi!*

Și scris a rămas. Corectorul, că de-aia-i corector, a urmărit cu atenție să nu fie vreo greșeală de literă.

— Incapabilule, să-ți cauți un alt ziar!

Antonie nu s-a obosit să-i mai explice că nu-i vina lui. Adevărul e că, de cînd îl convinsese pe un alt coleg să schimbe poza inspectorului general al Poliției cu cea a inspectorului de la Protecția Consumatorului – „îl cunosc eu sigur, nu-i ăsta, e celălalt! –, nu mai făcuse o asemenea greșeală.

Cum aerul lui distrat, aura lui de om amețit erau legendare în redacție, puțini își mai băteau capul să afle firul încîlcit al unor întîmplări care culminau cu o gafă. Îl scoteau cumva responsabil pe Antonie și toată lumea ieșea mulțumită. Colegii scăpau de urletele directe ale redactorului-șef, răsuflînd ușurați că le aud de la depărtare și exclamînd plini de compasiune: „Săracul Toni!“.

Antonie însuși se obișnuise cu asta. Admirabil încasator de urlete, țăp ispășitor de profesie, ajunsese să se simtă mai vinovat atunci cînd nu era vinovat deloc. Nu-i era acum de morala sonoră a șefului, ci de faptul că va fi pedepsit exemplar. Și – nu avea nici cel mai mic dubiu – pedeapsa exemplară în cazul de față ar fi fost să nu realizeze

un reportaj de la înmormântarea marelui jurnalist. Nici vorbă să mai fie trimis la conferința de presă de după, ca să poată scrie un articol despre împrejurările misterioase ale decesului.

Aparent, lucrurile erau simple. Marele jurnalist adormise la volan după o noapte de beție și se lovisese frontal de un copac de pe marginea drumului. Însă au fost emise mai multe argumente logice care complica lucrurile:

1. Marii jurnaliști nu beau.
2. Marii jurnaliști nu adorm la volan.
3. Marii jurnaliști sînt urmăriți atît de fosta, cît și de actuala Securitate. Pe urmele lor se află mafia, o parte din liderii puterii, oamenii din două partide extremiste etc. etc. Prin urmare, nu pot muri de la sine, ci numai în condiții misterioase.

Moartea marelui jurnalist a fost un uriaș subiect de presă. Toți șefii ziarelor au pornit anchete independente, au scris editoriale acide la adresa puterii actuale. Reprezentanții asociației jurnaliștilor independenți au deplîns în talk-show-uri gravul atentat la libertatea presei. Însuși președintele a găsit de cuviință să dea o scurtă declarație, în care a asigurat opinia publică de solidaritatea lui cu marele om de presă și a anunțat că va participa la înmormîntare.

Pe scurt, era ceva să reușești să scrii un rînd pe această temă, să poți descoperi orice detaliu care să ducă la elucidarea cazului. Antonie nu reușise să găsească nici o pistă care să contribuie la anchetă, în schimb visa să scrie măcar un articol emoționant despre înmormîntarea marelui jurnalist.

Redactorul-șef parcă i-ar fi citit gîndurile:

— Nici să nu-ți treacă prin cap că te trimit pe tine mîine la înmormîntare.

Făcu din mîină un gest de lehamite și rămase cu privirea ațintită undeva deasupra monitorului de pe birou:

— Poți să pleci.

Antonie ieși. Nici nu se așteptase să-i acorde lui o asemenea onoare. De când lucra la ziar scria doar articole la o rubrică de fapt divers. Punctul lui tare, când era lăsat să scrie în afara rubricii, erau reportajele. Redactorului-șef nu-i plăceau, le considera puțisme, dar se dovedise că aveau mare priză la public. Acesta era și motivul pentru care amenințările permanente că-l dă afară nu se concretizau niciodată.

Antonie plecă direct la capătul holului ca să fumeze o țigară.

— Ce ți-a zis, bă, Toni? îl întâmpină curios Petru.

Petru făcea pagina de cultură, motiv pentru care era considerat la fel de important ca și Antonie. Erau oameni care prindeau ziarul numai în cazul unei crize de reclame. Dacă nu aveau destulă publicitate, în spațiul rezervat acestuia băgau cultură sau fapt divers. Erau cumva oile negre ale redacției. Se dezvoltase între ei o adevărată frăție.

— Nu vrea să mă lase la înmormântare.

— De ce?

— De „fute-i o bandă peste ochi“.

— Aha! Firește. Lasă, că mai prinzi vreun ziarist mort. Nu-i ăsta ultimul... Bă, tare articolul tău cu broaștele-țestoase din Galápagos! Am râs de m-am prăpădit! Despre ce scrii mâine?

Antonie se învioră:

— Am un subiect beton.

— Hai, spune-mi!

— Mîine trîntesc o chestie cu un tip care și-a prins scula într-un rulment!

— Vai, băga-mi-aș. Unde, bă? În fabrică?

— Ei, canci! Acasă la el. În pat.

4

Cînd se aplecă să sărute mîna sfîntului, preotul observă că îi lipsea un deget.

Țîșni din biserică îngrozit și fugi direct la telefonul din casa parohială. Formă un număr la repezeală:

— Doamne-ajută! Părintele Nicodim! Faceți-mi, vă rog, legătura cu Înalt Prea Sfințitul.

Rămase pe fir, ascultînd în receptor o adaptare idioată după melodia lui Elvis, *Love me tender*. Apoi se auzi un păcănit și vocea Prea Sfințitului:

— Alo, Doamne-ajută, părinte! Ce-ai pățit? Ce-i cu graba asta? Eram într-o ședință...

— Prea Sfințite, nenorocire! Cîte degete avea sfîntul cînd l-ați adus ieri?

Prea Sfințitul se gîndi repede la o rugăciune cu care să-l răpună pe Necuratul. Căci numai Necuratul îl putea face pe părintele Nicodim să vină cu asemenea întrebare. Încercă să-l ia pe Necuratul mai pe departe, prefăcîndu-se că nu-l bagă în seamă:

— Părinte Nicodim, cîte să fie?! Cîte are și mîna unui om obișnuit. Cinci. Că doar n-o fi avînd șapte.

— Prea Sfințite, nenorocire! Am văzut eu acum. Mîna sfîntului are patru degete.

„La mare încercare mă pune acum Vrajmașul!“, gîndi Înalt Prea Sfințitul.

— Sigur te-ai uitat bine?

— Doamne ferește, cum să nu mă fi uitat bine?! Aici nu-i lucru curat!

Înalt Prea Sfințitul realizează că trebuie să pună capăt ședinței și să meargă la fața locului.

— Părinte Nicodim, închide-te în altar și roagă-te. Venim spre domnia ta.

5

Se trezise din cauza urletului obișnuit – „Sombreroooo!” –, ieșise repede în balcon să vadă ce-i, dar strada era pustie. Nici măcar obișnuiții câini vagabonzi. Nu mai putu să adoarmă. Deschise calculatorul ca să lucreze la proiectul său.

De aproape un an, lui Antonie îi venise ideea să-și facă un ziar. Unul pe care să-l scrie el singur de la cap și până la coadă. Îi făcuse și paginația. Se gândise și la rubrici: editorial, politică, știri pe scurt, sport, cultură, investigații, interviu, fapt divers, anunțuri, meteo etc. etc. Ideea era destul de simplă: fiecare secol din istoria omenirii prins ca și cum totul s-ar fi întâmplat într-o singură zi. Pusă în practică, s-a dovedit că nu era chiar așa de simplă.

Antonie se înconjurase de cărți esențiale pentru istoria omenirii. Trebuia să selecteze din ele ceea ce era relevant. Se gândise să mai simplifice problema, dedicând un singur număr întregii perioade dinainte de anul zero. Materialul pe care reușise să-l structureze arăta cam așa:

UNIVERSUL DE AZI

„Cunoaște-te pe tine însuși!”

Cotidian independent

Ziua întâi

Ultima oră: Homo erectus, prima ființă cu membre moderne!

Ancheta zilei: Cine mușamalizează cazul „Extincția dinozaurilor“!?!

Legislativ: Deputatul Moise propune un nou pachet de legi!

Declarația zilei: „Totul curge!”

Corespondență de la trimisul nostru special: Căderea Troiei!

Monden: Cele mai recente bârfe despre nasul Cleopatrei

Sport: Maratonul – o nouă probă introdusă la Olimpiade

Un dialog cu analistul politic Platon: „Cît privește omul politic, vom găsi că el nu cunoaște o creștere individuală, ca în cazul celui care-și îngrijește boul sau al celui care-și îngrijește calul, ci el seamănă mai degrabă cu crescătorul de cai și cu crescătorul de boi“.

Pe scurt: S-au născut primii doi chinezi. La cît de plăpînzi sînt, nu credem că or să reziste prea multă vreme.

Decese: A murit Enkidu, prietenul meu cu care vînam lei...

Investigații: Promoția Rig-Veda – lista completă a celor 3333 de zei ai hinduismului.

Reclamă: Societatea PIRAMIDA S.A. execută cavouri trainice. Servicii complete. Îmbălsămare la domiciliu. Transport gratuit.

Anunț: În preajma secolului al IV-lea î.Hr., pierdut cămilă în zona Sahara. Semnalmente: cocoașa de pe spate e un pic lăsată spre dreapta. Aducătorului, recompensă!

Concurs: Alege-ți profetul și pariază pe Sfîrșitul Lumii!

Pe Antonie chiar îl bătea gîndul să renunțe la tot ce se întîmplase înaintea erei noastre și să se concentreze pe evenimentele petrecute de la anul zero încioace. Ar avea și mai multe informații, ar cîștiga și mai mult timp pentru a ajunge pînă în prezent. Se blocase la numărul unu al ziarului. Socotise de cuviință că nu ar putea scrie nimic competent despre primul secol fără un editorial serios despre Iisus.

Antonie deschise o nouă pagină și scrisese titlul:
„Un evreu mai ciudat“

...cînd sună telefonul.

Era Cristi, redactorul-șef. Voce veselă:

— Ce faci, Antonie? Scrii? Numai la prostii ți-e capul! Scribe, bă, scribe! Te-nțeleg.

Cristi avea un dar aparte de a-l ghici pe Antonie în cele mai intime gînduri. Și chiar să nu se fi gîndit Antonie la ceea ce-i ghicea Cristi, în mintea lui aveau loc deodată transformări ciudate care luau pe loc forma intuițiilor lui Cristi. Mai exact, dacă redactorul-șef l-ar fi întrebat: „De ce vrei să mă minți?“, Antonie ar fi recunoscut instantaneu, în sinea lui, că avea de gînd să-i spună o minciună, deși nu-i trecuse prin cap așa ceva.

— Ce-ai, bă, ce nu răspunzi? Te-ai supărat?

— Nu, nu m-am supărat!

— Hai, nu fi fraier! Ai văzut la televizor revista presei?

— Nu, n-am apucat. N-am avut timp.

— Bă, m-am săturat să te tot aud spunînd că nu ai timp! se enervă deodată redactorul-șef.

Se calmă la fel de repede, recăpătîndu-și vocea vioaie:

— Am fost cu ziarul la „Faza zilei“!

— Da?! o făcu Antonie pe miratul, fără să priceapă nimic.

— Ghici dintr-a cui cauză!

— A cui?

— A ta, fraiere!

— E de rău?

— Ieri, cînd te-am chemat la mine, a fost de rău. Aseară a fost de bine!

Antonie chiar că nu mai pricepea nimic.

— Bă, fraiere, am fost la „Faza zilei“ cu greșeala ta de ieri. Toată presa a comentat faza cu „fute-i o bandă peste ochi“.

— Și unde-i lucrul bun?

— Păi, nu te-am învățat că nu există reclamă proastă?! Am mai tras o ediție și-am băgat-o pe piață, că toată lumea întreba de ziar. Ai idee cîți o să-l cumpere și pe cel de mîine, numai cu gîndul

de-a descoperi vreo altă tîmpenie de-a ta?! Tu-ți dai seama ce reclamă pentru ziarul nostru?

Uite că iar vorbim de „ziarul nostru“, nu „al meu“, comentă Antonie în gînd.

— Știi ce înseamnă asta pentru tine?

Antonie nu putea bănuî.

— Te trimit la înmormîntare, fraiere! Mergi frumos la înmormîntarea marelui jurnalist și poți scrie orice tîmpenie îți trece prin cap. De fapt, nici nu-i nevoie să-ți dau indicația asta. E lucrul la care te pricepi cel mai bine...

6

Antonie privea hipnotizat pe fereastra tramvaiului mulțimea de pe stradă. Pînă la biserica unde urma să fie înmormîntat marele ziarist avea de mers vreo zece stații.

Vagonul tramvaiului era aproape gol. Pe scaunul din față stătea un tip care mormăia ceva în sinea lui. În spate, o gașcă de liceeni care rîdeau zgomotos.

La prima oprire urcă un țigan pirpiriu, cu o oglindă uriașă sub braț, care se duse direct la puștii din capăt. Intră în vorbă cu ei, iar băieții rîseră și mai tare.

— Du-te, măi, dracului de-aici. Ți-ai găsit fraierii? Găsim la poarta liceului la juma' de preț.

Țiganul se întoarse, își îndreptă privirea către Antonie și veni direct către el.

— Uită-te-n oglindă și dă un ban, boierule!

— Nu-s boierul tău și, în general, nu-s boier!

— Hai, boierule, că nici nu știi ce pricopseală e pe capul tău!

Antonie îl repezi plictisit:

— Lasă-mă în pace! Ce să văd în oglindă?! M-am văzut dimineată, cînd m-am spălat pe față.

— Nu te-ai văzut în oglinda mea, boierule! Ia uită-te-n oglinda mea, boierule!

Antonie își feri capul.

— Am să mă uit altă dată. Acum lasă-mă-n pace!

— Să n-am parte de oglinda mea dacă nu te uiți la ea, boierule! Oglinda mea face minuni! Sau ți-e frică, boierule? Că oglinda mea te-arată cum ți-e sufletul! Ca să nu zici că-ți cer bani degeaba, uită-te o dată pe de-a moaca. Încearc-o!

Se opri și-i făcu un semn cu ochiul:

— O măsură, boierule? Cumperi o măsură și-ți vezi sufletul și fără oglindă...

Antonie scoase și-i arătă legitimația de presă.

— Presa! Marș de-aici. Vrei să te nenorocesc?!

Țiganul ridică oglinda, iar lui Antonie i se făcu, inexplicabil, frică. Aruncă o privire cu coada ochiului, dintr-o parte, și nu văzu în ea decât chipul bărbos al tipului de pe scaunul din față. Scoase niște bani din buzunar și-i întinse țiganului:

— Ia-i și lasă-mă-n Dumnezeuul meu!

— O să-ți pară rău că n-ai cumpărat, boierule. O să-ți pară rău! Ai să vezi, ai să mă cauți, adăugă țiganul, înșfăcînd banii și coborînd imediat ce tramvaiul opri în prima stație.

Lui Antonie îi păru rău că nu s-a uitat în oglinda țiganului. Ce mare lucru să se fi privit? De ce s-a încăpățînat să nu o facă? Adevărul e că nu se mai uitase de mult într-o oglindă. Adică făcea asta zilnic, ori de cîte ori mergea la baie, numai că era atent, de exemplu, să nu se taie cu lama. Se gîndi cînd naiba se văzuse pentru ultima dată, cu adevărat, în oglindă. Își aminti doar de o zi oarecare, cînd se oprise, rupt de foame, să mănînce un sandviș. Se retrăsese la o masă izolată, lîngă un fast-food din centru, și, în timp ce înfuleca, fața i se ogîndi în vitrină. Mai întîi îi trecu prin cap cît de neîngrijit este. Apoi i se păru că ceea ce vedea nu era altceva decât chipul tatălui său.

Își desfăcu geanta și scoase din ea poza pe care o primise cu o seară înainte. Trecuseră ani de cînd nu se mai gîndise la el și uite că, brusc, tatăl își cerea dreptul la viață în amintirea fiului său. Munca de la ziar îl acaparase cu totul, îl făcuse aproape să uite de sine. Se uită lung la fotografie și realizează cît de mult semăna cu tatăl său. O copie identică. „Dacă m-aș fi uitat în oglinda țiganului – gîndi –, sigur l-aș fi văzut pe tatăl meu...”

Îi distrase atenția bărbosul de pe scaunul din față. Mormăia de unul singur. Părea enervat:

— Gabriel, dintr-un cheag de sînge au fost născuți, am să-i fac înapoi într-un cheag de sînge!... Nu, Gabriel, nu acum, ai răbdare. Încă un

pic și porcii occidentali vor fi un cheag de sânge. Și eu, Gabriel, tot un cheag de sânge voi fi...

Antonie îl căută cu privirea pe Gabriel, dar, în afară de bărbos, pe scaunele din față nu mai era nimeni.

Aruncă o privire la ceas și realizează că mai erau vreo două ore până la slujba de înmormântare. Avea și poftă de-o țigară, așa că se hotărî să coboare și să facă pe jos cele câteva stații care mai erau de parcurs până la biserică.

Afară, fumînd pe o bancă, îi reveni în minte imaginea tatălui său. Nu se putea descotorosi de ea. Și nici nu-și putea explica de ce ar dori să se descotorosească de o așa amintire. Ar fi trebuit să se bucure. Sigur avea o problemă cu asta. Antonie afirma mereu că el nu are nici o problemă, doar griji sociale. Chiar îl enervase odată pe un coleg, care îi spusese răspicat:

— Bă, tu sigur ai o problemă, dacă nu vrei să recunoști că ai măcar una. Mergi la un psihoterapeut dacă nu mă crezi.

— Ce psihoterapeut?

— Cum, tu n-ai psihoterapeut?! l-a întrebat colegul, de parcă tocmai ar fi aflat că e orfan de ambii părinți.

— Nu prea am, a recunoscut Antonie, rușinat.

Colegul a scos o carte de vizită și i-a întins-o.

— Neapărat, caută-l pe Gustavo! Spune-i că te-am trimis eu. Și nu mai amîna, omule, că e o chestie de viață și de moarte.

Într-o după-amiază mai liberă s-a dus să-l caute pe domnul Gustavo Flavio Solaris Del Mar. Nu era convins că ăsta-i numele adevărat, dar cel puțin așa scria pe cartea de vizită și pe firma de la adresa indicată.

În anticameră, în spatele unui birou luxos, se afla doar o fetiță de vreo zece ani, îmbrăcată în halat alb.

— În ce problemă? l-a întrebat fetița, extrem de serioasă.

— Vreau cu tata, i-a răspuns Antonie, zîmbindu-i fermecător, aplecîndu-se peste birou ca să-i răsfire părul cu mîna.

Fetița s-a înroșit și i-a răspuns ofensată:

— Domnul Gustavo nu e tatăl meu!

— Vai, sse domnissoară isssteață sssînteți! își sîsîi Antonie vorbele, căutîndu-se prin buzunare. Uite, vrei o gumiță? Nisste bombonele?

Fetița ieși de după birou și se propti în fața lui Antonie, cu mîinile în șolduri. Cu același zîmbet timp pe chip, Antonie o apucă de subsuori și o ridică deasupra capului:

— Hooo-pa, maaree!

Cînd atinse pămîntul cu tălpile, fetița izbucni în plîns și dispăru într-o cameră alăturată.

Abia atunci Antonie observă că mai era cineva în anticameră: un domn cu un papagal.

— Nu trebuia să vă purtați așa cu domnișoara asistentă!

— Care asistentă? se încruntă brusc Antonie.

— Domnișoara pe care ați ridicat-o deasupra capului – îi șopti conspirativ – e pitică, domnule. Are douăzeci și patru de ani. Gustavo a angajat-o aici ca să aibă și ea de unde cîștiga un ban. Și-i deșteaptă foc!

„Isssteață!“, gîndi Antonie, pe de-o parte venindu-i s-o rupă la fugă din pricina situației jenante, pe de altă parte abia ținîndu-și un hohot de rîs.

Papagalul se înfoie în pene, repetînd, la diferență de cîteva secunde:

— Normal! Normal!

— E și normal, domnule! îl completă stăpînul papagalului. După cum arată la vîrsta ei, e normal să aibă parte de asemenea încurcături.

Lui Antonie îi pieri cheful de psihoterapeut. Dori să rămînă doar pentru a-și cere scuze de la domnișoara asistentă.

— De ce nu intrați? a deschis vorba Antonie cu stăpînul papagalului.

— Domnul Gustavo se încarcă energetic. Trebuie să așteptăm un pic. Dacă intrăm peste el, s-ar putea să apară disfuncții majore în câmpul energetic.

— Cum vine asta?

— Domnule, dar naiv mai ești. Orice perturbare energetică poate provoca o adevărată catastrofă. N-ai auzit nici măcar de teoria cu fluturele? Hai, c-a fost și-un film.

— Ce fluture? Mie nu-mi plac fluturii.

— Nici nu trebuie să-ți placă. Dar teoria cu fluturele este de o importanță majoră. E-o chestie de viață și de moarte. Uite, luăm, de exemplu, două câmpuri atmosferice. Da?! La întâlnirea dintre cele două câmpuri se produc schimbările de vreme. Dacă absolut întâmplător, să zicem, un fluture n-are altă treabă decît să zboare pe granița dintre cele două câmpuri, poate să influențeze definitiv starea vremii. Vreau să-ți spun că există fluturi care au stîrnit tornade. Pricepi?

— Parcă. Dar nu văd ce-are a face cu domnul Gustavo.

— Naiv, asta ești. Se cunoaște că nu prea mergi la psihoterapeut să-ți explice cum stau lucrurile cu adevărat pe lumea asta.

— Cam nu. Sincer, domnul Gustavo e primul psihoterapeut la care merg.

Stăpînul papagalului i-a aruncat și el o privire compătimitoare, de parcă tocmai ar fi aflat că Antonie era orfan.

— Lasă, domnule, că-ți explic eu. Așa-i lănceput. Te prinzi mai greu. Deci, dacă ai intra acum la domnul Gustavo, ai putea produce o adevărată catastrofă, ai putea influența negativ întregul univers... Mai concret, ca să-nțelegi că nu-i o simplă teorie, întâlnirea cu psihoterapeutul e-o chestie de viață și de moarte. Cînd intri la el, dacă ajungi la el, înseamnă că în capul tău se înfruntă

cel puțin două câmpuri atmosferice. Și psihoterapeutul este în stare să-ți observe fluturile. Mai mult, îl poate face să zboare cum vrea el, ca să n-o iei razna. Pricepi?

— Parcă m-am mai dumirit un pic...

Cît timp au stat de vorbă, papagalul intervenea în discuție, repetînd:

— Normal! Normal!

— Frumos papagal mai aveți!

— Da, domnule, foarte frumos! Și încă nu l-ai prins în vremurile lui bune. E bătrîior, săracul! Să tot aibă vreo optzeci de ani.

— Optzeci?!

— Normal! Papagalii trăiesc și o sută cincizeci de ani. Pe ăsta – am uitat să-ți spun, Leopold îl cheamă – l-am primit cadou de la tata. Mi-a rămas mie și probabil că-i va rămîne unuia dintre copiii mei.

Antonie se uită cu stimă la Leopold, care se înfoie din nou în pene și-i spuse răspicat:

— Normal! Normal!

— Și în ce problemă pe-aici? își continuă Antonie șirul nedumeririlor.

— Necaz mare, domnule! Să-ți spun: vine prietenul meu pe la mine. Prietenul meu cel mai bun... Doamne, n-aș fi crezut că poate să-mi facă una ca asta! Deci vine el pe la mine. Mai discutăm, mai jucăm un șah... Înțelegi?

— Normal!

— Și la un moment dat, mă duc eu în bucătărie să iau o bere din frigider. Și-i zic prietenului meu – Doamne, n-aș fi crezut că poate să-mi facă una ca asta! – „Ai grijă, te rog, de Leo. Nu vreau să se simtă singur. Conversează și tu cu el. E mort după discuții savante“... Mă-ntorc cu berea. Totul era OK, dar mi s-a părut mie că Leo nu prea-i în apele lui. Pe moment, l-am lăsat într-ale sale, dar, după ce mi-a plecat prietenul, am realizat că se întîmplase ceva grav, iremediabil. Zic: „Leo, ce-i cu tine?! Te-am supărat cu ceva?“. Leo, mut. Și

deodată am înțeles totul: nenorocitul de prieten – cel mai bun prieten al meu! – îmi jignise papagalul. Și doar îi spusese că stă de vorbă cu o personalitate! Și te-ntreb eu: poți neglija într-un asemenea hal ego-ul unui papagal? Asta-i problema, domnule: nimeni nu mai respectă pe nimeni, oamenii și-au pierdut plăcerea conversației...

Domnul se enervase destul de serios. Ca să-l calmeze, Antonie i-a dat dreptate fără nici un fel de rețineri.

— Hai, nu mai puneți și dumneavoastră totul la suflet. Uite ce conversație plăcută avem noi.

Conversația plăcută le-a fost întreruptă de domnul Gustavo, care a ieșit senin din birou și s-a îndreptat țopăind înspre papagal:

— Leo, Leo, dragul meu! Ce mai faci, măi!? Cum ne mai simțim noi astăzi?

L-a înșfăcat pe Leopold și a dispărut în cabinet.

— Nu intrați? îl întrebă Antonie.

Stăpînul papagalului se înnegură la față:

— Eu?! N-am înțeles! Am eu față de om căruia-i trebuie psihoterapeut?! Prietene, mă jignești!

— Dar cine, domnule?

— Cum cine?! Leo, normal! Eu n-am nici o problemă. Sînt un tip echilibrat. În schimb, papagalul trăiește o dramă de proporții. A rămas traumatizat de pe urma conversației de care-ți pomeneam.

„Normal!“, s-a gîndit Antonie și s-a ridicat de pe scaun fără s-o mai aștepte pe domnișoara asistentă.

Cu sau fără psihoterapeutul care să-i explice cum stau lucrurile, Antonie își dădu seama și singur că, undeva în capul său, un mic vierme care îl rodea mai de mult își părăsise coconul și se transformase într-un fluture ce zbura pe granița cețoasă dintre lumea reală și cea de dincolo a închipuirii sale.

7

Părintele Nicodim obosise de atîta rugăciune. Se așezase pe un scaun din altar, prins într-o discuție aprigă cu Cel de Sus:

— Doamne, fă o minune și pune degetul înapoi! Parcă ce te costă? Tu poți face orice... Cum o să-i explic eu Prea Înaltului dispariția degetului? Că doar ieri era, l-am văzut și eu! Și cît l-am rugat să aducă și la mine în biserică moaștele unui sfînt! Și, la urma urmei, ce sfînt mi-a adus? Unul de care nici n-am auzit. Nici măcar nu-i trecut la calendar, să-l știe lumea și să-mi umple biserica. S-a rătăcit pe-aici ieri unul de la televiziune și m-a întrebat ce minuni face sfîntul meu. De unde să știu? L-au găsit îngropat în curtea unei biserici părăsite. Se umflase pămîntul și din țărîină răsărise, ca o creangă uscată, mîna din care lipsește acum un deget. Habar n-am de ce l-au făcut sfînt... Mi-a și fost rușine de domnul de la televiziune. Ce să-i spun? „Învie din morți“, i-am răspuns în doi peri. „Și a înviat pe cineva pînă acum?“ „Încă nu, dar mai așteptăm.“ M-a mai întrebat de înmormîntarea marelui jurnalist și a plecat dînd din mîna a lehamite... Măcar dacă mă lăsau să-i fac eu slujba de înmormîntare în biserică, așa cum m-au anunțat de la început. Dar nu, se putea să am eu un asemenea noroc? Nu, că vine președintele la înmormîntare, iar biserica mea nu-i oferă siguranță. După ce mi-au răscolit toată biserica, cei de la S.R.I. au hotărît să schimbe locul. Eu anunțasem lumea, ei anunțaseră presa. Păcat, ar fi ieșit o înmormîntare frumoasă! S-au înduplecat de supărarea mea și mi l-au transferat pe sfîntul ăsta, care zăcea de vreo cîteva luni într-o biserică de provincie... Și sfîntul nu-i nici măcar în stare să-și păzească degetele... Acum, numai o minune mă mai scoate din încurcătură...

Biserica era aproape goală. O bătrână căzută în genunchi lângă sicriul aurit al sfântului, doi moșnegi așezați pe scaunele de lângă perete și Antonie, care se învârtea bezmetic pe lângă icoane.

— Eu unul, drept să-ți spun, nu știu sigur dacă există Dumnezeu, dar știu că minunile există, șopti unul din moșnegi.

— Și, mă rog, de ce crezi asta?

— Asta, ce? Că nu există Dumnezeu sau că există minuni?

— Și una, și alta.

— Păi, să le luăm pe rînd, să judecăm băbește. Eu mă gîndesc așa, sincer, uită-te și tu la noi, că ne știm de mult. Ce cîini strașnici am fost și ce javream ajuns! Adică vrei să-mi spui tu mie că, după ce murim, o să mai înviem vreodată? Mai tineri și mai în puteri decît am fost?

— Știu și eu?!

— Vezi? Ar fi o minune să crezi una ca asta. Cea mai mare. După mine, credința e cea mai mare minune. Singura, de altfel.

— Dar învierea lui Lazăr? Dar vindecarea leproșilor? Dar înmulțirea pîinilor?

— Pînă și Iisus recunoaște că nu el le-a făcut, ci credința oamenilor.

— Hai, că m-ai pierdut pe drum!

— Mare lucru de înțeles! Doar ai fost profesor toată viața, ce Dumnezeu! Vreau să zic că-mi pot explica orice minune – a făcut-o cutare sfînt sau cutare om –, dar credința nu mi-o pot explica.

— Atunci să ți-o explic eu: credința e de la Dumnezeu. Crezi – există Dumnezeu, nu crezi – nu există Dumnezeu. Simplu.

— Înțeleg și eu asta, dacă Dumnezeu e după cum crede fiecare dintre noi înseamnă că, de fapt, nu există. Doar minuni, atîta tot. Apropo, tu ai aflat ce minuni face sfîntul ăsta?

— Nu. Abia l-au adus. L-am întrebat pe preot și nici el nu pare lămurit...

Greu de spus pînă unde ar fi putut ajunge cu discuția cei doi bătrîni dacă liniștea nu ar fi fost curmată de izbitura ușii de la biserică. S-a deschis larg, cu un trosnet asurzitor.

Prin razele de lumină care au pătruns de-afară, a năvălit un personaj bărbos, între două vîrste, cu un rucsac în mînă. A alergat pînă în mijlocul bisericii, s-a oprit, s-a încordat de părea că o să plesnească și s-a descătușat într-un urlet:

— Săăăăriiiiiiiiiți în aeeeeeeer, boooorci oooccideeentaaaaaali!

Părintele Nicodim a înlemnit pe scaunul din altar. Însuși Satana n-ar fi fost în stare să-i provoace o spaimă mai mare. Antonie s-a ascuns după un stîlp de susținere, unul din bătrîni a apucat să-și facă mecanic semnul crucii, iar celălalt a leșinat pe loc. Bătrîna pur și simplu a dispărut, mai misterios decît degetul sfîntului.

Au urmat cîteva zeci de secunde de tăcere mormîntală, în care puteai să auzi și pîrîitul lumînărilor aprinse. Apoi bărbosul a deschis încet ochii – ca pentru o altă realitate –, și-a scos ochelarii de soare, strîngînd și mai tare la piept rucsacul.

Realizînd că e singur în mijlocul unei biserici goale, părea el însuși speriat. Glasul său tunător deveni șoaptă:

— Borci occidentaaali! Borci occidentaaali!
Unde v-ați ascuns?!

Înaintă timid către stîlpul după care era ascuns Antonie. Se opri din nou, speriat de zgomotul pe care l-au făcut ochelarii săi de soare scăpați pe jos.

— Borci occidentaaali! Borci occidentaaali!...
Gabriel, unde-s porcii occidentali?!

Iar pîrîitul lumînărilor aprinse.

— O să muriți, borci occidentali! Cheag de sînge vă fac! Ieșiți să vă văd chipurile îngrozite!

Singurul porc occidental care îndrăzni să se arate fu Antonie. Înaintă doi pași de lîngă stîlp.

— Nu mișca, porc occidental!

Antonie îl aprecie din priviri și-și recăpătă încrederea.

— Eu?! Porc occidental?

— Da, tu, ce te faci că nu-nțelegi?

— Nu te supăra, dar eu nu sînt un porc occidental. Cel mult un porc român.

— Și voi, românii, ce sînteți?! Nu sînteți borci occidentali?!

— Am vrea noi! îi zîmbi Antonie. Sîntem doar niște bieți porci români!

— Nu încerca să mă băcălești! N-ați intrat voi în NATO? N-ați fost voi de acord cu intrarea armatei americane în Irak?

— Ba da, dar asta nu e de-ajuns ca să fii un porc occidental. Deocamdată am rămas doar porci români.

Bărbosul din tramvai – acum, fără nici un dubiu, Antonie putea spune că era un arab – păru descumpănit de așa argumente. Cugetă o clipă, slăbind rucsacul din strînsoare, apoi se enervă din nou și țipă cu glasul de la început:

— Nu contează! Oricum vă facem cheag de sînge. Nu-i așa, Gabriel? Unde-i breședintele?!

— Prietene, calmează-te, și eu îl aștept pe președinte. Îl așteptăm împreună. Liniștește-te!

Din dreptul sicriului se auzi un foșnet. Arabul se întoarse iute cu fața într-acolo. Zări două degete, ridicate cu sfială.

— Ieși de dubă sicriu, borcule, oricare ai fi! urlă arabul.

Părintele Nicodim se îndreaptă de șale.

— Președintele nu-i aici, spuse, palid la față.

— Asta știm și noi, tună arabul. N-ai auzit ce vorbim? Dar unde-i?

— Nu mai vine.

— Cum nu mai vine?! izbucniră într-un glas Antonie și arabul, pocnindu-se concomitent cu palma peste frunte.

— Nu mai vine. Au schimbat slujba de înmormîntare la o altă biserică.

De supărare, arabul scăpă rucsacul din brațe. În mijlocul bisericii se împrăștiară niște foi, câteva bucăți de ziare decupate și o legătură de dinamită înfășurată într-un ghem de cabluri. Sări repede să le strângă și Antonie vru să-i vină în ajutor.

— Să nu te miști, că sărim în aer! urlă din nou arabul.

Antonie se retrase și-l așteptă să-și strângă lucrurile de pe jos.

— N-ai idee ce ușor boți sări în aer! îl lămuri bărbosul pe Antonie.

— Îmi închipui... Aia-i chiar dinamită?!

— Doar nu crezi că-s artificii. E dinamită de cea mai bună calitate!

— Și ce vrei să faci cu ea, dacă nu te superi?

— Nu-i clar?! Să-l arunc în aer be breședinte. Be oricine. Arunc în aer niște borci occidentali!

— Îmi pare rău. După cum vezi, președintele nu-i aici, ne-a păcălit pe amândoi. Noi, vai de capul nostru! Nu-i mai bine să-l cauți pe președinte în altă parte?

— Îl caut, îl caut. Nu scabă el așa ușor de mine! Dar tu cine ești, de bui atâtea întrebări?

— Aaa, eu. Nimic important. Presa. Doar un ziarist.

— Ziarist? tresări arabul. Mai c-aș strica dinamita asta pe tine...

— Să mori odată cu un pîrlit de ziarist? Nu-i mai bine să-l cauți pe președinte?

Arabul rămase în cumpănă.

— Chiar să nu-l găsești pe președinte, sînt atîtea lucruri de aruncat în aer în țara asta... Iar tu-ți pierzi vremea pe-aici.

— Știi că ai dreptate?! Și cam be cine crezi tu că merită să arunc eu în aer?

— Dacă mă ieși așa repede, nu mă pot hotărî. Lasă-mi o adresă la care să te caut și-ți găsesc eu ținte cîte vrei. Numai să-ți ajungă dinamita.

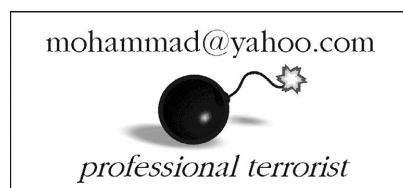
— Crezi că-s brost!? Să mă dai be mîna boliției?

— Cum să te dau pe mîna poliției? Păi dacă te arunci în aer unde-ți spun eu, pot scrie un reportaj super. Ne ajutăm unul pe altul.

— Vezi că eu nu glumesc. Eu te omor dacă aflu că spui ceva la boliție.

— Fii serios. N-am altă treabă? Cu cine am onoarea?

Arabul băgă mîna într-unul dintre buzunarele rucsacului și scoase mîndru o carte de vizită. Antonie o privi:

— Îți place? Eu am făcut-o. Eu sînt pentru simblitate... Acum trebuie să blec. Boate îl găsesc be breședinte. Bă, îl strigă pe părintele Nicodim, ai idee unde-i breședintele?

— Nu știu, răspunse acesta înfricoșat.

— Dar ăla din sicriu cine-i?

— Un sfînt.

— Și ce face sfîntul ăsta al vostru?

— Nimic. E mort.

— Sfînți din ăștia avem și noi, chicoti arabul și fugi pe ușa bisericii, cu rucsacul în brațe, la fel de repede cum venise.

8

Luminile fulgerau din toate părțile, mai înfricoșător decît cele de la promisa judecată de apoi. În toată jungla de murmure se mai auzi distinct, de cîteva ori, scîncetul stins al unei femei.

Sicriul marelui jurnalist intrase pe poarta cimitirului prin tunelul format din camerele de luat vederi care îl însoțiseră credincioase pe drum, pînă la groapă. Atunci cînd se dădu semnalul să se coboare sicriul, cercul reporterilor se strînse ghem, se transformă într-un vârtej de trupuri umane, blițuri și camere TV. De fapt, nu exista decît o singură privire, mai ascuțită decît lumina unui bliț. Fiecare retină focaliza imaginea ca pentru un monstru cu o mie de ochi, cu mai multă precizie decît orice cameră de luat vederi. Parcă toată lumea din presă ar fi vrut să smulgă, dacă nu o ultimă declarație, măcar o ultimă imagine a marelui jurnalist, înainte de a-și realiza ultimele materiale, ca să-l poată uita liniștiți.

Soția lui nu mai era în stare să plîngă. Se așeză aproape leșinată pe o bancă de pe aleea cimitirului. Unul dintre ochii monstrului se roti înspre ea și, instantaneu, ceilalți nouă sute nouăzeci și nouă se îndreptară în aceeași direcție. Începură să curgă întrebările:

— Cum vă simțiți în aceste tragice momente?

— Ce aveți de declarat în legătură cu moartea soțului dumneavoastră?

— Care erau principalii dușmani ai soțului? Obișnuia să vă vorbească des despre ei?

— Chiar credeți că a fost un accident?...

Femeia își ridică ochii înlăcrimați:

— Lăsați-mă în pace! Eu nu știu nimic...

— Dar știați că avea o amantă?

Vorbele o năuciră pe biata soție, însă nimeni nu se mai obosi să-i asculte reacția, pentru că se auzi

un urlet:

— Președintele! Bă, pleacă președintele!

Vîrtejul jurnaliștilor se izbi de zidul gărzilor de corp care înconjuraseră mașina prezidențială.

— Domnule președinte, ce credeți despre moartea marelui jurnalist?

Președintele se opri în pragul ușii întredeschise, șovăi ca și cum nu ar fi avut nimic de declarat, totuși se întoarse, cu gîndul că n-are rost să mai enerveze, o dată în plus, presa:

— Așa cum am mai spus, e o pierdere tragică. Nu poate lăsa indiferent pe nimeni. Sînt și eu afectat...

— Totuși, domnule președinte, sînt cunoscute repetatele critici pe care vi le-a adus marele jurnalist în ultimii ani... Chiar sînteți sincer afectat?

Președintele păru mai degrabă afectat de întrebare. Își reținu o izbucnire nervoasă:

— Domnișoară, așa cum am declarat de mai multe ori, presa este cîinele de pază al democrației. Nu-i poți purta pică. Este o manifestare a libertății pe care am construit-o cu nu puține sacrificii în anii de după Revoluție...

O agitație suspectă se stîrni printre gărzile de corp ale președintelui. Toți își duseră mîna la ureche, apăsînd galena aparatelor de recepție, și priviră încruntați în jur. Un tip agitat, transpirat de parcă fusese alergat de cîini, se chinuia să răzbată prin mulțime. O gardă de corp se aruncă în fața președintelui, îngrămădindu-l în mașină, iar alta, asupra tipului agitat, lovindu-l cu pumnul peste față.

Cineva puse capăt învălmășelii:

— Stați! Stați! E colegul nostru! Nu-i nici un terorist!

Suspectul căzuse pe spate. Au venit două persoane de la Salvare și i-au întins trupul pe o targă. Totul în jur s-a întunecat, iar Antonie s-a

simțit atras de o lumină orbitoare care venea de undeva de sus.

9

— Pășteam inorogul. Uneori de dimineață și pînă seara. Știi ce-i inorogul, nu? Un fel de cal. De fapt, arată întru totul ca un cal, numai că are un corn în frunte. Inorogului nostru încă nu-i crescuse cornul, pentru că era mînz. Ți-am povestit că-l știam de cînd văzuse lumina zilei. Mi-era și milă de el, că maică-sa îi murise la naștere. Eu trebuia să-i port de grijă, să-l plimb pe pajiștea de lîngă cetate. Poate că nu aș fi făcut-o cu asemenea plăcere, m-aș fi plictisit dacă n-aș fi așteptat să-i văd cornul.

Puiul de inorog era numai și numai al meu. Îl primisem cadou de la tata regele. De altfel, avusesem și eu o contribuție la nașterea lui.

De multe ori mă jucam cu soldații de gardă. Îi necăjeam. Îmi plăcea să le arăt cine e stăpînul lor. Tata nu prea avea timp de ei, așa că îi inspectam eu.

Dimineața, îmi puneam arcul de gît, sabia la sold și călcam țănoș – doar eram fiu de rege! – printre ostași. Mă opream în dreptul fiecăruia și îl măsuram din cap pînă-n picioare. Să mori de rîs cît de frică le era. Cît de țepeni stăteau în fața mea, de parcă eu însumi aș fi fost regele. Nici nu îndrăzneau să-mi vorbească. Eu, în schimb, nu conteneam cu muștrările, așa cum văzusem că obișnuia tata:

„Asta-i ținută de ostaș! Ține sulița mai aproape de corp!”

Sau:

„Dormi în post, ostaș?! Cum naiba ai să-i vezi pe năvălitori dacă dormi pe tine?! Ai zărit pînă acum vreo mișcare dincolo de ziduri?”

Sau:

„Cînd te-ai spălat ultima dată, ostaș? Puți îngrozitor!”

Sau:

„Halal de tine, ostaș!“, ziceam eu, luîndu-i tolba din spate. „Ia uite ce săgeți strîmbe ai! Cu astea vrei tu să înfrunți dușmanii?! Nu vezi că multe au putrezit?“

Adevărul e că săgețile și sulițele aveau și de ce să putrezească, iar săbiile să ruginească. De cînd mă născusem eu, nu prinsesem nici o bătălie. Însă tata spunea că niciodată nu poți ști. Totdeauna trebuie să fii pregătit. Năvălitorii – că de asta se numesc așa – năvălesc cînd te aștepti cel mai puțin. Atîta-ți trebuie, să te culci pe-o ureche, și te trezești mort.

Tata era un rege curajos, spunea că nu-i e frică nici măcar de moarte. Însă o spaimă tot avea: căpetenia hună.

La ultima sa bătălie – povestea tata – hunii veniseră mai mulți decît alte dăți. Și puterea lor nu stătea în mulțime, ci în iscusința și cruzimea noii căpetenii. Tata auzise vorbă de ea, dar nu-și închipuise cît de aprigă poate fi. Se spunea că se hrănește cu sîngele regilor pe care i-a învins. Îi lega cu capul în jos de creanga unui copac, îi cresta cu cuțitul și le aduna sîngele într-un burduf din piele de cal. Și asta îi era băutura cea de toate zilele.

Cum spuneam, nu cu mult timp înainte de a mă naște eu, căpetenia hună, împreună cu oștirea sa, înconjurase cetatea tatei. Zi și noapte oștenii noștri s-au luptat cu vitejie, nelăsîndu-i să intre. Luni întregi n-au reușit să izbîndească.

Căpetenia hună se arăta zilnic în fața porții, îmbrăcată într-o piele de urs alb, sorbind dintr-un pocal de aur cîte-o înghițitură din sîngele ultimului rege pe care îl învinsese. Însă de fiecare dată se arăta tot mai turbată, semn că sîngele învinsului său era pe sfîrșite.

Săgețile arcașilor noștri îl ocoleau de parcă erau vrăjite. Și tata a încercat să-l săgeteze de cîteva ori. Degeaba. Săgeata îl ocolea exact cînd era în

dreptul lui. Tata, arcaș neîntrecut, bănuia că asta se întâmpla fie de la sîngele pe care îl bea căpetenia hună, fie de la blana de urs alb pe care o purta.

Într-o bună zi, căpetenia a apărut în fața porților și fără blana de urs alb, și fără pocalul de aur. Atunci tata a hotărît să atace el, convins că puterile hunilor erau mai sleite ca niciodată.

Către seară, a deschis larg porțile cetății și a năvălit cu toți oștenii săi peste locul în care odihnea căpetenia hună. Surpriza a fost fără de margini. Hunii, care se pregăteau de culcare, lihnîți de foame și împruținați de săgețile arcașilor noștri, nu se așteptau la o asemenea mișcare. Au fost măcelăriți pe capete. Călare pe calul său, cu sabia în mînă, tata semăna moarte mai ceva decît moartea însăși. Dintre năvălitori au scăpat doar cei cu caii mai iuți de picior. Chiar și căpetenia hună a lăsat deoparte fala și a rupt-o la fugă împreună cu cîțiva slujitori apro- piați.

Tata le-a luat urma pe cîmpia de la poalele cetății. A gonit din răsuputeri și, cînd să-i ajungă, grupul de fugari s-a oprit și din mijlocul lor a apărut căpetenia hună, îmbrăcată în blana de urs alb și cu pocalul de sînge în mînă, înălțat semeț deasupra capului.

Tata a privit în jur și a văzut că era singur. Același lucru l-au văzut și hunii. Cu tot curajul lui, regele a înlemnit de spaimă. Parcă sîngele i s-ar fi scurs brusc din vene, sorbit de la depărtare de privirea căpeteniei hune. Și-a strunit calul, ridicîndu-l în două picioare. L-a întors din drum și a înfipt pîntenii în burta lui.

După o clipă de cumpănă, în care hunii păreau să se bucure că au scăpat cu bine, căpetenia a pornit pe urmele tatei, scoțînd un urlet groaznic.

Tata mi-a spus să nu mai zic nimănui, dar acum ție pot să-ți povestesc: a fost cea mai înfiorătoare zi dintre cele pe care le trăise. După o viață în care nu știuse ce înseamnă frica, atunci fugea ca ultimul ostaș, fără alt gînd decît acela de a-și salva pielea.

Pînă să ajungă în pădure, nici n-a avut îndrăzneala să privească înapoi. Cînd a făcut-o, a văzut căpetenia la trei bătaî de săgeată. A sărit de pe cal și s-a afundat prin tufișuri. A urcat dealul pe burtă, printre mărăcinii care îi smulgeau fișii din haine și din carne.

Cînd se oprea ca să-și tragă sufletul, îi părea că simte în ceafă răsuflarea căpeteniei hune. Se întunecase, dar tot n-avea curajul să stea locului. A bîntuit multă vreme așa, pînă cînd a scos capul într-un luminiș în care nu mai fusese pînă atunci. A înaintat tîrîș și s-a trezit cu nasul într-o pereche de picioare desculțe.

Tata nu mai avea putere să se apere. Aștepta să fie despicat în două de sabia căpeteniei hune. Se vedea cu capul în jos, atîrnat de crengile unui copac, cu sîngele scurgîndu-i-se într-un burduf din piele de cal. Hrana vrăjită cu care căpetenia hună îl va răpune pe următorul rege.

„Ridică-te, fiule!“, auzi un glas blînd.

Se ridică împleticit, hotărît să întîmpine cum se cuvine îngerul care venise să-l ridice la ceruri.

„Cine ești, fiule?“

Deschise ochii ca pentru a-și privi moartea în ochi și văzu chipul unui călugăr. Inima îi veni la loc și îi răspunse semet:

„Sînt regele acestui pămînt!“

Călugărul nu păru defel impresionat.

„Nu am auzit decît de un singur rege al acestui pămînt. Doamne, tu ești?!“

Tata cugetă și prinse noima celor spuse de călugăr.

„Nu, sînt doar un om.“

„Și ce cauți pe-aici?“

„Vreau s-ajung acasă. M-am rătăcit.“

„Așază-te pe lemnul ăsta și spune-mi ce te macină.“

Tata a stat lîngă călugăr și i-a povestit toată istoria legată de căpetenia hună...

„...și-așa m-am făcut de toată rușinea!“, a spus la sfârșit. „Mai bine muream în luptă, decât să rămân în viață cu chinul de a-mi aminti de-acum înainte de pierderea curajului meu! Cum îmi voi mai putea privi copilul?“

„Fiule, nu trebuie să-ți fie frică decât de Dumnezeu.“

Tata s-a împrietenit de-atunci cu acel călugăr. Îl chema Ioan, am să-ți povestesc mai târziu despre el. Însă de frică tot nu a scăpat, cu toate că a devenit mai credincios decât fusese vreodată.

Avea în cetate o cameră în care nu mă lăsa să intru. Uneori vorbeam cu el, mă învăța felurite lucruri și deodată începea să tremure din întreg trupul și să bolborosească vorbe din care nu înțelegeam mare brînză. Eu cred că-i vorbea căpeteniei hune. Apoi tata se târa în camera lui și se prăbușea dincolo de ușă, închizînd-o după el.

Însă asta se întîmpla rar. Atunci cînd nu era prins cu treburile regești, tata se ocupa de pregătirea mea pentru a-i urma la tron. Zicea că trebuie să-mi întăresc și trupul, și sufletul.

Ce poate fi mai plăcut decât să te bați ceasuri întregi cu tatăl tău? Mai ales că eu nu aveam altă grijă decât să-i sparg capul sau să-i rup vreo coastă, iar el se chinuia să nu-mi facă nici cea mai mică rană.

Stabileam o întîlnire – de obicei în zorii zilei – în camera armelor. Aveam acolo o grămadă de arcuri, săgeți și sulițe de toate mărimile, scuturi de lemn și paveze de fier, pumnale ascuțite, săbii curbate, ușor de mînuit, dar și paloșe pe care nici măcar nu reușeam să le ridic de la pămînt.

Eu trebuia să ajung acolo înaintea lui și să-l iau prin surprindere. Cu pumnalul, sabia sau paloșul nu prea aveam curajul să-l atac. Am încercat odată să-i sar în spate de pe zid, cu pumnalul în mînă, tata s-a ferit și eu am căzut cu capul de o piatră. O săptămîină am stat la pat.

De aceea îmi plăcea să-l atac cu arcul sau cu sulița. Totdeauna e mai plăcut să poți lovi de la distanță. Plus că ai avantajul de a rămîne nevăzut.

Mă strecuram primul în camera armelor, mă ascundeam după stîlpi și așteptam cu săgeata încordată.

Se auzeau bătăi în ușă:

„Mărite prinț, am venit să-ți cuceresc cetatea! Dă-te prins!”

„Numai intră și-ți găuresc inima!”, îi răspundeam în gînd.

Cum intra, săgețile zburau pe lîngă el. Tata se ferea cu iuțeală, le oprea cu pavăza, înaintînd către locul meu de tragere.

„Așa, așa!”, mă încuraja el. „Fii necruțător cu dușmanul!”

Cam deveneam necruțător.

„Haa!”, am răcnit eu odată. „Sînt căpetenia hună! Am să-ți beau sîngele, porc de rege!”

Numai o dată. Pentru că tata s-a înnegurat pe loc, s-a repezit la mine și mi-a tras două perechi de palme – singurele, de altfel, pe care mi le-a dat vreodată.

„Niciodată să nu te mai aud spunînd asta! Eu vreau să fac din tine un rege, nu o căpetenie hună.”

Adevărul e că tata-mi părea de neînțeleș uneori. Acum așa, peste o clipă altfel. Cînd vedeam că se enervează, îl lăsam în apele lui.

Cam așa stăteau lucrurile cu instruirea trupului. Cu sufletul se întîmpla o altă poveste.

Vreau să spun că instruirea sufletului era ceva mai complicată. Oricum, eu nu mă dădeam în lături de la ea.

„Întreabă-mă ceva!”, începea tata.

„Ce să te întreb?”

„Orice vrei să afli... Știu totul.”

„Haa!”, țipam eu de bucurie. „Te-am prins! Eu deja te-am întrebât ceva și tu nu mi-ai răspuns.”

Eram un șmecher.

„Dar și eu ți-am răspuns: orice vrei să afli...”

Cam avea dreptate.

La început nu prea știam ce să-l întreb, dar pe măsură ce stăteam de vorbă cu el îmi veneau tot felul de idei.

„Povestește-mi ceva“, îi spuneam eu tatei. „De exemplu, cum e povestea cu căpetenia hună.“

Tata cădea pe gânduri și...

„Hai să-ți spun cum a început lumea.“

„Zi-mi!“, tremuram eu de nerăbdare.

„Fii atent! Ești atent? Ascultă...”

Într-o seară dă Dumnezeu să se culce. I se făcuse deodată somn. Nu-i mai fusese niciodată. Nu dormise în veci. L-a apucat o toropeală de să nu crezi. Închipuie-ți o viață de Dumnezeu – să nu închizi nici măcar un ochi. Și cum se plimba el prin cer, întâmplarea a făcut să se culce chiar deasupra locului în care este acum pământul. S-a întins pe spate și privea așa în gol. Da, ochii nu-i putea închide. S-a întors pe-o parte și pe alta, s-a tot frământat – neam somn! Nimic, nimic...

Bă, zice Dumnezeu, de-o veșnicie tot stau și mă uit în gol. Nimic nu este pe lumea asta în afară de mine. Măcar de-ar fi un loc în care să mă pot vedea pe mine cum arăt la față.

Și numai ce se întoarce odată pe burtă. Deschide ochii mai bine și i se pare lui că jos, pe pământul nostru adică, s-ar zări ceva. Dar bine-bine nu-și dădea nici el seama ce-i. Pac! aprinde Soarele. S-a luminat numai o parte din pământ. Pac! aprinde și Luna, să lumineze dincolo, dar n-a mai avut puterea dintru început ca s-o facă la fel de puternică precum Soarele. Și când se uită spre pământ, ce vede? Apă cât cuprinde. Și chipul lui oglindit peste toată întinderea de ape. Întâi s-a speriat de înfățișarea sa, dar pe urmă, după ce s-a mai obișnuit, a prins să-i placă.

Ce-ar fi – s-a gândit el, dacă tot nu putea să adoarmă – să fac o ființă după chipul și asemănarea mea? Eu cred c-ar fi bine! Da. Aș putea să-i zic om. Dar unde să-l pun pe om? Ar

trebui să strîng la un loc apele care sînt dedesubtul cerului și să se arate uscatul. Bun, și pe urmă? Stai, că le-ncurc! Nu pot pune omul în curul gol pe pămînt neted. Ar trebui să fac mai întîi verdeață și pe urmă felurite viețuitoare. N-ar strica să mișune și niște viețuitoare prin apă. Nu-i drept să le pui numai pe pămînt.

Așaa... Să zicem că pîn-aici ar fi bine. Și-apoi aș face omul, dar din ce să-l fac? Din apă nu pot, că se varsă. Mai degrabă din pămînt și puțină apă. Normal, după chipul și asemănarea mea – mai gîndi Dumnezeu, trăgînd cu ochiul la luciul apei.

Bun, dar nu-i bine! Îl fac eu să-mi semene, dar nu pot să-i spun chiar tot-tot! Că n-aș mai ști care-s Eu și care-i el. Să zicem că-l încropesc eu cumva să-mi semene, dar după aia? I-aș putea aranja o grădină în care să aibă de toate. Ca să-i dau de lucru, să-l pun pe gînduri, să nu iasă o legumă, i-aș putea îndrepta atenția asupra unui pom – un măr, să zicem – al cunoașterii. Dar să nu-i dau voie să guste din el. Nu-i bun! Ar rămîne așa o veșnicie. Nici prea moale nu pot să-l las. Să spunem că i-aș crea o pereche – o femeie, care să-l mai întărească. Femeia aș face-o un pic mai încăpățînată. Sigur l-ar convinge să muște din măr. Și-atunci i-aș izgoni din rai, să-l caute pe urmă pînă la moarte.

Da, dar dacă-i fac femeie, parcă văd c-or să se înmulțească! Să se înmulțească, treaba lor! La urma urmei, ce poate să se întîmple? Să zicem c-au să facă doi copii, Cain și Abel. Deja s-ar complica treburile! Aștia ar ieși la a treia mîină după mine. S-ar mai pierde din calitate! Pot să m-aștept să se ia la bătaie. Să se omoare între ei! Cain l-ar omorî pe Abel sau invers. Oricum, nu contează. Odată ce-au prins a se înmulți, oamenii au să împînzească pămîntul. Îmi și închipui numele lor: Set, Enos, Cainan, Mahalaleel, Iared... Și cînd s-ar înmulți puzderie, s-ar apuca de rele după măsura numărului lor. Parcă văd c-o să-mi pară rău de ce-am făcut!

Bine, acum doar n-or să iasă toți, care mai de care mai înverșunat. Unul bun, de sămînță, trebuie să găsesc. Dacă văd c-am ajuns la păreri de rău, mă supăr și șterg totul de pe fața pămîntului. Dau o ploaie bună și rămîne pămîntul așa cum era la început. Normal, păstrez un om – pe unul Noe, de exemplu – și cîte-o pereche din toate viețuitoarele, ca să nu mă mai chinui din nou cu munca. Într-o barcă, de exemplu, care să plutească pe deasupra apelor. Dar trebuie să fiu atent, să nu pătrundă și acolo sămînța răului, c-am făcut potop degeaba.

Așaaa... După ploaie, fac legămînt cu Noe că nici o făptură nu va mai fi nimicită de atunci înainte de apele potopului. Găsesc eu alte mijloace să-i cumințesc, dacă nu-și bagă mințile în cap. Și, la o adică, dacă oamenii se țin de rele, nu văd nici un motiv să nu rup legămîntul și să-i trec din nou prin furia apelor.

Îi cumințesc eu! Însă hai să mă gîndesc ce probleme ar putea să-mi mai facă oamenii. La cum îmi dau seama c-au să iasă, nu m-aș mira să vină o zi în care vor dori să zidească o cetate și un turn al cărui vîrf să atingă cerul. O chestie de fală. Păi, atunci iar mă voi supăra pe ei și voi pogorî asupra lor și le voi încurca limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unul altuia. Îi împrăștii de nu se văd, tot pămîntul!...

Bă, fii atent! Ești atent? Asculți?“, mă întreba tata, care părea că uită de mine atunci cînd povestea.

„Ascult, ascult!“, îi răspundeam eu, căscînd somnoros, sătul de atîta ascultare.

„Asculți pe naiba! Se vede că ai obosit. Nu-ți mai povestesc nimic.“

„Măcar spune-mi cum s-a terminat povestea asta“, îl rugam pe tata.

„Nu mai știu nici eu exact“, spunea tata într-o doară. „Tot gîndindu-se așa la ce s-ar putea întîmpla dacă ar face lumea, Dumnezeu a căzut

într-un somn adânc, întins pe burtă, cu fața la pământ... Hai, du-te și tu și trage un pui de somn!“

10

Cu vreo două săptămîni înaintea morții marelui jurnalist, Antonie își vedea liniștit de treabă.

— Dacă îi ataci cu vapoarele, nu-i mai bați în veci. Te fac praf și pulbere. Te sfărîmă!

— N-aș zice. Eu cu tactica asta am cîștigat bătălii și mai grele.

— Poate doar în situația în care se aflau pe insulă. Așa înțeleg. Îi înconjori, le faci blocadă cu vapoarele, apoi pui catapultele în mișcare. Dar pe ditamai uscatul nu mai bat catapultele pînă la ei. Le distrugi cîteva construcții de pe margine. Și ce-ai rezolvat cu asta? Acum s-au regrupat deja, s-au baricadat la distanță. Au ziduri, turnuri de apărare, nu mai spun de diviziile de arcași și de cele de cavaleri. Cu vapoarele nu faci altceva decît să-ți macini resursele. Îți spun eu, trebuie să-ți construiești o puternică armată terestră, cîteva transportoare, apoi le atragi atenția printr-un fals atac de vapoare și debarci în partea opusă. După mine, e singura ta șansă de izbîndă.

— S-ar putea să ai dreptate. Dacă tot ești așa priceput, ia spune-mi ce-i mai bine, să-mi construiesc armata din arcași călare?

— Nu, cei pe cămile sînt mai puternici.

— Dar elefanții?

— Elefanții sînt buni. Au o mare putere de distrugere – îți doboară un turn în cîteva secunde –, sînt și rezistenți la atacuri, dar se mișcă foarte greu. Pierzi timp.

— Atunci nu-i mai bine să folosesc o divizie de cavaleri? Țștia se mișcă cel mai repede.

— Sincer, nu știu ce să-ți spun. E riscant și așa. Habar n-ai ce te așteaptă după ce înaintezi pe uscat. Eu n-am pățit-o o dată? Mi-am făcut o armată puternică de cavaleri și am debarcat pe unde se așteptau mai puțin. Înaintam cu gîndul că-i

iau prin surprindere și nu se mai alege nimic de ei. Am ocolit pe lângă o pădure, am trecut două dealuri și peste ce crezi că dau, frate? O armată întreagă de popi. Cavalerii mei, cu săbii, doar știi, nu bat la distanță. Mi i-au convertit popii pe toți, pînă să mă apropii de ei și să-iucid. Am încurcat-o.

— Ia mai lasă-mă! Cu vapoare, nu, cu elefanți și cămile, nu. Cu cavaleri nici atîta. Cu ce să-i mai atac? Să mă las și eu la mîna popilor?

— Ai să te enervezi dacă-ți spun. Tu nu-ți controlezi popii așa cum o fac ei. Popii lor acționează individual. Tu-i controlezi la grămadă.

— Atunci îmi bag picioarele – se enervă Antonie – și joc *Counter Strike*.

Antonie avea început, de cîteva săptămîni, un joc de strategie pe calculator.

Pînă la tren mai erau doar cîteva ore. Se gîndise că n-are rost să mai adoarmă, dacă tot e să se trezească cu noaptea-n cap. Avea chef de vorbă și dăduse pe Yahoo! Messenger de un coleg de serviciu căruia să-i ceară cîteva sfaturi legate de strategia finală. Îl știa și pe acesta pasionat de *Age of Empires*.

— Bă, noi sîntem chiar tîmpiți, trase Petru concluzia. Ne pierdem ceasuri întregi cu un joc.

— Chiar pierdute nu sînt. De ce crezi tu că nu ne mai putem dezlipi de calculator cînd ne apucăm de jocul ăsta?

— Nu-i mare filosofie la mijloc. E unul dintre miile de feluri în care poți freca menta.

— Nu-s de-acord. Am o teorie în privința dependenței de jocurile pe calculator și de căutările pe Internet.

— Ia bagă! S-aud!

— E vorba tot de vechile noastre instincte primitive, în ciuda ambalajului modern. Vreau să spun că, oricît ne-am fâli noi cu lumea noastră ultrasofisticată, ca oameni, tot sălbatici am rămas. S-au schimbat doar uneltele: bîtă, arc, arbaletă,

pușcă cu fitil, mitralieră. Dar ceea ce ne domină e tot instinctul de vânător. El răbufnește sub forme de care nici măcar nu sîntem conștienți. De ce „cauți“ ceasuri întregi pe Internet? Pentru că ai acolo o junglă, un hățîș fără hotare în care posibilitățile de a te rătăci și de a descoperi sînt nenumărate. Vînătoarea e mai importantă decît vînatul. Nu contează că e un nenorocit de iepure sau naiba știe ce informație. Cînd dai un *search* pe Internet, ești asemenea primului om care s-a afundat în pădure, în necunoscut... Mai ești pe fir? N-ai adormit?

— Nu. Te-ascult. Vorba vine. Sînt atent. Interesant punctul tău de vedere. Și cam cîte instincte dintr-astea crezi tu că ne domină?

— Doar unul, cel de vânător. Și războaiele sînt tot răbufniri ale lui. De exemplu, un popor nu e altceva decît un vînat mai select. După ce primul vânător și-a asigurat păpica, a văzut că asta nu-i mai prezintă nici o provocare și a căutat altceva. S-a unit cu alți vînători și a atacat tribul vecin și tot așa, pînă astăzi. Nu uita. Vînătoarea e importantă. Vînatul nu contează. El se schimbă încontinuu. Sub orice formă, în orice cantități, pentru un vânător autentic nu e niciodată de ajuns. Un afacerist, dacă vrei alt exemplu, nu face altceva decît să-și vîneze clienții. „Îi vînez pe cei care-mi cumpără produsul!“, asta-i deviza lui.

— Hai că-ncepi să vorbești ca redactorul-șef!

— Așa și este. El îi vînează pe cei care-i cumpără ziarul. Noi sîntem capcanele lui. Mai bune sau mai proaste. Sau, în cel mai bun caz, sîntem vînători la mîna a doua... Apropo, ne-am luat cu vorba și eu trebuie să plec la vînătoare. Pierd trenul.

— Unde pleci?

— Am vreo două subiecte tari. Am fost trimis să fac un turneu prin țară. Trec prin cîteva sate care au fost scufundate de ultimele inundații. Apoi, tot în zonă, am înțeles că au apărut niște semne

ciudate pe iarba unor oameni. Chestii din astea cu extraterestrii. Ca să nu mai zic că tot pe-acolo umblă vorba că ar fi o icoană făcătoare de minuni. Mă duc să văd cum stă treaba.

— Baftă. Ai mobilul la tine? Te sun eu dacă apar probleme pe la serviciu.

— Mulțumesc, spuse Antonie și închise fereastra de la Yahoo! Messenger, apoi calculatorul.

Se repezi la cealaltă fereastră, nevirtuală, își aprinse o țigară și auzi din nou urletul cu care începuse a se obișnui:

— Sombreroooo!

„Mulți nebuni mai sînt pe lumea asta! Aș plăti să aflu cine-i și de ce urlă ăsta. Și, mai ales, de unde și pînă unde «sombrero»?!” gîndi.

Își îngrămădi haina de ploaie în rucsac și ieși pe scări. Se izbi nas în nas de doamna Lenuța.

— Vai, domnu' Antonie, ce m-ați speriat! Unde plecați? La ora asta abia vă întorceați de la ziar.

— Plec în țară, să scriu despre inundații.

— Nici nu mai știu ce să zic, domnu' Antonie. Și pe mine m-au chemat mai devreme la serviciu, că e inundație la Arhive. Atîta ploaie n-am mai văzut de cînd sînt. Parc-a venit potopul!

11

Închis în carceră, Iosif nu-și mai amintea cine sînt hiksoșii. Era convins că e un termen banal și tocmai lucrul acesta îl îngrozea. În ce hal ajunsese, dacă nu-și mai putea aduce aminte nici asemenea cuvinte mărunte! Ce să mai spună de datele istorice?

„Darius. Rege din 521. Pînă în 486. În 514 i-a atacat pe sciții de la nord de Dunăre. Expediție eșuată. Geții i-au opus o rezistență la care nu se așteptase. S-a întors în 509 și a cucerit Tracia și Macedonia. În același an, și valea fluviului Indus. În 491, principalele orașe ale Greciei îi sînt supuse. Mai puțin Atena și Sparta.

Dar Mardonius? Mardonius cu cine era? El a cucerit, de fapt, Tracia și Macedonia. Și Darius? Darius era împăratul. Și la întoarcere, după ce Mardonius se gîndea la cum va fi sărbătorit pentru victorie, s-a iscat o furtună pe mare care i-a nimicit toată flota.

În 490 a avut loc o expediție persană împotriva Eretriei și Atenei. Miltiade i-a întâmpinat la Maraton. Atenianul i-a învins. Apoi a fost soldatul acela care a tras o fugă pînă acasă ca să anunțe victoria. Iar perșii s-au retras în Asia Mică.

Iar Darius a murit în 485. Deci nu avea cum să domnească pînă în 486.“

Pe Iosif l-a înhățat Securitatea direct de la școală, în timpul orelor.

Tocmai le povestea elevilor despre măreția împăratului Darius. A intrat peste el directorul școlii:

— Ți s-a înfundat, măi tovarășe! Credeai c-o să-ți meargă la nesfîrșit?

După rînjetul satisfăcut al directorului și-a dat imediat seama că, într-adevăr, nu-i a bună. N-ar fi bănuir că o să se ajungă pînă aici.

Cu doi ani în urmă, primise repartizare, împreună cu soția, tocmai într-un sat din creierii munților.

— Mai bine! a căutat el s-o convingă pe Mariana. Acolo n-o să mai avem pe cine supăra. O să avem o viață liniștită, ferită de toate tîmpeniile comuniștilor.

— Atît de liniștită, că o să putrezim acolo!

Marianei nu-i fu ușor să accepte creierii munților, după ce amîndoi fuseseră niște studenți străluciți. Iosif, însă, era deja sătul de absurdul traiului în oraș, de invidiile și turnătoriile la care asistase. O căsuță la țară, o soție pe care o diviniza, măcar un copil al său pe lîngă ceilalți de la școală și liniște, multă liniște – iată visul idilic al lui Iosif. În plus, aici descoperise un nesperat prilej de a-și urma pasiunea lui pentru arheologie. Toată zona era parcă un imens sit arheologic. Era suficient să te afunzi în păduri ca să dai peste rămășițele trecutului, la fel de mari ca urmele de dinozaur.

După aproape doi ani, pînă și soția se împăcase cu ideea că vor rămîne veșnic acolo. „A putrezi“ devenise și pentru ea egal cu „a fi liniștit“.

Mari probleme cu directorul nu avuseseră, deși nu era greu să apară, la felul de om care era acesta. Fusesse activist de partid într-un mare oraș din împrejurimi. Promitea să ajungă departe. Maestru al delațiunii, făcuse la un moment dat greșeala să-l toarne la Centru chiar pe mai-marele lui de la partid. Și chiar în clipa în care visa cu ochii deschiși că tovarășii de la Centru vor veni să-i aresteze șeful și-l vor pune pe el în loc, s-a trezit chemat la raport.

— Bă tîmpitule, 'tu-ți muma-n cur! Tu pe frate-miu ți-ai găsit să-l torni la mine!? l-a luat de guler șeful Comitetului Central. Ai tu noroc că-mi erai simpatic, că mi-ai dat multe informații prețioase

pînă acum, că te băgam la răcoare de nu te vedeai. Oricum, nu te las eu așa ușor. O să te detașez o vreme la țară, să-ți bagi mințile în cap. Să ți-o tragi cu vacile de pe-acolo și să-nțelegi pe ce lume trăiești!

Din activist de partid care tăia și spînzura la oraș, odată ajuns director de școală, omul rămăsese fără obiectul muncii. Pe cine să torni aici? Mari activități dușmănoase împotriva orînduirii comuniste nu prea se petrec într-un sat de munte cu nici o sută de case. Așa că încerca să se mențină cît de cît în formă pînă să fie iertat, organizînd zilnic ședințe de partid cu profesorii școlii. Cei mai mulți dintre ei, copii de țărani școliți în fugă, pe bază de origine sănătoasă, și puși să predea imediat după terminarea liceului, nu crîcneau. Lasă că le era groază de director, dar îl și respectau din cale-afară, considerîndu-l extraordinar de deștept. Plus că auziseră ceva-ceva despre istoria lui de la oraș.

Nu la fel era situația cu Iosif și cu nevastă-sa. Simțea că-l disprețuiesc, că-și dau seama de arama sufletului său, că-l judecă pe ascuns și rîd de el, în ciuda aparentei lor obediențe. Și într-o zi s-a convins pe față de asta.

Tocmai convocase o ședință de partid în care urma să stabilească noi mijloace de îmbunătățire a metodelor de predare. Iosif se pregătea să iasă din școală și să facă o expediție prin munți.

— Tovarășu' Iosif, unde plecați?! N-ați văzut anunțul din cancelarie?! La ora două e ședință. Dacă nu trăim la oraș, nu înseamnă că nu ne mai perfecționăm, că ne culcăm pe-o ureche. La ultima dumneavoastră oră la care am asistat, am observat că v-ați cam blazat. Nu mai aveți același randament, tovarășe. Ați și sărit peste o parte din verigile fundamentale ale predării unei lecții așa cum prevede programa. V-ați așezat și cu fundul pe catedră. Nu putem tolera asta. Eu chiar propun ca, pe lîngă discuția generală, să trecem pe ordinea

de zi și starea dumneavoastră. Să discutăm în plen situația dumneavoastră și să vă faceți autocritica în fața colegilor. Aveți studii superioare, tovarășe Iosif. Trebuie să fiți un model pentru colegi și să le arătați cum se realizează o analiză obiectivă a activității didactice, să ne predați o lecție de autocritică.

Dacă Iosif i-ar fi spus că n-are timp de ședință, că are o problemă importantă de rezolvat, folosind diplomația pe care o utilizase pînă atunci, directorul l-ar fi lăsat aproape sigur să plece. Și chiar de l-ar fi înjurat, probabil că directorul ar fi trecut peste asta.

Dar nu. Iosif a tăcut. În ziua aceea nu avea chef de diplomație, de ședințe și, în general, de nimic. S-a întors și l-a privit de sus, și-a strîns pumnul ca pentru a-l izbi peste față, apoi s-a răzgîndit, a desfăcut degetul mijlociu și i l-a arătat directorului...

— Acum să vă văd, tovarășe Iosif! Să văd cum le faceți lor semne obscene! i-a strigat satisfăcut directorul cînd îl urcau în duba Securității.

Deși avea mîinile încătușate și era ținut de-o parte și de alta, Iosif n-a rezistat tentației de a se smulge dintre ei. S-a răsucit spre director și a întins din nou spre el degetul mijlociu.

Directorul se îngrijise de el pînă la cel mai mic amănunt. Îi făcuse un dosar de peste treizeci de pagini, care cuprindea tot ceea ce putea fi condamabil în activitatea lui de profesor de cînd ajunsese la țară. Ba chiar apelase la un amic și obținuse informații și despre studenția lui Iosif. Găsise mai mult decît era necesar pentru o condamnare.

Procesul s-a petrecut ca-ntr-un vis. În timp ce comisia îl acuza de ceva vag, fără noimă, Iosif a zîmbit întruna, abia stăpînindu-și hohotele de rîs. A rîs ca nebunul și cînd l-au așezat pe un scaun ca să-i facă o poză pentru dosar. Așa era el. Nu rîdea la cele mai bune poante, în schimb îl apucau

hohotele de rîs ori de cîte ori se lovea de o situație absurdă.

Cînd le-a povestit colegilor de celulă pentru ce fusese arestat, o parte dintre aceștia au rîs în hohote, semn că erau croiți după același tipar ca și el.

De altfel, doi dintre ei erau foști profesori. Și ei fuseseră condamnați doar bănuind adevărata cauză. Totul li s-a tras de la o serbare școlară.

Întîi au asistat la o cuvîntare de jumătate de oră a directoarei școlii, care era rîrîită. Stînd la un loc, s-au „instigat” unul pe altul la veselie pînă la delir. Dacă pînă la un punct s-au mai putut feri de privirea celorlalți, cînd au observat că invitatul special al serbării – un poet muncitor – era beat mângă, sala a răsunat de hohotele lor.

— Cum naiba să nu rîzi, după cuvîntarea unei directoare rîrîite și a unui poet-muncitor beat criță? Închipuie-ți, dobitocul de poet mai era și sculer- -matrișer. Și poezia lui era ghici despre ce?

— Des-preee scu-leeee! răspunseră în cor cei patru prieteni.

— Și dă-i cu „scula“-n sus și „scula“-n jos, care folosește la ridicarea nivelului de trai al poporului oropsit și urcarea pe cele mai înalte trepte ale realismului socialist. Cum să nu te caci pe tine de rîs?

Iosif s-a alipit din prima grupului vesel. Și aveau și motive să fie așa. Spre deosebire de grozăviile de care auzeau că se petrec prin închisorile comuniste, tratamentul aplicat lor părea regesc. Luau periodic bătaie și numai în situații provocate tot de rîsetele lor. Să rîzi în Infern e, poate, cea mai mare blasfemie pentru Satana.

La început erau bătuți împreună, însă cînd gardienii au văzut că bătaia în grup le stîrnește o veselie și mai mare, au început să-i bată pe rînd.

Uneori Iosif se întorcea cu chipul stîlcit. Părea desființat. Și în secunda următoare plecării gardianului, se îndepărta de gratii și le arăta

colegilor degetul mijlociu. Devenise ca un fel de salut între ei, un semn al libertății indiferent de condițiile în care te afli, al faptului că nu-și pierduseră încă pofta de viață.

După calculele sale, atît cît puteau fi ele făcute în situația dată, Iosif știa că nu mai are mult și urmează să plece acasă.

De cîteva zile, fusese încarcerat singur. Abia avea loc să se miște. Lumina era mereu aprinsă. Apa, aproape de genunchi. Iosif tremura de frig și, în ultima vreme, și de frică.

„Dacă ăștia nu-mi mai dau drumul? Ce-or să zică oamenii de mine cînd mă întorc acasă?”

Se săturase și de băieții veseli. Era la capătul puterilor. Simțea că-și pierde cunoștința, că dacă s-ar rezema de un perete și ar adormi, nu-și va mai aminti nimic, niciodată. Se chinuia să rămînă treaz, încercînd să rememoreze date importante din istoria omenirii.

Fără nici o noimă, îi revenea obsesiv în minte povestea unui voievod român care, în timp ce ieșise din cetate pentru a-i fugări pe năvălitori, se transformase din vînător în vînat...

L-a trezit din somn zăngănitul gratiilor.

— Bă, veselie! Ieși în pizda mă-tii afară.

Sări ca din morți.

Mai mult l-au tîrît pe hol, căci avea picioarele aproape paralizate. L-au dus într-o încăpere betonată, mare cît un hangar.

— Ia dezbracă-te, bă, în pula goală. Să te vedem, o mai ai?

Acum era rîndul gardienilor să rîdă în hohote.

— Hai, să vedem cu ce te lauzi! Nu ți-a intrat la apă? Nu ți-a ruginit pe-aici? Sau ți-ai mai frecat-o tu singur?

Veselie generală.

Iosif își aruncă zdrențele de pe el.

— Bă, dar tu ai boierit pe-aici, pe banii statului! Ce bine arăți! Păi, cred că tu ai vreo cincizeci de

kile. La ce băieți supli, de douăzeci de kile, ies de pe mâinile noastre, tu ești obez ca un porc!

Chicoteli.

— Așa, acum o să jucăm noi frumos baba-oarba, zise un gardian, apropiindu-se de el cu o cârpă în mână.

Îl legă la ochi, îl învârti de câteva ori, apoi îi dădu un brînci care-l trînti în genunchi.

— Acum te ridici mătăluță frumos și cauți zidul! Te ajutăm noi, că sîntem buni. Cînd ajungi acolo, avem o surpriză pentru tine.

Se ridică împleticindu-se.

— Apă! Apă!... Mai la stînga.... Apă! Mai! Mai!... Foc! Foc!... Dă-i înainte, că e bine!

Iosif simți cu vîrfurile degetelor pereții reci de beton.

— Fooooc! se auzi ca o comandă.

Ar fi vrut măcar să-și smulgă cîrpa de la ochi, să se întoarcă și să spună ceva memorabil, ca eroii despre care auzise în istorie. Nu-i veni nimic memorabil în cap. Se gîndi să apeleze tot la gestul său legendar, cu degetul mijlociu întins. Se simțea însă prea epuizat. Aștepta, înlemnit, glonțul. Sau gloanțele.

Se auzi un hîșcîit și simți cum câteva rafale de apă îi smulg carnea de pe el.

Gardienii erau în culmea fericirii, țintuindu-l pe zid cu jetul unui furtun cu apă.

Durerea pe care a îndurat-o timp de cinci minute i s-a părut mai insuportabilă decît anii de pușcărie de pînă atunci. Ar fi acceptat ca o binecuvîntare o bătaie cu bastoanele.

Cînd jeturile de apă se opriră, Iosif căzu lichefiat lîngă zid, așteptîndu-se să dispară și el printr-una dintre rigolele de scurgere.

— Așa, mai da! Am mai lucrat un pic la silueta ta. Vreo câteva kilograme tot ai mai slăbit, că nu se putea! Ne făceai de rîs firma!

Îl ajutară să se pună pe picioare, îl duseră într-un colț și-i întinseră costumul în care fusese arestat.

— Nu puteam să te lăsăm mizerabil în hainele astea frumoase.

Iosif privi năuc printre ei, neștiind ce urmează.

— Bă, pulă, ce te uiți ca boul?! Nu-nțelegi? Gata-i! Pleci acasă! Ai scăpat! Dar nu se putea să nu ți-o tragem și noi un pic înainte de-a pleca, să ne distrăm un pic pe seama ta, după ce ani întregi ai făcut bașcă de noi. Nu-i așa c-ai crezut că te împușcăm?

Chicoteli.

— Îți mai trebuie bașcă? Poftim bașcă pe pielea ta!

Unul dintre gardieni îl conduse pînă la ieșirea din clădire. Îi trase un șut în fund și-l împinse într-un culoar format între zidul curții și un gard din sîrmă ghimpată.

— Ține-o tot înainte, îi arăți celui de la poartă hîrtia. Mișcă-ți curul în lume! Dacă n-o fi mai nasol acolo, să-mi spui mie cuțu!

Păși pe culoar ca printr-un tunel dintre viață și moarte. Ajunse la poartă, arătă hîrtia și se trezi în stradă. Rămase o vreme pe loc, ca și cum ar fi așteptat să-i revină sîngele în vine. Ca și cum pînă atunci prin inima lui circulase doar apă care numai acum, la lumina soarelui, s-ar fi transformat din nou în sînge.

Ridică încet brațul drept, strînse pumnul, întinse degetul mijlociu și o rupse la fugă.

12

Pământul părea netocmit și gol, iar trupul lui Antonie plutea deasupra apelor. Nu doar el însă.

Mai pluteau câteva leșuri de animale – cai, vaci, oi, câini, pisici –, butoaie, scînduri, pantofi, resturi de acoperiș, uși, paie.

Antonie se închipui și el un leș tîrît încet de ape. Se gîndi că, în apa dinaintea Facerii, Domnul ar fi putut fi tentat să facă o baie. În asta nu. Toate mizeriile creației pluteau acum în derivă.

„Un nou botez! Asta e!“, mai gîndi el.

„Din cînd în cînd, e nevoie să fim rebotezați, băgați din nou cu capul sub apă pentru a ne spăla, pentru a fi în stare să o luăm de la capăt. Numai că, odată ce apele de la început au fost tulburate cu gunoaiele noastre, nu prea mai sînt șanse să ieșim întru totul curați din ele. Un foc strașnic, așa cum ne-a fost promis, o explozie care să ardă totul poate că ar fi mai nimerită, înainte de baia generală.“

Își aminti cum îl botezase pe el călugărul Ioan.

Pe-atunci nu-l chema Antonie. Taică-său îl numea Prințul.

De cînd l-a luat călugărul, a trăit împreună cu el pînă s-a făcut mare. A aflat de la Ioan că lumea e stricată și că Domnul o să coboare peste pămînt o apă sau un foc mare.

— Dacă dă cu foc, nu se știe cum o să scăpăm, dar dacă dă o apă, tot mai avem șanse aici, în creierii munților, îi spunea.

Despre lume, călugărul Ioan nu avea cum să aibă o impresie prea bună.

— Tata a fost preot. Zicea că după război o să fie liniște și pace. A trecut războiul și apoi a venit foametea. Atunci am învățat că omul poate trăi și cu puțin. Numai să vrea. Numai să fie pace. Apoi au venit comuniștii și nu s-a mai putut trăi pe

pământ. Întîi au venit rușii la noi și ne-au adus vestea că Dumnezeu nu mai există prin ordin de la tovarășul Stalin. Domnul e doar ca o băătură care-ți întunecă mintea și te face să ai vedenii. El te ține așa beat, numai ca să nu vezi cum stau lucrurile cu adevărat. Te îmbată că să te poată ține sub stăpînirea închipuirii lui. Dacă există vreun fel de rai, pe acela doar comuniștii îl pot construi, aici, pe pământ, sub nasul nostru. Rușii au mai spus că pentru o vreme se mai gîndesc dacă îi închid sau nu biserica. Poate că aceasta ar mai trebui păstrată, ca un fel de obiect de muzeu, ca să ne aducă aminte de tradițiile noastre primitive. Însă, pentru a nu mai aștepta raiul lui Dumnezeu și pentru a-l construi aici pe pământ, tata trebuia să dea poporului toată moșia sa. Lacul, livezile, fînațul, ogorul. Nici n-a vrut să audă. L-au dus la închisoare. Cînd mama a aflat că murise acolo, a mai trăit puțin și s-a stins de supărare. Eram de-acum mare. Puteam să mă descurc și singur. La o școală bună nu m-au primit. Am făcut o profesională unde am învățat să împletesc coșuri pentru țărani care trudeau din greu ca să adune roadele cîmpului. Primisem o cameră de la stat și altceva nu făceam. Ziua împleteam coșuri și noaptea citeam. Era tare plăcut. Cînd am plecat din casa tatei, am luat cu mine doar Biblia și Patericul lui. Știam de viețile sfinților și faptul că ajunseseam să împletesc coșuri mi se părea un semn de la Dumnezeu că într-o bună zi o să devin și eu un slujitor umil, chiar în mijlocul comuniștilor. Dar nu m-au lăsat. Am primit ordin de încorporare. De arme și de război nu doream să mai aud. Mi-am luat Biblia și Patericul, m-am urcat în primul tren și iată-mă în locul acesta uitat de lume, de care nu știu decît sătenii din vale care ne aduc de mîncare. Aici am tot ce-mi trebuie. Sînt numai eu cu Dumnezeu și, cu ajutorul Lui, te am acum pe tine.

Și călugărul Ioan chiar era mulțumit. Singurul lucru bun de pe lume de care îi pomenea des lui

Antonie erau căpăținile de zahăr din copilărie.

— Acum am aflat de la săteni că nu se mai fac. Numai zahăr din ăsta care se împrăştie, îi zîmbea călugărul Ioan dintre mormanele de coşuri.

Nu renunţase la vechea lui îndeletnicire din lumea cea de toate zilele. Îl deprinsese şi pe Antonie cu meşteşugul. Le dădeau la schimb, pe mîncare.

Apoi l-a deprins cu rugăciunea. Cît timp împleteau coşuri stăteau de vorbă despre minunatele fapte ale sfinţilor. În pauze se rugau.

Din cînd în cînd, călugărul Ioan mergea pînă în sat, la biserică, dar numai la sărbătorile importante. Avea încredere în preotul din sat şi în săteni, dar nu dorea să-şi încerce prea mult norocul. Pe Antonie nu l-a dus niciodată. De existenţa lui nu ştiau decît Dumnezeu şi călugărul.

Antonie învăţa repede tot ce era nevoie. Citea în Biblie şi în Pateric şi atunci cînd avea vreo nelămurire îl întreba pe Ioan.

— Ava, i-a spus într-o zi lui Ioan, umplîndu-i inima de bucurie, aici văd că scrie de o mulţime de draci, care mai de care mai năstruşnici. Pe tine te-au încercat vreodată dracii?

Pe cît de bucuros părea de apelativul învăţat de Antonie din Pateric, pe atît de încurcat părea de întrebare.

— Nu ştiu, zău. Şi eu m-am minunat că nu mă încercă nici un drac. Şi, drept să-ţi spun, nici vreun înger de-al Domnului n-a stat, pe faţă, la taclale cu mine. La început m-am împăcat cu gîndul că nu-s vrednic nici de îngerii lui Dumnezeu, nici de draci. Pe urmă, tot împletind coşuri, am înţeles că așa mă ispiteşte Vrăjmaşul, că dintotdeauna este lîngă mine, dar aşteaptă să-l rog să mi se-arate. Nu m-a păcălit. Şi tot așa m-am gîndit că, dacă tot nu mă atacă nici un drac, atunci cu siguranţă că este vreun înger de-al Domnului prin preajmă.

— Dar minuni, ava, minuni ai văzut?

— Ce alte minuni îmi trebuie? N-am soarele? N-am copacii, fiecare fir de iarbă, n-am viața asta frumoasă, necurmată de nici un chin? Nu te am pe tine?

La așa întrebări, Antonie nu știu ce să răspundă.

— Înseamnă că, dacă nu mi s-a arătat vreun drac, am și eu un înger pe lângă mine.

— Ai, ai. Dar și dracul veghează, nu stă degeaba. Cine crezi că te-a îndemnat să-mi pui întrebarea de mai înainte?

Iar nu știu ce să răspundă.

Într-o zi, când s-au dus să se scalde la râu, Antonie s-a dezbrăcat în pielea goală. Ioan l-a privit lung.

— Ia zi-mi tu mie, ești botezat?

Antonie nu se gândise niciodată la asta.

— De unde să știu eu?

— Măi, mă uit la tine și-acum îmi dau seama că tu nu ești botezat.

— Păi, cum să nu fiu botezat?

— Acum îmi dau eu seama că tu nu ești botezat. Te botez eu. Vrei?

— Cum să nu vreau?

— Dar crezi tu în mântuitorul nostru, Iisus Hristos?

— Cred, răspunse mirat că ar putea fi vreun om care să se îndoiască de așa ceva.

— Atunci îți zic: omul nu poate primi decât ce-i este dat din cer.

Luă apă în pumni și i-o turnă peste cap:

— În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, te botez Antonie. Căci așa va fi numele tău de azi înainte. De-acum ești un alt om și-ai să duci o nouă viață.

Nici n-a bănuit Antonie cât de repede avea să urmeze o altă viață.

În iarna de după botez, când se pregăteau să slăvească Nașterea lui Iisus, locul din fața chilie lor se umpluse de oamenii din sat. Speriați, cu femei și copii, cărînd după ei cîteva bocceluțe.

— Ce-ați pățit, oameni buni? le-a ieșit călugărul în întâmpinare.

— Fugim, părinte, fugim în munți.

— Dar de ce fugiți? Că doar nu dau hunii sau turcii?

— Nu, părinte, dar umblă vorba că l-au împușcat pe Ceaușescu. Umblă vorbă că e revoluție.

— Bun, și-atunci de ce fugiți?

— O să fie măcel mare în țară. Apoi, noi ne-am săturat. Pe vremuri veneau turcii, apoi nemții, apoi rușii. Pe-americani i-am așteptat degeaba. Ce crezi, or să vină acum să facă pace? Fugim, pînă s-o limpezi lumea.

Lumea s-a limpezit repede. Oamenii s-au întors pe la casele lor și a venit vorbă că în țară o să fie bine. Au venit și americanii, și europenii, și s-a făcut pace. O să fie bine. O să aibă oamenii cu ce-și amăgi ziua de mîine.

În primăvară, călugărul Ioan l-a luat cu el pe Antonie la biserica din sat. A putut chiar să asiste la toată slujba, în altar. Dar nu slujba i-a furat ochii și inima lui Antonie, ci un tren pe care l-a văzut în depărtare, pe cîmpie, privind pe una dintre ferestrele altarului.

Seara, după rugăciune, Ioan l-a chemat pe o buturugă de lîngă chilie, să-i vorbească.

— Antonie, s-a întors Dumnezeu cu fața spre țara noastră. Eu sînt bătrîn, ce-a fost de văzut am văzut din această lume. Ți-am mai spus, m-am săturat de mult de ea. Însă tu ești tînăr și n-ai văzut nimic. Ar fi, poate, cel mai mare păcat al meu să te împiedic să vezi lumea. Mergi și-o vezi. Am auzit că-i mult mai bună. Ai timp să te-ntorci, dacă nu ți-o plăcea. Uite, iei banii ăștia pe care i-am strîns de la săteni, cobori în sat, treci peste cîmpie, îți cumperi bilet din gară – întrebi tu și afli cum – și iei trenul spre oraș.

Dacă n-ar fi văzut trenul pe fereastra altarului, Antonie poate că nu s-ar fi simțit atît de ispitit de

lumea de dincolo. Era atît de dornic să vadă ținutul spre care mergea cu trenul, încît s-a hotărît pe loc să plece. Mai ales că știa, așa cum îi spusese avă, că nimic nu-l va opri să se întoarcă dacă n-o să-i placă.

La ghișeul gării – spre care l-a îndreptat un om, uluit de arătarea bărboasă și pletoasă – a fost întrebat unde merge.

— Cu trenul, s-a răstit o femeie la el, înțeleg. Dar pînă unde?

— Pînă unde merge el, i-a răspuns Antonie vesel, întinzîndu-i toți banii.

Rest n-a mai văzut, dar o călătorie cu trenul merita toți banii de pe lume.

În tren, Antonie îl privea pe fiecare om ca pe o adevărată minune. Un ȋigan cîntînd la acordeon i-a produs o impresie mai mare decît dacă însuși Dumnezeu i s-ar fi arătat în carne și oase. Era pentru prima dată cînd auzea muzica unui instrument. Îi venea să le urle oamenilor că îi iubește. Pînă la unul, la nebunie.

Atunci și-a zis Antonie că lumea e bună.

Apoi, după ce a încasat o bătaie soră cu moartea în gara orașului, a văzut că lumea poate fi și rea. Nu îndeajuns. A fost racolat de o gașcă. I-au dat și un loc unde să doarmă. Îl puneau, în schimb, să cerșească. Mai apoi, l-au deprins cu meșteșugul hoției.

Antonie se descurca de minune, pentru că făcea orice lucru ca-ntr-o joacă, cu o bucurie de neînchipuit. Motiv pentru care își atrăsese stima găștii lui.

Dumnezeule, ce poate fi mai plăcut în această lume decît o țigară pe care o fumezi înainte de culcare?

Cînd s-a întins pentru prima dată lîngă o femeie goală, Antonie a hotărît definitiv și irevocabil că sîinii sînt cea mai mare minune creată de Dumnezeu.

Doi ani de zile a ținut raiul lui Antonie pînă să fie izgonit din el.

După o razie a poliției în gară, a fost dus la secție. Nu avea buletin.

— Cum te cheamă?

— Antonie.

— Și mai cum?

— Antonie și-atît.

Un corespondent de presă a prins din mers firul poveștii. După ce i-a ascultat mut, timp de două ceasuri, povestea vieții, a exclamat satisfăcut:

— Măi omule, tu ești mană cerească pentru mine.

A scris un reportaj de două pagini despre Antonie, în cotidianul cu unul dintre cele mai mari tiraje din țară. Știrea despre „sălbaticul din Carpați“, victimă a comunismului, care știe să scrie și să citească, s-a răspîndit ca fulgerul. A fost invitat direct la o emisiune de știri pe postul național.

Redactorul-șef al celui mai mare cotidian a scris un editorial despre Antonie, în care a prezentat ororile produse de sistemul comunist. Antonie a devenit etalonul acestor orori, drept care redactorul-șef a promis într-un talk-show că-l va susține financiar pe Antonie pînă își va reface viața și se va integra în societate. Într-o emisiune de divertisment, la care mii de oameni au plîns în fața televizoarelor ascultînd povestea lui Antonie, primarul orașului i-a oferit o garsonieră în care să locuiască.

Într-o nouă eră a comunicării globale, senzaționala istorie a „sălbaticului din Carpați“ nu a rămas doar între granițele țării. La scurt timp și-a făcut apariția un reporter al CNN-ului.

S-a apropiat reticent de Antonie, trăgînd cu ochiul la omul cu camera și la translator, să vadă dacă se poate baza pe ei în cazul în care bărbosul și pletosul „sălbatic din Carpați“ i se aruncă la jugulară.

În momentul în care Antonie a rostit câteva cuvinte către translator, reporterul s-a retras înspăimântat câțiva pași:

— *Oh, my God! Holly shit! He can even speak!*

Fragmente din interviu au fost reluate de agențiile de știri din întreaga lume, cu titlul îmbunătățit: „Mutanții sistemului comunist – un sălbatic din Carpați“.

Mai bine de un an de zile Antonie nu a făcut nimic altceva decât să mănânce, să bea, să fumeze și să citească în garsoniera lui oferită de primarul orașului, pe banii cotidianului de mare tiraj. Să învețe lumea din cărți, din ziar, de la televizor.

Cu excepția unor reviste, cotidiene și televiziuni de mîna a doua, apărute după Revoluție ca ciupercile după ploaie, mereu în criză de subiecte tari, nu mai pomenise nimeni despre el.

Antonie și viața lui încetaseră să mai fie o știre.

Ziaristul care-l lansase pe Antonie păstra mereu legătura cu el. La un moment dat, l-a anunțat că redactorul-șef vrea să-i vorbească.

— Vezi, s-ar putea să încerce să te relanseze. Ai grijă, i te adresezi cu „domnule“. Să nu care cumva să-i zici Cristi, că te scoate în șuturi din birou. În rest, e un om de treabă.

Antonie îl știa prea bine, dar numai din poveștile amicului său.

— Băi, vedetă! l-a luat Cristi din prima. Bei o cafea?

O altă minune a lumii pe care o învățase Antonie era cafeaua.

— Mulțumesc, cu plăcere.

Secretara a intrat cu două cafele.

— Băi, vedetă, uite care-i treaba! Pe scurt, că timpul înseamnă bani. Pînă acum ai trăit ca-n rai pe banii mei. Să fiu sincer, și eu am avut de câștigat de pe urma ta. Dar numai imagine. Iar imaginea ta s-a cam dus. Nu mai valorezi nici măcar cît o curvă bătrînă. A venit vremea să plătești. De-acum trebuie să începi să-ți găsești și

tu ceva de lucru. Eu sînt dispus să te-ajut, dar nimic mai mult. Și e greu. Tu școală n-ai, noroc de mine că ți-au făcut buletin și nu te-au băgat în pușcărie. De exemplu, te-aș putea oploși pe-aici, pe la mine. Pe mine mă doare-n cur de ce școală ai. Te-am văzut pe la televizor. Îți umblă mintea. Dar ce știi să faci? Asta-i întrebarea.

— Coșuri.

— Ești imbecil? Despre ce fel de coșuri e vorba?

— Coșuri împletite din lemn, în care se păstrează alimentele.

— Dă-le-n pizda mă-sii de coșuri! Nu mă lua cu căcaturi. Cui îi mai trebuie astăzi coșuri din astea? Se fabrică pe bandă, din plastic. Nu-și mai omoară nimeni vremea cu ele. Ce altceva mai știi să faci?

— Să citesc și să scriu.

— Interesant. Ia spune-mi, tu ce-ai citit pînă acum?

— Biblia, Patericul...

— Fix căcat!

— Ziare...

— Așa mai merge! Lasă-mă naibii cu Dumnezeu dacă vrei să trăiești în lumea normală. Las' că te-nvăț eu ce cărți trebuie să citești... Și de scris, ce știi să scrii?

— Orice. Ce-aud, ce văd.

— Dar o știre știi să scrii?

— Nu cred.

— Mă doare-n cur de ce crezi tu. Înveți, că doar ești băiat deștept, ce naiba? Uite, să-ți explic eu pe scurt. De exemplu, povestea vieții tale a fost o știre. Dar în presă n-ai timp s-o spui toată. S-ar plictisi lumea. Astăzi nimeni nu mai are timp de povești. Trebuie să le dai bizonilor știri. Cît mai multe știri. Noutăți senzaționale care să atragă atenția pentru o zi și pe care să le poată uita repede ca să fie receptivi și la altele. Scurt și cuprinzător. La obiect. Ai văzut cum suna știrea despre tine: „Un sălbatic din Carpați!“. Așa-i că-i fain titlul?

Aproape că nu mai contează ce scrii după aia. Fură ochiul. Te bagă în priză. „Atenție! Un individ periculos se află în libertate“, gîndește bizonul cînd vede titlul în ziarul de la chioșc. Îl cumpără și-l citește acasă, în liniștea fotoliului, așteptînd să înceapă meciul de fotbal. Poate că nici nu mai citește altceva decît titlul, c-așa fac toți. Niciodată nu au timp. Ai înțeles?

— Am înțeles, răspunse Antonie militărește.

— Ai înțeles pe naiba! Sînt lucruri care nu se nvață într-o zi. Îți spun doar așa, ca să-ți faci o idee generală... Uite, prima parte din Biblie cum se cheamă?

— Facerea. Sau Creația.

— Facerea! Vacs! Ăsta-i titlu? Îți place?! Nu-ți cumpără nici bunica un titlu ca ăsta. Mai ales la concurența de azi. N-ai nimic senzațional. Nimic care să se adreseze omului de rînd. Ceva gen „Dumnezeu îți face lumea din nimic!“. Adresare directă... Implicarea cumpărătorului... Să-l faci pe om să cumpere... Apropo, ce crezi că vînd eu, așa, după tine?

— Ziare.

— Fix căcat! Normal că vînd ziare. Dar de ce mi cumpără oamenii ziarul?

— Pentru că descoperă acolo lucruri interesante.

— Interesante pe dracu'! Dar cum îți dai seama ce-i interesant? Aici e măiestria jurnalisticii. Pentru asta îți trebuie studiu și nas. Trebuie să știi să miroși bizonii. La noi asta e baza, că studii n-a avut nimeni unde să facă pe vremea lui Ceaușescu... Așa, după tine, Dumnezeu este interesant?

— Este.

— Este pe naiba! Dumnezeu e-o știre răsuflată! Au fumat-o toți. Pînă la capăt. Rar îl mai poți aduce în discuție, și numai pe ocolite. În rest, o babă violată de nepot, accidentul de mașină al deputatului cutare, ultimul tun în afaceri, ce rochii mai îmbracă Madonna, astea-s știrile care-ți vînd

ziarul. Și, oricum, presa nu trăiește din asta. Ce crezi că vinde presa?

— Ziare, emisiuni, informații...

— Degeaba te-aș lăsa să-ți bați singur capul. N-ai pricepe nimic decît după cîtiva ani. Presa vinde reclamă, bă, nu informații. Știrile, articolele, reportajele, anchetele sînt doar momeală pentru bizoni. Cu cît pun botul mai mulți bizoni, se cheamă că am audiență. Și, dacă am audiență, există un grup mai restrîns de bizoni care-mi plătesc reclama din ziar. Aștia-s plini de banii care ies din vînzarea căcaturilor pe care le produc ei: ciorapi, bere, suc, hamburgeri, țevi, mașini, vapoare etc., nu contează. Și ei au nevoie de reclamă. Ei știi foarte bine asta. Căcaturile lor nu se mai vînd în veci dacă nu află lumea de ele. Să nu te mire că le spun căcaturi. Asta și sînt! Asta e și ideea: să produci cît mai multe căcaturi care să-i ia ochii bizonului și să-l țină măcar pînă iese din magazin. Bine, există și căcaturi mai speciale, care te țin mai mult. Dar pe alea iei și mai mulți bani și tot bine ieși. Pricepi?

— Parcă.

— Parcă, pe dracu'! E simplu. Tu ce făceai cu coșurile tale?

— Le schimbam pe mîncare.

— Vezi, aici e tîmpenia. Gîndirea primitivă. Cîtă mîncare obțineai la schimb?

— Cîtă aveam nevoie.

— Astea-s abstracțiuni. Cît luai pe un coș?

— O pîine.

— Și erai mulțumit?

— Eram.

— Dar te-ai gîndit vreo secundă că pe același coș puteai lua două pîini?

— Nu.

— Vezi prostia? Fraiereala? Să-ți zic. Tu produceai coșuri. Coșurile erau bune pentru păstrarea alimentelor. Înseamnă că aveai o ofertă. Aveai ceva de dat. Schimbul coșurilor pe mîncare

era o treabă cu sute de ani în urmă, în societatea arhaică. Dacă aveai cap, cereai bani, cu banii câștigați plăteai niște oameni care să muncească în locul tău. Ei ar fi făcut și mai multe coșuri. Așa de multe, că nu mai aveai cui să le vinzi într-un singur sat. Și-atunci ai fi avut nevoie de presă ca să dai de veste la cât mai mulți oameni că ai coșuri de vânzare. Pricepi? Ai să pricepi, dacă ești băiat deștept. Cu ocazia asta ți-am explicat și ce-i capitalismul! Gîndire modernă, bă! Valori occidentale! Sînt oameni care și-au bătut capul cu asta. Au făcut calcule economice pînă la amănunt. Cîștigi la fix, matematic... Dar mai vorbim. Pînă una-alta, iei manualul ăsta de jurnalism, îl citești cu atenție, bagi la cap și mi te întorci săptămîna viitoare cu o știre, un reportaj și un articol făcut cum scrie la carte. Cum te duce pe tine capul.

— Despre ce?

— Despre ce vrei tu. Poate să fie și despre Dumnezeu, dacă te ține! Și un interviu cu Dumnezeu, dacă poți – rîse el. Chiar sînt curios să-mi aduci vreo zece întrebări pe care i le-ai pune lui Dumnezeu, dacă tot ai citit atîtea despre el... Acum, mișcă-ți curul, că am treabă. Asta a fost prima lecție – și ultima, dacă n-ai înțeles-o. Botezul!

Acestea sînt botezurile prin care a trecut Antonie pînă a se converti întru totul la lume.

13

Doamna Lenuța intra în fiecare dimineață din birou în birou, cărînd după dînsa un sac menajer uriaș, în care descărca gunoaiele din coșuri.

„Gunoaie, gunoaie, gunoaie! Atîta rămîne după oameni, indiferent cît de mari ar fi!”

Un adevăr de care se convinsese în viața ei de femeie de serviciu.

Uneori trebăluia în baia de la Arhiva Securității. Spăla pe jos. Auzea, fără să vrea, pîrțurile directorilor, ale șefilor de departament, ale politicienilor aflați cu treabă.

— Și mai pretind că sînt oameni cu carte! își exprima ea lehamitea. Tot se pișă pe colac, tot aruncă tampoanele pe lîngă coș!

Imediat ce a învățat să meargă, maică-sa i-a făcut cunoștință cu un cel mai important obiect din viață:

— Uite, mamă, mătura! Cu ea se face curat. O femeie trebuie să fie curată și să facă curat.

A înțeles repede că cel mai des trebuie să faci curat de pe urma bărbaților. Ei sînt cei mai mizerabili.

Avea trei frați și un tată care munceau din zori și pînă se întuneca. Plecau ca porcii – lăsînd resturi de mîncare și haine împrăștiate în toată casa –, veneau ca porcii. În cursul zilei, intrau pentru a face tot ceea ce știau mai bine: gunoaie.

După o nuntă cu petrecere de două zile, toată lumea a plecat să se culce. Farfurii și cratițe murdare, un strat gros de praf care se așezase peste tot, parcă și pe albul ochilor.

— Mamă, curăță și tu. Ți-am făcut nuntă, dar eu nu mai pot. Mă duc să mă culc.

S-a dezbrăcat de rochia de mireasă, a luat mătura, cîrpe, o găleată pentru apă și a făcut curat.

Apoi s-a dus să se culce lângă soțul care sforăia îngrozitor. A plîns pînă-a adormit.

Doi copii – alți fabricanți de gunoaie. Spală-i, dă-le de mîncare, fă curat după ei.

Pentru că era fată din popor, au făcut-o membră de partid. I-au găsit și de lucru, pentru că femeile trebuie ajutate să se integreze în societate, să fie egale cu bărbații – femeie de serviciu la Arhiva Securității.

Nici un lucru așa mare precum Revoluția n-a schimbat cine știe ce în viața ei. S-au schimbat doar șefii cu subalternii. Ea a rămas tot acolo, femeie de serviciu.

Pe urmă, la praznicul de după înmormîntarea mamei, a îndemnat-o taică-său:

— Tată, fă tu curat, că maică-ta nu mai este să facă, a zis el înlăcrimat, retrăgîndu-se în camera alăturată să se culce.

„Gunoaie, gunoaie, gunoaie! Atîta rămîne după oameni, indiferent cît de mari ar fi!”

Dacă ar fi avut o putere ca a lui Dumnezeu, doamna Lenuța ar fi încremenit lumea și nimeni nu ar mai fi făcut gunoaie. Apoi ar fi măturat frumos totul și s-ar fi putut și ea odihni.

Pe lângă treaba obișnuită, în dimineața aceea mai era și inundație în subsolul cu dosare.

„Acolo să vezi gunoaie!”

Știa ce-o așteaptă. De multe ori, cîte un angajat intra acolo și stătea cu ceasurile.

— Doamna Lenuța, intră dumneata și fă curat. Dar ai grijă, să nu lași întreagă nici o hîrtie. Le rupi, le strîngi în sac, le duci la container și le dai foc.

„Auzi, după ce că le strîngi de pe jos, să le mai și rupi bucată cu bucată!”

Hîrtii, mai ales după Revoluție, erau cu sutele. Probabil că angajații inventariau dosarele și smulgeau din ele foile care nu mai aveau nici o valoare, care nu mai meritau să fie păstrate. Pe

multe le găsea mototolite grămadă, la capetele rafturilor.

Nici nu avea curajul să se uite prin ele. N-o interesau gunoaiele lor.

Cel mai mult se bucura când angajații arhivelor ieșeau cu maldăre întregi de dosare pe care nu le mai aduceau înapoi. Mai puține gunoaie.

— Nu pot să înțeleg, îi zise într-o zi portarului, de ce poetul ăla zărghit și filosoful ăla slab ca vai de el, săracul, se tot zbat și se plîng că nu pot intra la dosare.

— Care, Lenuțo?

— Ei, nu-i știi! Poetul ăla care-a ieșit și-a zis nu-ș' ce la televizor când a fost Revoluția. Mai apare și-acuma. Amîndoi apar, i-am văzut eu și la știri. Zic că nu-i lasă la dosare? Să vină la mine, că le dau bucuroasă pe toate. Mai scap de gunoaie.

Se mai plîngea și ea cui apuca. Dar își făcea treaba. Era femeie și femeile trebuie să facă curat. În plus, ăsta îi era și serviciul din care se hrănea.

Și-a pus cizmele de cauciuc, a luat cîrpele și sacii menajeri și a coborît în camera dosarelor. Când a văzut ce-i acolo, și-a pus mîinile în cap. Apa îi ajungea la genunchi. Hîrtii pluteau puzderie pe apă.

„Bine că măcar nu-i iarnă, să-nghețe. Că astă-iarnă tot așa s-a spart țeava și s-au inundat camerele. Toate dosarele de jos s-au udat. A dat înghețul și a trebuit să le sparg cu tîrnăcopul și să le car la gunoi în cuburi de gheață.“

Doamna Lenuța aduna fiecare hîrtie, o rupea cu grijă și o pune în sac.

„Greu o să reușesc să le mai aprind pe astea!“

La capătul unui culoar dintre rafturi plutea o fotografie. O luă în palmă și o privi.

„Ptiu, Doamne! Ce să caute el aici?!“

Puse fotografia în sîn și termină de făcut curat.

14

Tatăl lui Mohammad era profet.

Există profeți care îți tălmăcesc vorbele lui Allah sau care văd viitorul lumii mai limpede decât ceea ce se întâmplă în jur. Dar Salman nu era unul dintre aceștia.

În tribul său, Salman își câștigase respectul prin ușurința cu care spunea unde se află cămilele rătăcite în deșert. Iar faima lui a crescut la culme odată cu primul său fiu, Mohammad.

Înainte de nașterea lui Mohammad, Salman reușea să trimită stăpînii pe urmele a cel puțin cinci cămile din zece. La vremea în care fiul său ajunsese un copil copt, profetul a atins un procentaj demn de toată invidia: nouă din zece cămile rătăcite își reluau viața obișnuită alături de turmă, grație iscusinței lui Salman.

Mohammad nu-și poate aminti o mare parte din copilăria sa, de parcă o groaznică furtună de nisip ar fi răscolit trecutul îndepărtat și, după liniștirea acesteia, relieful existenței sale ar fi căpătat alte contururi și n-ar mai fi rămas nici o urmă care să-i trezească vreo amintire.

De altfel, el însuși nu-și chinuia mintea, convins că nu era mare lucru de amintit. Nimic ieșit din comun nu ți se poate întâmpla atîta vreme cît nu ai altă grijă decât să păzești cămilele tribului.

Primele amintiri mai concrete ale lui Mohammad sînt legate de momentul în care tatăl său l-a rupt de lîngă cele patru mame ale sale și de cămilele lui dragi:

— Mohammad, tu de-acum ești mare. A venit vremea să mă ajuți. Tu cunoști cămilele și obiceiurile lor, tu cunoști întinderile deșertului. De azi înainte ești trimisul meu. Mergi și caută cămila lui Ahmed! Nu uita să-ți faci rugăciunile zilnice.

După două zile petrecute în pustie, Mohammad a primit, alături de tatăl său, recunoștința lui Ahmed.

Însă cămilele se pierdeau mereu, ca și cum instinctul lor de supraviețuire includea, pe lângă hrană și apă – foarte multă apă! –, și nevoia inexplicabilă de a se rătăci în deșert.

După prima misiune îndeplinită cu succes, Mohammad s-a ales cu o slujbă ciudată, dar demnă de stimă – recuperator de cămile. Toată lumea avea de câștigat: Salman își sporea faima, stăpînii cămilor nu-și mai pierdeau vremea pe coclaurile spre care îi îndrepta – uneori în pană de clarviziune – profetul. Iar Mohammad se deprinsese cu viața în pustie.

Numai nisip, el și învățăturile lui Allah. Apoi a apărut Gabriel.

După ce, în decursul câtorva ani, a întors din drum sute de cămile, s-a născut și în instinctul de supraviețuire al lui Mohammad nevoia aprigă de a rătăci în deșert. O ceartă cumplită a avut loc între el și tată atunci când a prins a se întoarce din ce în mai des fără cămile. În pustie, meditănd la Judecata de Apoi, a izvorât în sufletul său o tristețe de necuprins. Procentajul de recuperare scăzuse îngrijorător. Taică-său i-a spus că vrea să-l treacă din nou la paza cămilor, cu gândul să-l schimbe cu unul dintre fiii lui mai tineri. Atunci Mohammad i-a cerut permisiunea de a mai găsi o singură cămilă și dus a fost.

O altă furtună a răvășit relieful existenței sale. Un strat gros de nisip s-a așternut peste trecut. Mohammad s-a înscris la școală și a început să studieze cu nesaț noua lume. A făcut-o atît de bine, că a prins și o bursă în România, la o facultate de construcții. Obişnuit cu rătăcirile, s-a adaptat repede și aici.

Schimbarea de regim din România l-a bucurat și pe el, ca pe orice om al acestei țări. Pentru prima dată s-a gîndit că nu mai are nici un rost să plece

de aici. Și apoi, în țara lui de baștină, Saddam Hussein a început să fie vînat de americani. Un proiectil aparent inteligent lansat dintr-un F16 s-a rătăcit prin deșert și și-a găsit locul de odihnă lîngă corturile în care locuia familia preaînțeleptului Salman. Praful și pulberea s-au ales din trecutul lui Mohammad.

Ca absolvent de Construcții, în România nu și-a putut găsi de lucru. Vreun an de zile a trăit din slujbe mărunte. A vîndut pînă și ziare. Și chiar într-unul dintre aceste ziare a găsit anunțul că o mare societate de asigurări angajează absolvenți de studii superioare, fără experiență, dar ambițioși și dornici de a-și construi o carieră în domeniu. „De ce nu?“, și-a zis Mohammad. A fost angajat mai repede decît și-ar fi închipuit. Prea puțini români își arătasera dispoziția de a-și construi o carieră în domeniu.

În teorie, fișa postului suna destul de simplu: nu trebuia să facă altceva decît să caute persoane pe care să le convingă în cîte moduri se poate muri în ziua de azi și să le facă asigurare pe viață. În practică, avea să descopere în scurt timp că românii – ca și strămoșii lor, geții – se cred nemuritori.

La început i-a fost foarte greu. Șefii își băteau joc de el. Pentru colegii mai întreprinzători – care te convingeau cît ai clipi cît de muritor poți fi – era ținta glumelor neîntrerupte.

Pe măsură ce românii au învățat să cunoască puterea banului, nu puțini și-au dat seama că și moartea își are valoarea ei, că poți scoate un oarecare profit și din asta. Și-a găsit și Mohammad clienții lui, dar ura față de lumea nouă în care trăia a început să i se cuibărească în suflet.

Nu și-a dat seama dintr-o dată că-i ură. Era mai degrabă o dorință mocnită de răzbunare pentru toate neajunsurile pe care le îndurase. Totul a început ca o joacă.

Mohammad se întorcea cu trenul dintr-o deplasare și era stresat de ce-au să-i spună șefii când vor afla că nu a adus nici un client. Le vedea frunțile încruntate de furie. Își imagina rînjetele de hienă ale colegilor, când ochii i-au căzut întîmplător pe semnalul de alarmă: „Nu-l folosiți decît în caz de urgență! Orice abuz va fi pedepsit“. Mohammad a închis ochii, dar a simțit că nu exista urgență mai mare decît dorința de a trage de acel mîner și de a vedea ce se întîmplă.

S-a ridicat și a tras puternic. O frînă bruscă, oameni trîntiți și urlete, multe urlete. Și-a înșfăcat geanta, a mers pînă la prima ușă și a fugit printr-un lan de porumb.

Cînd s-a oprit, trenul deja se urnise din loc și dispăruse după linia orizontului.

Murmurul cîmpiei.

Nu s-a simțit niciodată mai liber și mai fericit ca atunci.

Reîntors în oraș la aceleași cazne, în scurt timp s-a gîndit că n-ar strica să mai încerce din cînd în cînd faza cu semnalul de alarmă. A repetat-o într-un tren personal. Aceeași bucurie, dar era cît pe ce să fie înhățat de niște navetiști și să ia o bătaie cruntă. Pe parcurs s-a profesionalizat: își alegea cu grijă țintele, își plănuia pînă la cel mai mic amănunt atacurile – felul în care se deghiza, tipul trenului, locul, măreția urletelor stîrnite.

Cînd în presă au apărut primele știri despre teroristul din tren, Mohammad s-a gîndit că viața sa a căpătat un nou rost.

În cursul săptămînii lucra pînă la epuizare. În weekend și în concediu își alegea rute de pe întreg cuprinsul țării și speria lumea trăgînd semnalul de alarmă. Îi dădea o poftă de viață inepuizabilă. Dar ura continua să mocnească în sufletul său.

Cînd cîte un urmaș al geților îi dădea replici de genul „Lasă-mă, domnule! De moarte mă tem eu? Nu vezi ce viață trăiesc!? Lasă-mă, că nu mor eu

zilele astea!“, Mohammad îi replica în gând: „Bați bariu?“.

15

Pământul părea netocmit și gol, iar trupul lui Antonie plutea deasupra apelor. Nu doar el însă.

Mai pluteau câteva leșuri de animale – cai, vaci, oi, câini, pisici –, butoaie, scînduri, pantofi, resturi de acoperiș, uși, paie.

Un elicopter străbătu în viteză cerul, semn că furia apelor era pe sfîrșite. Apăruse și curcubeul.

După ce plouase săptămîni în șir, barajul din munți se rupsese și inundase toate satele de pe malul unui râu, altădată liniștit. Patru așezări se scufundaseră aproape întru totul sub ape. Ca prin miracol, victimele erau puține. Atît de puține, încît unii jurnaliști ezitau dacă merită să utilizeze cuvîntul atît de drag lor și atît de des folosit: tragedie.

Dacă iei un tren sau un avion care explodează și mor câteva zeci de oameni, ai o catastrofă. O catastrofă tragică. Un uragan sau o ploaie cu grindină – un dezastru. Dacă sînt și mulți morți – un dezastru tragic. Un accident rutier cu cel puțin un mort – o tragedie. Dar mortul să fie strivit bine.

Termenul „tragedie“ și derivatele sale sînt totdeauna legate de moarte. Dar nu de orice fel de moarte. Mortul trebuie să fie nevinovat. Dacă ai un mort vinovat de propria moarte, nu mai este tragedie. Un șofer care s-a răsturnat cu TIR-ul – inconștiență la volan. O pensionară moartă de foame în apartament – neglijență guvernamentală. Un om aruncat din mașina Salvării la colțul străzii – nefuncționarea instituțiilor statului. O vedetă care se sinucide – „cazul X“.

Termenul „tragedie“ trebuie totuși folosit cu măsură. Nu-l poți pomeni mai mult de două-trei ori într-o emisiune de știri. În ciuda puterii sale de fascinație, prezintă marele dezavantaj că nu suportă grade de comparație. Nu poți zice „super-

tragedie“ sau „mai tragic“, „cel mai tragic“, „foarte tragic“, „absolut de tragic“ decît dacă ești un jurnalist îndrăzneț. Singurul artificiu permis e „o tragedie de proporții“.

Cît despre cele patru așezări aflate sub apă, toți reporterii de la fața locului au căzut de acord că a fost un noroc. Muriseră prea puțini oameni și numai din cauza lor, pentru că se încăpățînaseră să nu-și părăsească gospodăriile la insistența autorităților.

Marea tragedie a jurnaliștilor era că acolo, în vale, nu aveai nimic spectaculos de filmat, de povestit. Doar cîteva femei plîngînd și o droaie de copii țopăind veseli în fața camerelor. Unul și-a explicat bucuria:

— Nu mai avem unde dormi, dar s-a dus naibii și clădirea școlii!

Autoritățile erau optimiste. În special primarul:

— Domnilor, doar așa se mai aude de noi. Că trec ani de zile pînă să apară pe aici vreun politician sau cineva de la presă. Acum, sigur o să fim declarați sinistrați.

Din cohorta de jurnaliști, doar cîteva au hotărît să meargă în susul apelor pentru a descoperi lucruri mai interesante. Cei mai mulți aveau cadre de la inundațiile anterioare. S-au mulțumit să-i ia o declarație primarului și s-au întors în grabă în capitală. Premierul anunțase o conferință de presă în care urma să prezinte măsurile ce urmau să fie luate de guvern pentru preîntîmpinarea inundațiilor.

Antonie a nimerit într-o ambarcațiune militară, alături de două reporterițe TV, însoțite de băieții de la cameră.

— Vai, dragă, îi reproșă una din ele colegei, tu vrei să intri în direct la știri și ești încălțată cu pantofi.

— Dar cu ce voiai să fii încălțată?

— Parcă ești de ieri, de azi în presă! Trebuia să-ți iei și tu o pereche de cizme.

— Atîta lucru ştiam şi eu. Dar eu cred că o femeie trebuie să arate ca o femeie şi în cele mai neprevăzute situaţii. Dacă nu ştii să-ţi pui o haină pe tine, o pereche de pantofi în picioare, nu mai eşti femeie!

Au plutit ceasuri întregi pe deasupra apelor, de parcă ar fi fost copiii lui Noe, păstraţi de Dumnezeu pentru a fi martori la refacerea lumii.

Primul obstacol pe care l-au întîlnit pe ape a fost un copac. Pe ramurile uriaşe fluturau covoare şi felurite haine puse la uscat. În copac au dat şi peste o victimă a inundaţiilor cu fundul pe o creangă, atîrnînd cu capul şi cu mîinile spre apă. Un bărbat nemişcat. Părea mort.

Cînd barca a ajuns destul de aproape, una din mîinile victimei se mişcă, salutîndu-le venirea.

— Bună ziua, oameni buni! le strigă bărbatul.

— Bună ziua, îi răspunseră cei din barcă.

Se produse agitaţie. Reporteritele ţipară spre camerele de filmat:

— Filmează! Filmează!

— Ce faci acolo? îi strigă Antonie. Ți-e rău?

— Că doar nu mi-o fi bine?!

— Ce te doare? De cînd eşti acolo?

— De cînd să fiu? De azi-noapte, de cînd au venit apele. Nu mă doare nimic.

— Şi de ce stai cu capul în jos? Poţi să te ridici?

— Normal că pot să mă ridic. Dar nu vreau, doar nu-s prost!

— Ce faci acolo?

— Nu se vede? Pescuiesc.

— Cum pescuieşti, că n-ai nici măcar undiţă?

Pe faţa bărbatului se arcui un zîmbet, dar, din cauza poziţiei inverse, linia gurii păru că indică supărarea.

— Doar nu credeţi că de peşte îmi pasă mie acum? Pescuiesc şi eu ce trece pe-aici. Bunuri.

Se încordă, se prinse cu mîinile de creangă şi se ridică în fund. După ce-şi asigură echilibrul, gesticulă:

— Ia uitați câte-am reușit să adun de când a dat lumina. Covorul ăsta e de cea mai bună calitate. Iar pantalonii ăștia, ei bine, neam de neamul meu n-a avut așa pantaloni. Sînt cei mai mișto blugi pe care i-am avut vreodată. Cămăși – câte vrei. Nu mai zic de butoiul ăsta cu brînză. Mi-a scăpat printre degete o mașină de spălat, dar asta-i viața. Nici n-aș fi fost în stare s-o aburc în copac... Nu le poți avea pe toate! Acum vreo oră am prins bocancul ăsta. Ia uitați-vă la el. Piele- -piele. Îl aștept pe celălalt. Dacă-l prind, m-am scos!

— Dar familia? Rudele au scăpat?

— Au scăpat. Au fugit odată cu mine.

— Și unde-s?

— Se află în siguranță, pe malul dinspre munte.

— Și dumneata cum de n-ai ajuns acolo?

— Eu? Și eu am fost cu familia. Dar am venit înot pînă la copacul ăsta. Nu suport să pierd vremea degeaba. Ce să fac în munți? Mă plictiseam.

— Hai să te ducem pînă la mal.

— Vedeți-vă, oameni buni, de drum! Să-mi las agoniseala aici? Să mi-o fure alții? Da' ce-s nebun?

N-au putut să-l convingă. Imediat ce s-au îndepărtat cu barca, omul și-a reluat poziția de pescuit: atîrnat de creangă, cu capul și cu mîinile în jos.

La nici un kilometru de pescar, pe o ridicătură de pămînt au găsit un bătrîn și o vacă. Moșul plîngea.

— Hai, gata, moșule! Nu mai plînge! Îl consolă un soldat. Te salvăm noi. Sari în barcă!

— Nu vreau!

— Cum nu?!

— Nu plec de-aici nici mort fără vaca mea! Salvatori din ăștia ca voi am mai văzut eu. Au trecut și cu un elicopter. Au vrut să mă agațe de o frînghie și să mă tragă în sus. Ziceau să las vaca aici, dar eu fără ea nu plec. Am crescut-o de mică.

S-o las acum, cînd îmi dă lapte? N-am nevoie de așa salvare. Trec ele apele. Nu-i prima dată. Am trăit eu și fără salvarea voastră!

Una din reporterițe a hotărît că moșul e destul de bun pentru un subiect de știri.

— Eu rămîn aici, cu cameramanul, să-i iau un interviu moșului. Ne luați la întoarcere.

Cea de-a doua reporteriță și-a găsit subiectul pentru știri pe o altă insulă. Una și mai mare, pe care rămăsese o întreagă familie, în preajma dărîmăturilor a ceea ce fusese casa lor.

Femeia și bărbatul încercau să scoată de sub ruine lucrurile pe care le smulseseră apele. Copiii se hîrjoneau desculți prin fosta lor curte, purtînd în jurul trupului cîte o cameră de la roțile căruței.

Cînd a auzit că o să intre în direct la știri, bărbatul a tresărit de bucurie.

— Așa, filmați-ne, domnișoară! Că poate ne declară și pe noi sinistrați! Anul trecut n-au vrut. La inundațiile de anul trecut, cînd numai s-a umflat rîul și nu s-a rupt barajul, ne-au spus că ne-a rămas casa întreagă. Ce, noi sîntem sinistrați?! Sinistrați sînt ăia care mor. În afară de cîteva sticle de apă minerală și de suc nu ne-au dat nimic. Și alea erau expirate, parcă noi nu știm?

Reporterița a privit spre insulă cu ochi de profesionist. Și a trebuit să-i dea dreptate colegei sale. Nu putea coborî cu pantofii în noroiul ăla.

— Ueah! zise ea scîrbită. Cum cobor eu acum din barcă?

— Lăsați, domnișoară, că vă dau cizmele mele, rezolvă bărbatul situația. Eu n-am nevoie de ele!

S-a încălțat cu cizmele, a coborît din barcă și a sunat pe telefonul mobil.

— OK, am semnal. Intrăm în direct într-un sfert de oră. Ia să ne organizăm un pic, a strigat ea, privind insula ca pe un platou de filmare. Și liniștiți-vă odată! Mă lăsați să-mi fac treaba? le țipă copiilor... Doamnă, opriți-vă. Reîncepeți lucrul cînd vorbesc eu la microfon... Și

dumneavoastră, domnule! Apoi veniți înspre mine. Sau nu, munciți la dărîmături, ca și cum noi nici n-am exista. Și vin eu înspre dumneavoastră... Ai prins mișcarea? îl întrebă pe cameraman. Iei un cadru apropiat cu mine cînd intru în emisie. Apoi muți camera pe ape. Treci cu imaginea pe mine cînd încep să vorbesc, o cobori peste cizme, o muți peste oameni, din nou la mine, peste cizme, și mă urmărești în timp ce mă îndrept către ei. Ai înțeles?

Obțin înlocuirea cameramanului.

— Dar eu ce zic? întrebă bărbatul.

— Ce să zici?! Îți spun eu ce să zici. Mai important e ce spun eu. Acum îmi schițez planul.

Își notă vorbele pe care avea să le rostească și-și repartiză personajele la locurile stabilite.

Cînd primi semnalul de emisie, pe ecranul televizorului apărură un cadru cu întinderea apelor. Sus, într-un colț al televizorului, era scris: „După noi, potopul!“.

— Bună ziua, Adi, bună ziua, stimați telespectatori! Pe locul în care stau eu acum...

Camera coborî peste cizme.

...ar fi putut avea loc o tragedie! Din fericire...

Cadru cu dărîmăturile.

...domnul și doamna Vîrlan...

Cadru pe bărbatul și femeia care mimau doar că lucrează la ruine, pentru că nu mai aveau ce să scoată de acolo...

...și cei trei copii ai lor...

Imaginea copiilor cu cauciucuri de la roțile căruței în jurul trupului.

...au scăpat cu viață. Mă aflu acum...

Imagine pe cizme, apoi prim-plan cu jurnalista.

...exact pe locul în care a fost gospodăria lor.

Să-l rugăm pe domnul Vîrlan...

Imagine în care domnul Vîrlan are o scîndură în mînă.

...să ne povestească el cum a fost.

Întinse microfonul spre el. Domnul Vîrlan aruncă scîndura și apucă microfonul. Mai întîi,

jurnalista nu vru să i-l cedeze, dar, realizînd că poate declanșa o bătaie pe microfon, în direct, îl lăsă și dispăru din cadru.

Domnul Vîrlan, cu microfonul în mînă, se apropie și se holbă tăcut în cameră.

Prezentatorul știrilor preluă controlul.

— Domnule Vîrlan, cum ați reușit să scăpați de o tragedie?

Cadru cu domnul Vîrlan inspirînd adînc și înfoindu-se, mîndru, în pene.

— Noroc cu mine, domnule prezentator! Noroc că am și eu ceva ani de sport la viața mea! Eu înot, domnule, înot ca peștele!

Domnul Vîrlan umbla cu microfonul în mînă ca o vedetă pe scenă.

— Aici este curtea mea! Aici a fost casa mea! O mîndrețe de casă! Doi ani am muncit la dînsa. Numai piatră, domnule! Cu verandă, treabă serioasă, nici nu mai zic! Nici prin gînd să-mi treacă să mi-o ia mie apa. Cînd am auzit că se rupe barajul, am lăsat copiii în casă și-am ieșit cu doamna Vîrlan, nevastă-mea, să strîngem ce-a rămas pe-afară. A venit apă mare, domnule, n-am văzut așa ceva de cînd sînt. Pe doamna Vîrlan a prins-o ieșită din curte, că plecase după un pui de găină. Noroc că am fugit eu și am scos-o, înotînd, din apă. Am intrat în casă. S-a cam dărîmat, dar tot a rezistat. Nu ne-a luat apa. Casă de piatră, domnule, ce mai vorbă!

Cadru cu chipul doamnei Vîrlan, îmbătrînită înaintea de vreme. E mîndră de soțul ei, dar îi tremură sufletul să spună și ea ceva la cameră.

— Și acum ce veți face, domnule Vîrlan?

— Așteptăm să se retragă ploaia și să ne declare și pe noi sinistrați. Luăm niște bani și reconstruim casa, că doar sîntem oameni gospodari! De-aici nu plecăm. Ne rugăm la bunul Dumnezeu să nu mai ploaie niciodată așa!

Profitînd de un moment de neatenție, jurnalista îi smulse microfonul din mînă domnului Vîrlan și

intră în prim-plan.

— Iată, stimați telespectatori, cum numai aici...

Cadru cu cizmele părăsind uscatul și intrând în apă.

...prin intermediul postului nostru de televiziune, în direct...

Cizmele se afundă din ce în ce mai mult în apă.

...ați fost martorii unor evenimente care s-ar fi putut transforma într-o tragedie.

Un pas lateral spre interiorul râului și jurnalista dispăru sub apă cu tot cu cizme și microfon. Nimerise într-o groapă.

— Reclame! Băgați reclame! răcni directorul de emisie.

16

— ...asta îți spun, frate, ai fi uimit să vezi cum se pot repeta unele lucruri în viață. Oamenii se cred diferiți – fiecare cu pizda mă-sii, cum spunea taică- -meu –, când de fapt tuturor li se întâmplă aceleași chestii pe care, odată trăite pe propria piele, le cred unice. Se zice că Dumnezeu e unul. În cer. Și omul, aici, pe pământ. Iar omului îi e hărăzit să le pățească pe toate și numai lui Dumnezeu nu i se întâmplă nimic.

Taică-meu avusese o mulțime de prieteni, dar la bătrînețe nu-l mai căuta nimeni. Îmi povestea mie. Apoi, o bună parte dintre ei muriseră. De fapt, unul singur mai trăia sau, cel puțin, tata bănuia că mai trăiește.

„Dar de ce crezi tu că mai trăiește, dacă nu l-ai văzut de atîția ani?“, îl întrebam pe tata.

„Îți spun eu. Așa a vrut el. Mare căpos mai era. Sau mai este. Rege ca și mine. Numai că în tinerețe nu-și prea vedea de împărăția lui. Beții, femei, o ținea tot într-o petrecere. Își ostenea oamenii de-i omora. S-au supărat supușii pe el și l-au pîrît Dumnezeilor lor. Așa-s ăia, cred că există mai mulți Dumnezei... Și de unde se așteptau să-și fi răcit gura de pomană, uite că și stăpînii cerului ajunseseră cu răbdările la capăt pentru blestemățiile regelui. Cum să-l liniștească? Nu era treabă ușoară. Umbla vorba că însuși regele ar fi avut ceva sînge de Dumnezeu în el, nu degeaba avea și puteri nemăsurate. S-au gîndit ei, s-au frămîntat și pînă la urmă le-a dat prin cap să facă un uriaș care să-l răpună pe bietul meu prieten, regele. Au scuipat ei spre pământ și-odată a ieșit din țărîină, ca ierburile, un uriaș sălbatic. Blînd cu fiarele, dar fioros cu oamenii. O femeie l-a păcălit pe rege cu farmecele ei și l-a adus în preajma sălbăticiunii. S-au încăierat. Regele l-a învins pe

uriaș, dar atât de tare i-a plăcut de vitejia lui, că i-a cruțat viața și, mai mult, l-a făcut tovarășul său. Planul Dumnezeilor n-a mers. Sătul de petreceri, cu un prieten fălos alături, regele a luat-o razna prin lume și s-a apucat de fapte nemaipomenite. O altă patimă pusese stăpânire pe el. Fiecare năzdrăvănie reușită împreună cu uriașul îi îndemna să facă una și mai mare. Pînă au nimerit într-o zi în pădurea Dumnezeilor, au ucis paznicul și au tăiat și copacul cel mai drag stăpînilor din ceruri. Iar cînd regele a mai avut și necuviința de a refuza s-o ia în căsătorie pe fiica unui Dumnezeu, au hotărît cu toții că nu se mai poate. Și născocesc Dumnezeii o fiară care să-i răpună pe-amîndoi. Ți-ai găsit cine să fie răpus. Fiara, un fel de taur, s-a năpustit asupra pămîntului cu o putere nebunească. A călcat în picioare sute de oameni, dar pe cei doi n-a dovedit să-i ucidă. Uriașul a prins fiara de coadă, iar regele i-a înfipt sabia în ceafă, apoi, îmbătat de trufie, a smuls o bucată din victimă și le-a aruncat-o Dumnezeilor în față. Dar cu Dumnezeii nu te joci. Dacă i-ai supărat, ăla ești. L-au pedepsit pe rege cum nu se putea mai rău: i-au îmbolnăvit prietenul uriaș, i-au supt puterile pînă au făcut din el o umbră. A murit uriașul de parcă n-ar fi fost. Și-atunci să vezi sfîrșeală pe bietul rege. Să piară de mîhnire, nu alta. Să fii tînăr, în putere, să crezi că ai cucerit lumea, să ai parte de dragostea prietenului tău și deodată să rămîi singur. Să-ți dai seama că ești un nimic în fața Dumnezeilor tăi, că te pot sfărîma după cum le pofteste inima. Mai rău de-atît, odată ce a văzut cum s-a stins uriașul sub ochii săi, regele a înțeles că îi urmează și lui rîndul. Mai întîi s-a jelit, și-a plîns prietenul cu care vîna lei, dar mai apoi iar a răbufnit în el trufia. Dar acum nu mai dorea să se lupte cu oamenii sau cu făpturile zămislite de Dumnezei, ci cu moartea. Și-a pus el în gînd să nu mai moară niciodată. Dar cum să facă? S-a hotărît să meargă pînă la un Dumnezeu mai bătrîn. Nu-ți

mai spun prin câte trece pînă ajunge la el. Și drept răsplată pentru sîrguința sa, bătrînul Dumnezeu și-a bătut joc de el. Vrei să fii nemuritor?! l-a întrebat el. Fac orice să fiu nemuritor, i-a răspuns regele. Atunci încearcă să nu te culci șase zile și șase nopți! Cum naiba să nu dormi, că doar ești om? Pînă la urmă, somnul te învinge. L-a doborât și pe prietenul meu uriașul. Atît a așteptat bătrînul Dumnezeu ca să rîdă: Iată-l pe omul cel tare care caută nemurirea. Somnul, ca un vînt puternic, a năvălit asupra lui!... Mă-nțelegi?“

Avea tata obiceiul ăsta cînd îmi spunea povești: să învăt cîte ceva din fiecare. Nu-nțelegeam.

„Cum adică?“

„Nemurirea nu-i de nasul omului, dar merită s-o cauți. În viață ești un nimic dacă nu vrei să fii nemuritor.“

Atunci m-am prins ce făcea tata cînd mă trezeam noaptea să mă duc afară și-l găseam stînd pe scaun, privind fix tavanul. Încerca să devină nemuritor. Adormea de fiecare dată, însă, oricum, eu îl credeam nemuritor.

Îmi plăcuse povestea și mă foloseam de ea. De multe ori, cînd nu aveam chef de culcare, îi spuneam:

„În noaptea asta vreau să fiu nemuritor.“

Tata pricepea gluma și mă muștra, intrînd și el în joc:

„O să fii nemuritor cînd îți spun eu! Acum te culci, aduni puteri ca să devii nemuritor cînd vei fi mare.“

Sincer să-ți spun, cred că mai degrabă aveam atunci șanse să devin nemuritor. Cînd ajungi om mare, după ce-ai trăit cîteva zeci de ani, ți-e somn tot timpul. E drept că am vrut să aplic și eu metoda de obținere a nemuririi pe propria-mi piele, încercînd să stau mereu treaz. Dar mi s-a părut totuna cu a te prinde cu mîinile de cur pentru a te ridica în sus. Nu ține. Somnul învinge mereu. Și poate că-i mai plăcut așa.

Apropo, cu ani în urmă, am întâlnit un tip tare mîhnit. Stătea într-o cîrciumă, cu un ziar în față, și își ținea capul în mâini ca pe un craniu. Nu pot să-ți spun ce mi-a atras atenția la el, dar îl priveam fix de la masa mea. M-a văzut și m-a strigat.

„Mă cunoașteți, domnule?“, l-am întrebat.

„Normal.“

Mi-am tras un scaun la masa lui.

„De unde?“

Mi-a arătat ziarul:

„Ești negustor de pește.“

Era cam nebun.

„Nu-s negustor de pește.“

„Atunci măcar aș vrea să fii un om de treabă.“

„Cum adică un om de treabă?“

„Un lucru greu. La cum merge lumea, să fii un om de treabă e ca și cum ai alege unul dintre zeci de mii.“

„Adevărat!“, i-am spus. „Ce citiți?“

A răsfoit plictisit ziarul.

„Cuvinte... Cuvinte... Cuvinte...“

Ori era nebun, ori o făcea pe prostul.

„Care-i problema?“

„Cu cine?“

„Vă-ntreb despre ce citiți.“

Răsfoi din nou ziarul.

„Crime. În mare parte numai despre crime. Un tânăr student a omorît o babă cu toporul pentru a nu-i mai înapoia datoria...“

O fi fost el nebun, dar ceva noimă era în spusele lui. Mi-a plăcut. Am băut cu el o noapte întreagă. Mi-a zis povestea lui.

Nu era cine știe ce chestie, dar omul părea groaznic de afectat. Închipuie-ți. Taică-său era mare mahăr. A trăit fericit pînă cînd mă-sa s-a îndrăgostit deodată de unchiu-său. Și așa soția și fratele său au pus la cale să-l otrăvească pe nenorocitul de mahăr. Și l-au ucis. La început, amicul meu nu și-a dat seama de aranjament. Nici nu se terminaseră zilele de doliu și iată că regina se

căsătorește cu cumnatul ei. Atunci a înțeles el totul. Și n-a mai avut liniște.

„Acum nici nu știu ce să fac, asta-i problema“, mi-a spus. „Să țin în mine toată suferința asta sau să mă răzbun? Sau mai bine să mor. Ori să dorm. Și-n somn să uit de toate.“

Hotărât lucru, omul de care îți spun nu avea nici cea mai mică dorință de a fi nemuritor. Se vede că suferise mult. I-am dat dreptate și eu.

Cînd dorm, uit. E bine.

Parcă eu n-am suferit? Parcă maică-mea nu l-a înșelat pe taică-meu? Și cu cine crezi? Cu căpetenia hună, cît a fost tata la război cu alți dușmani. Cînd s-a întors și a aflat cu cine i-a fugit soția, să moară de tristețe. Dar s-a luat cu mine. Am trecut și peste asta. Eu, ce să fac? Să mă răzbun? Dar pe cine? Și acum o mai visez pe căpetenia hună, dar n-am întîlnit-o niciodată în realitate ca s-o ucid. Rămîne doar în mintea mea. Asta e. În viață ești un nimic dacă nu înțelegi micimea omului și dacă te lași doborît de ea.

Iar adevărata micime a omului aveam să o cunosc și eu mai tîrziu. Și știi ce-i mai cumplit? Nu cînd îi vezi pe ceilalți arătîndu-și sufletul hidos. Nu, că pe ăia înveți să-i cunoști la un moment dat, te ferești de ei sau îi privești cu scîrbă ori cu milă. Nu. Cea mai greu de suportat micime e aceea a ta.

Uite cum stă treaba. O bună vreme din viață o duci într-o bucurie continuă. Atunci cînd înveți lumea, totul ți se pare un miracol. Dar la un moment dat, ochii cu care privești lumea obosesc. Te ia cu somn. Închizi ochii și te gîndești la tine. Și-ți dai seama că n-ai făcut nimic. Și nu vrei să adormi cu gîndul neîmpăcat. Tresari și cauți să realizezi ceva măreț.

De exemplu, tata a auzit de unul care își făcuse un țel în viață din a vîna o balenă – „În viață ești un nimic dacă nu vînezi ceva“, spunea omul acela. Și nu vorbesc de una oarecare, ci de o balenă albă.

Știi, astea nu prea pot fi găsite prin toate mările și-atunci a gândit el că i-ar merge faima dacă ar vîna o balenă albă. Te las să ghicești dacă a prins-o vreodată...

Oricum, cînd încă-ți mai fierbe sîngele prin vine, n-ai astîmpăr pînă nu afli vreo luptă în care să te amesteci. În viață ești un nimic dacă nu cauți gloria, aș putea spune. Și te bagi ca boul în tot felul de căcaturi. Normal că la un moment dat te sature, îți mai vine mintea la cap și îți dai seama că nici unul dintre războaiele pe care le-ai purtat nu îți aparține. Te trezești la mama dracului, în mijlocul unui cîmp de luptă însîngerat, și deodată ți se face dor să te întorci acasă. Acasă, unde? ai să mă întrebi. O altă problemă. Ce înseamnă să te întorci acasă? Să ajungi din nou în locul din care ai pornit. Dar de unde naiba ai pornit? Nu mai ții minte.

Ție e normal să ți se pară o nebunie tot ce-ți spun. N-are cap, n-are coadă. Dar tocmai asta încerc și eu. Să găsesc un cap și o coadă. De fapt, nu m-aș mira ca tu să fi adormit de mult și eu să vorbesc singur. Dar e bine și așa. Asta e.

Pînă la urmă, poate cel mai plăcut mod de a trăi este să stai cuminte în propria ta lume, să nu te amesteci cu nimeni. Să dormi și să visezi. Totu-i să fii în stare să visezi o lume frumoasă.

Știi, de exemplu, povestea unui om oarecare ce umbla prin lume pretinzînd că ar fi un mare cavalier.

„Deschideți!“, am auzit un urlet la porțile cetății, într-o bună zi.

Tata mi-a făcut semn să rămîn mut. Ne-am furișat șerpește în turnul de deasupra porții. Eu, sincer, am crezut că a venit din nou căpetenia hună. Cu toată spaima, abia așteptam să o cunosc.

Însă arătarea din fața porții nu avea nimic înspăimîntător. Un slăbănog înalt cît sulita noduroasă pe care o ținea în mînă, călare pe o corcitură de cal care tremura sub greutatea

stăpînului. Calul abia își ținea echilibrul, mișcîndu-și povara de pe un picior pe altul, lăsînd impresia că se poate prăbuși în orice clipă.

„Cine ești?“, i-a strigat tata, ascuns în spatele zidului.

Slăbănogul a încercat să ia o figură cît mai impunătoare. S-a îndreptat de șale, s-a lăsat și mai greu pe coastele corciturii, ridicîndu-și picioarele înainte.

„Sînt nobilul cava...“

...și, n-ai să mă crezi, n-a mai apucat să-și termine vorba. Nenorocitul de cal, într-un acces de furie, hap! să-l înhațe de vîrful unui picior. Nobilul cavalier l-a ferit la timp, dar și-a lăsat celălalt picior la discreția dinților gloabei. Calul turbat a început a se învîrți în loc ca un cîine care vrea să-și prindă coada, stîrnind un vîrtecuș de praf din care nu mai vedeam nimic.

Am deschis imediat porțile, cu gîndul să le sărim în ajutor. Cînd am ajuns la fața locului, omul și fiara zăceau lați unul lîngă altul.

Slăbănogul a țîșnit în picioare, s-a scuturat și ne-a spus plin de sine:

„Noroc că am știut cum să cad! Însă nobilul meu armăsar arăbesc are nevoie de ajutor.“

Calul tușea convulsiv, fie de la praf, fie că era pe punctul de a-și da duhul. În primul rînd, n-am remarcat nimic nobil la mîrtoagă, în al doilea rînd, nimic care să-i semnaleze originea arăbească și, în fine, ne-am dat seama că aveam în fața ochilor o iapă.

Am încercat toți trei să o repunem pe picioare. N-a fost cine știe ce. Cu puțin efort, tata ar fi putut s-o care în brațe pînă în cetate. Dar n-a vrut să-l ofenseze cumva pe nobilul cavalier.

Am cărat iapa ca pe un om beat pînă în șopronul în care odihnea inorogul meu.

În timp ce înghițea hulpav din bucate, cavalerul ne-a povestit despre iubita lui prințesă și despre minunatele aventuri pe care le înfăptuise pentru a

fi demn de ea. Apoi i-am prezentat gărzile și el s-a lăudat cu sluga lui preacredincioasă care îl aștepta la poalele muntelui.

„Am dorit un moment de liniște. Am vrut să cutreier o vreme singur. După toate faptele mele mărețe, mă gândesc să mă întorc acasă.“

L-am condus într-o cameră ca să se culce, dar n-a dormit toată noaptea. Probabil că visa și el să fie nemuritor.

Povești, povești, povești...

Dintre toate, dacă e să mă întrebi care e cea mai frumoasă, ți-aș spune-o pe cea a fiului lui Dumnezeu.

Despre Dumnezeu știam multe de la taică-meu. Ți-am spus multe și ție. Însă niciodată nu fusese vorba că ar fi avut și un fiu. Ți amintești de călugărul pe care l-a întâlnit tata regele după ce îl fugărise căpetenia hună? Călugărul Ioan? Ei bine, când am ajuns să trăiesc în chilia lui, mi-a spus o chestie de m-a lăsat pilaf.

Cică Dumnezeu n-ar fi singur. Cică Dumnezeu ar avea un fiu.

Văzînd că nu poate să rezolve problema cu oamenii de la distanță, s-a gândit să coboare el însuși pe pămînt. Dar cine să mai rămînă în cer, să le păzească pe toate? Apoi, fie vorba între noi, Dumnezeu singur nici nu era în stare să-i înțeleagă pe oameni, cu mintea lor sucită. Să-i iubești e una, ca să-i și înțelegi trebuie să gîndești ca ei.

Ideea i-a venit lui Dumnezeu tot de la oameni. Mai precis, de la cîțiva visători, care refuzau să creadă că sînt lăsați de izbeliște și anunțau întruna coborîrea lui Mesia printre ei.

Așa se face că într-o bună zi s-a gândit să le trimită un semn. S-a întîmplat așa:

Maria, logodnica unui tîmplar oarecare, Iosif, s-a trezit că poartă în pîntec un prunc. Înainte să trăiască cu bărbatul ei. Acum, explică situația!

Cum s-a apropiat de pămînt, Dumnezeu a și scăpat lucrurile de sub control. A trebuit să trimită

un înger care să-l lămurească pe bietul Iosif. A priceput, n-a priceput, nici nu mai contează. Din dragoste pentru Dumnezeu și pentru femeia lui, a acceptat explicația, deși mare tulburare trebuie să se fi aflat în sufletul său.

Din copilăria lui Iisus nu se știe mare lucru. Doar că s-a enervat odată pe un tovarăș de joacă pentru că îi furase căluțul de lemn. Fiul lui Dumnezeu și-a ieșit din pepeni și a aruncat un blestem asupra lui. L-a ologit pe loc. Ceilalți copii au observat puterile lui neobișnuite, dar vorbeau pe ascuns despre ele. Le era frică. Cît despre Iisus, creștea și se întărea și nu-și dădea seama de nimic. Credea că așa e normal. Nu i s-a părut nimic ieșit din comun nici în ziua în care a pășit pe luciul apei pentru a se duce să scoată de la înec o pisică aruncată de frații săi de joacă. Cel puțin la început, totul i se părea firesc. Apoi a început să se comporte și mai ciudat.

Pe cînd avea vreo doisprezece ani, s-au dus părinții cu el la oraș, pentru o mare sărbătoare, și l-au pierdut prin mulțime. Cînd să se întoarcă acasă, nu-i copilul. Și-au zis că trebuie să fie cu tovarășii lor de călătorie și au mers cale de o zi și l-au căutat printre rudele și cunoscuții lor. Dar nu l-au găsit și s-au întors la oraș să-l caute. După trei zile au dat de el – unde crezi? – la un templu. Iisus se strecurase acolo. Ședea la vorbă în mijlocul învățătorilor și avea răspunsuri mai meșteșugite decît ale lor. Cînd l-au văzut părinții lui, au rămas muți. L-au și certat:

„Fiule, de ce te porți așa cu noi? Te-am căutat cu îngrijorare...”

„Oare nu știați că trebuie să fiu în casa tatălui meu?”

Vorbe fără noimă pentru preatulburatul Iosif, care nu-și amintea să fi locuit vreodată în templu.

Vorbe al căror înțeles nici măcar Iisus nu-l stăpînea. Dar i-au venit deodată pe limbă. Rostul lor avea să-l prindă cînd s-a făcut mai mare.

S-a auzit pe vremea aceea de un profet pe nume Ioan care îi spăla pe oameni de păcate, botezându-i cu apă:

„Eu vă botez cu apă, dar vine acela care este mai puternic decât mine și căruia eu nu-i sînt vrednic să-i dezleg cureaua încălțărilor. El vă va boteza cu Duhul Sfînt și cu foc.“

Vestea a ajuns și la urechile lui Iisus, căruia i-a venit, din senin, să meargă și să-l vadă și el pe acel om.

L-a găsit pe profet cufundat pînă la mijloc într-un rîu, luînd apă cu pumnii și turnînd-o pe capul oamenilor care se apropiau, unul cîte unul, de el. Cînd i-a venit rîndul lui Iisus, Ioan i-a luat capul în mîini și i l-a ridicat:

„Eu am trebuință să fiu botezat de tine și tu vii la mine?“

În clipa aceea s-a copt rodul gîndului care îi încolțise mai demult în minte. Era într-adevăr fiul Domnului.

„Lasă-mă acum, căci așa se cade să împlinim ceea ce trebuie împlinit.“

Capcana lui Dumnezeu se închisese: un om în carne și oase se recunoștea ca fiindu-i fiu. A deschis cerurile și i s-a arătat sub forma unui porumbel:

„Acesta este fiul meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea.“

Dacă ar fi înțeles ce ispită însemna plăcerea lui Dumnezeu, poate că Iisus ar fi cedat celorlalte ispite pe care, mai apoi, i le-a întins diavolul pentru a-l convinge că e un simplu om.

„În viață ești un nimic dacă nu iubești!“, a spus fiul Domnului. Și a pornit să-i învețe pe oameni iubirea.

Iubirea o avea de la sine, puterea, de la Dumnezeu. A întîlnit în drumurile sale orbi, schilozi, îndrăciți, curve și cerșetori. Îi iubea din tot sufletul său de om pe cei săraci în duh, pe cei ce plîng, pe cei blînzi, pe cei milostivi, pe cei cu

inima curată, pe cei împăciuitori, pe cei prizonieri. A simțit toate chinurile ființei și, prin iubire, a vrut să le pună capăt. Însă, oricâți orbi vindeca, lumea rămânea plină de orbi. Oricâți diavoli scotea din sufletul de smoală al oamenilor, aceștia își găseau loc în altă parte. Oricâți pești ar fi înmulțit, lumea era în continuare plină de guri flămânde. Oamenilor nu le era de-ajuns să fie iubiți și să se iubească între ei. Ei doreau mai mulți pești, mai mult vin, mai multe minuni care să-i uimească. Adevărata poveste a lui Iisus nu era pe înțelesul lor. Mîncău cu nesaț cuvintele fiului lui Dumnezeu, ca pe niște pîini înmulțite miraculos, dar nu au știut niciodată să se folosească de miez pentru a-și hrăni sufletul.

Pe măsură ce a crescut faima lui Iisus, ura față de el s-a adunat în sufletul multora. Învățații, căpeteniile și chiar și cei pe care Iisus dorea să-i vindece au ajuns să-i pregătească pieirea. Pînă și Dumnezeu din cer părea că vrea să-i dea o lecție trimisului său pentru trufia de a se socoti totuna cu el. A hotărît să-i dovedească ce înseamnă să fii om printre oameni, să-i arate de ce niciodată nu și-a găsit liniștea cu ei. Și cum altfel decît lăsîndu-l pradă celei mai crunte apucături umane – trădarea –, din cauza căreia s-a îndepărtat și el de oameni?

Înconjurat de ucenicii săi, Iisus odihnea peste noapte într-o grădină numită Ghetsemani. Atunci i-a arătat Dumnezeu înfățișarea hîdă a trădării.

„Sufletul meu este cuprins de o întristare de moarte. Ședeți aici și vegheați cît mă duc eu să mă rog!“, le-a spus Iisus ucenicilor.

A mers puțin mai înainte, a căzut cu fața la pămînt și s-a rugat cu lacrimi:

„Tată, dacă este cu putință, depărtează de la mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc eu, ci cum voiești tu!“

În balta lacrimilor sale și-a văzut pentru o clipă chipul.

S-a ridicat speriat și a venit la ucenici. I-a găsit dormind și le-a zis:

„Ce, un ceas n-ați putut să vegheați împreună cu mine?! Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită. Duhul, într-adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă.“

S-a dus a doua oară să se roage:

„Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de la mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia ta!“

În balta lacrimilor sale a prins contur, în mii de forme, istoria trădărilor dintre oameni: copii ucigându-și părinții, frate vânzându-și fratele, soți înșelându-se...

S-a întors iarăși speriat la ucenici și i-a găsit dormind, cu ochii îngreunați de somn.

S-a dus să privească din nou în baltă... preoți vorbindu-le cu viclenie credincioșilor, căpetenii de oști părăsindu-și soldații pe câmpul de luptă, judecători măsluind dreapta judecată...

„Pe cei buni nu-i greu să-i iubești... Iubește-i pe ăștia, dacă poți! Eu nu-s în stare“, s-a auzit un strigăt din cer.

O dragoste fără margini a simțit Iisus față de semenii săi și s-a ridicat de la pământ, mergând către ucenici:

„Dormiți acum și odihniți-vă! Iată că a venit ceasul ca fiul omului să fie dat în mâinile păcătoșilor.“

În cel mai cumplit ceas al vieții sale Iisus a zis că este fiul omului, nu al lui Dumnezeu, înțelegi? Iisus a priceput atunci ce urmează să i se întâmple. Vândut, batjocorit și răstignit, în egală măsură din vina oamenilor și a lui Dumnezeu. Și când, înălțat pe cruce, a strigat „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?“, cred că și-a dat seama întru totul că era fiul lui Iosif, fiul lui Eli, fiul lui Matat, fiul lui Melhi, fiul lui Ianai, fiul lui Matatia, fiul lui Amos, fiul lui Naum, fiul lui Esli, fiul lui Nagai, fiul lui Maat, fiul lui Matatia, fiul

lui Semei, fiul lui Iosef, fiul lui Iuda... mă rog, fiul întregii seminții umane – al celor săraci în duh, al celor ce plâng, al celor blânzi, al celor milostivi, al celor cu inima curată, al celor împăciuitori, al celor prizoniți, dar și al curvelor, hoților și al tuturor trădătorilor... Mai mult, poate, decât era fiul lui Dumnezeu.

Povestea zice că Iisus a înviat apoi din morți și s-a dus în ceruri, de-a dreapta tatălui, să ne iubească de acolo. Bun, să-ți spun acum ce cred eu. Părerea mea este că, după ce a înviat, Iisus a refuzat să trăiască în cetatea din ceruri, alături de tatăl său. E aici. Se chinuie în continuare printre noi, altfel răstignirea lui nu ar fi avut nici un sens. Și nici predica iubirii. Iisus e viu, la fel de viu ca povestea sa. Eu unul merg pe stradă cu frică, să nu trec nepăsător pe lângă Iisus. Și nu am altă dorință în viață decât să mă întâlnesc cu el într-o bună zi.

Dragul meu frate, îți spun, Dumnezeu ne iubește cu stângăcie, ca un tată care nu-și poate înțelege niciodată fiul. Doar frate pe frate se înțelege.

17

Împinse ușa de la lift cu piciorul, ținând sub brațul stîng oglinda, iar în dreapta o pungă din plastic. Lăsă bagajele alături de ușa, o descuie și intră în garsonieră. Merse pînă la chiuveta din bucătărie, dar era plină de vase murdare. Ridică punga în dreptul ochilor. O smucitură scurtă și peștele alunecă pe mochetă. Era un crap mare, de peste trei kilograme.

Dimineață, cînd ieșise la lucru, cu oglinda în brațe, nici nu bănuise ce zi avea să urmeze.

Elvis era destul de supărat. În ultimele zile nu vînduse suficient pentru banii pe care trebuia să i-i dea lui Mauru. Se temea de el ca de moarte, dar cu ajutorul lui Dumnezeu nici nu-și închipuia că n-o s-o poată scoate la capăt.

Cu pachețelele de cocaină în căptușeala hainei, cu oglinda sub braț, părea un nebun și atît. Cine s-ar lega de un om care stă în mulțime cu cîntarul și invită lumea să se cîntărească la el? Cîștigă și el un ban cinstit, nu bagă mîna în buzunarul nimănui. Așa i-a și venit ideea, cînd își aranja freza la oglinda din baie. Tocmai intrase în combinație cu Mauru și îi trebuia o deghizare, o scuză în caz că vine poliția și-l întreabă de viață. Și-a adus aminte de cîntaragiul de pe stradă pe care nu-l bagă nimeni în seamă. „Asta e!“, a exclamat bucuros. „Oamenii n-au timp să se uite în oglindă pe stradă, dar ar avea nevoie de așa ceva. Are unu' o pată pe față?! Pac! Îl oprești, îi arăți și-i ceri niște bani... Asta e povestea pentru poliție. În realitate, îi agăți cu oglinda pe cei tineri. Ăștia tot timpul se uită în oglindă. O să considere că-i o chestie haioasă. Și cît se uită ei în oglindă, le spui că ar vedea cît de frumoși sînt încercînd cîte o măsură de cocaină... Și, oricum, nu trebuie să le explici multe. Se prind ei una-două care-i vrăjeala.“ Deși naivă, socoteala

lui Elvis s-a dovedit la fel de eficientă pe cât era de simplă. Dacă dădea nas în nas cu poliția, primea cel mult un șut în cur și-l lăsa în pace. Îl credeau un găinar. În schimb, era o metodă excelentă de distribuție a drogurilor. Devenise cunoscut printre tineri ca „țiganul cu oglinda“. În unele licee, pe lângă care își expunea de obicei marfa, se crease chiar și un limbaj aparte. „Hai să ne uităm în oglindă!“ sau „Te fac c-o oglindă diseară?!“ erau sintagme pline de înțeles chiar și pentru mulți care nu-l întâlniseră niciodată pe Elvis.

Pînă la prînz a reușit să strecoare cîteva măsuri. Suma pentru Mauru se rotunjea. Însă frica de el nu-l slăbea nici o clipă. Nu era de glumă cu asta. Îți despica burta dintr-o singură lovitură de cuțit. Specialitatea lui. Nu-l văzuse niciodată făcînd-o, dar auzise destule povești despre asta. Cînd l-a chemat ultima dată să-i dea marfa – mult mai multă decît de obicei – i-a și spus:

— Băi, Elvis, tu faci treabă bună. Ți-ai crescut piața. E vremea să-ți măresc rația. Și de biștari, dar și de marfă. Vezi cîtă încredere am eu în tine? Cît țin eu la oamenii serioși? Dar să nu cumva să mă dezamăgești, că haști! – tăie aerul cu un cuțit imaginar – întoarcem foaia! Ar fi păcat de tine, băiat tînăr, frumușel!

Elvis nu se mai gîndise pînă atunci la moarte. Dar ideea că poate sfîrși despicat de șîșul lui Mauru îi dăduse un ghiont teribil. Poate că și de aceea, de vreo săptămînă, Elvis intra în fiecare zi într-o biserică pentru a se ruga.

Lăsă oglinda lângă scări și intră în biserica goală. Pășii pe vîrfuri, ca și cum ar fi fost la furat. Se îndreptă către catafalcul pe care zăceau, aduse cu o zi mai devreme, moaștele unui sfînt. Îngenunche:

— Îngerîngerașulmeu-cemiteadatdumnezeueu-sîntmictufămămare-eusîntslab-tufămătare-doamneajută...

Cu repeziciune, spuse singura rugăciune pe care o știa de când era copil. La cât ajutor avea nevoie, simți că e prea puțin. Se concentrează, încercând altceva:

— Tatanostrucareleștiînceruri-facăsecumvreitu-șipîineanoastră-dăne-onouăazi-șinuneducepenoiînispităcă-noiierțămgreșelilealtora...

Degeaba își forță memoria. Mai mult de-atît nu-și aminti.

— Doamne, dacă ești, uite, eu las vrăjeala. Ți-am povestit eu zilele trecute de una, de alta, da' nu aia era beleaua. Te-am luat pe departe. Drept să-ți spun, am o problemă cu unu' Mauru și cre' că mă poți ajuta. Țsta m-a prins în laț cu drogurile. Adică m-a împins să vînd droguri, că-mi dă și mie o parte din bani. Și io am nevoie de bani, că tre' să trăiesc și io. Că și io-s om. Io știu că ai probleme și mulți nespălați pe cap la care să le porți de grijă, da' ai, te rog, grijă de mine cu Mauru, că mă spintecă cu șișu'. Știi ce face, Doamne?! Cre' că știi. Dacă-l superi, te ia de după cap cu o mîină și cu cealaltă te spintecă. Mi-a spus mie un frate care l-a văzut cînd îi făcea asta lu' unu' Mărgelatu care vindea semințe, da', de fapt, vindea tot droguri ca și mine. Și Mărgelatu a vrut să fugă cu banii de pe droguri, să-și facă o casă împreună cu una din curvele lu' Mauru, care zicea că-l iubește. Că, ce, zicea, la cîți biștari are Mauru, nici n-o să bage de seamă. O să zică dă-l în pizda mă-sii pe Mărgelatu, las' că-l prind eu, și-o să se ia cu alții, și-o să-și bage picioarele și n-o să-l mai caute. Canci, Doamne! L-a prins Mauru și l-a spintecat și i-a zis la curvă ia uite cum rîde acu' gagiū tău cu burta la mine. C-așa a zis că i-a mai făcut o gură direct la burtă... Io nu-s din ăia care fuge cu banii și tu-mi ești martor că nici prin gînd nu mi-a trecut asta. Da' io nu cre' c-o să vînd toate drogurile care mi le-a dat Mauru și n-am curaj să mă duc să-i spun. Chiar dacă nu mă spintecă acu', parcă văd că i se pune pata pe

mine și o face mai târziu.. Ajută-mă, Doamne, și dă-mi măcar un semn dacă ești pe fază...

Ridică ochii și privi spre moaște. Spaima îi pătrunse în oase. I se păru că sub straietele sfântului se mișcă ceva. Se retrase câțiva pași mai înapoi și reveni. Dezveli scheletul și se uită la goliciunea lui. La mâinile împreunate pe piept, observă că degetul mijlociu era drept, arătând parcă ceva. Fără să cugete prea mult asupra gestului său, desprins degetul de trup, îl băgă în buzunar și fugi afară din biserică. Închăță oglinda sub braț și se năpusti cu ea în primul tramvai care îi ieși în cale.

— Degetul ăsta face minuni, sigur face minuni și mă scapă de Mauru, tresălta de bucurie Elvis în sinea lui.

A mers câteva stații cu primul tramvai, s-a oprit și s-a urcat într-altul, cu gândul să se întoarcă.

— Dacă-l supăr pe Dumnezeu? Mai bine îi duc degetul înapoi. Da' ce-i pasă lui Dumnezeu de un ciolan sfânt? La câte are el pe lumea asta, poate că nici nu bagă de seamă. Atîta necaz să aibă el...

S-a dus direct la niște puști din capătul tramvaiului. Intră în vorbă cu ei, iar băieții rîseră și mai tare.

— Du-te, măi, dracului de-aici. Ți-ai găsit fraierii? Găsim la poarta liceului la juma' de preț.

Elvis s-a întors cu privirea către un om care stătea pe scaun, mai la mijloc.

— Uită-te-n oglindă și dă un ban, boierule!

— Nu-s boierul tău și, în general, nu-s boier!

— Hai, boierule, că nici nu știi ce pricopseală e pe capul tău!

Nu l-a convins.

— Dacă nici degetul nu mă ajută să-mi scot banii pentru Mauru', înseamnă că nu există nimic sfânt pe lumea asta.

S-a hotărît să-i mai acorde o șansă lui Dumnezeu. A mers în parc, a rezemat oglinda de un copac și s-a așezat pe banca de peste drum de alee.

— Doamne, dacă ești, fă-mi un semn în oglindă! Spune-mi dacă te-ai supărat! Vrei să duc degetu' înapoi?! Nu, că acu' îl duc, numa' să-mi zici tu. Numa' să-mi dai un semn...

Privea ca la televizor.

Oglinda prindea, după puterile ei, imaginea lumii. Pînă la jumătate, în partea de jos, vârful copacilor aflați în spatele lui Elvis. În partea de sus, o bucată de cer.

Natură moartă.

Un cîrd de ciori brăzdă cerul oglinzii. Elvis nu se bucură de un așa semn divin, din contră, se enervă amintindu-și cum strigau după el oamenii de pe stradă. Chiar și Mauru, deși țigan neam din neamul lui, îi zicea tot „Băi, cioară!“.

Apoi, dacă și Dumnezeu împarte lumea în ciori și alte zburătoare, înseamnă că nici din partea lui nu se poate aștepta la cine știe ce ajutor. Elvis se răzbună, împărțind și el stăpînirea cerului după chipul și asemănarea lumii. Dumnezeu cel Mare, nedrept, rău, cu alte cuvinte, nepăsător la necazurile oamenilor de teapa lui. Și Dumnezeul țiganilor, pirpiriu, negricios, care a furat pe șestache o bucată din cerul lui Dumnezeu Al Bătrîn. „Băi“, i-a zis lu' Al Bătrîn, „ăi fi tu șmecher, te crezi făr' de stăpîn, da' lasă și la mandea o buca' de cer din care să veghez asupra ciorilor mele“. De fapt, nici nu a cerut. Dumnezeul țiganilor i-a furat-o pur și simplu, iar Al Bătrîn n-a fost pe fază, ca și cum l-ai face de-o sută de para pe un miliardar. Și de-acolo, din cambuza lui, Dumnezeul țiganilor are grijă de frații lui de pe pămînt. De la acesta aștepta Elvis un semn.

Se întrebă ce șanse ar fi ca degetul sfîntului să aparțină unui țigan. Or fi avînd și țiganii sfinți? Dacă ar mai fi trăit bunică-sa, mare ghicitoare în cărți, ar fi întrebat-o. Ea știa totul. Chiar și lucrurile care nu se întîmplaseră încă. A știut și cînd o să moară, la 76 de ani. Cu doi ani înainte de a muri, a găsit-o cu cărțile împrăștiate în poală,

plângînd. „Uite“, a zis ea, „văd aicea clar că la 76 de ani o să chiorăsc. O să-mi ia Dumnezeu lumina ochilor. Mi s-a arătat mie în vis și mi-a spus că tare i-am mai încurcat socotelile cu cărțile mele. Cîte dragosti am desfăcut și am legat eu, nici una n-a fost pe placul lui. Te-ai băgat peste treburile mele, Leloaiel!, mi-a spus Dumnezeu. Mult amar mi-ai pricinuit. Am să-ți pun albeață pe ochi ca să nu te mai holbezi la cum fac eu lumea, să nu te mai amesteci în mersul ei. Tare l-am mai supărat. O să-mi ia vederea și-o să mă lase pradă vrăjitoarelor care mă dușmănesc“.

Și așa a fost. Încet-încet și-a pierdut ochii și darul de a mai înțelege cărțile. Fix la 76 de ani, de ziua ei, au găsit-o moartă în mijlocul camerei, peste cărțile împrăștiate pe jos. Elvis n-a crezut-o niciodată pînă atunci. Zicea că singurul rost al cărților e să-i facă pe fraieri de bani. Și de aceea nu a rugat-o să-i ghicească niciodată. Acum, pe cine să mai întrebi? Maică-sa fugise în Italia. Pe taică-său nu-l aflase niciodată și nici nu s-a obosit nimeni să-i dea vreo explicație despre cine e responsabil de venirea lui pe lume. Cînd a crescut mare, și-a dat seama și singur. Amicii rîdeau de el: „Maică-ta îl cunoaște pe taică-tău de la o poștă!“.

Și-a chinuit mintea, poate descoperă prin ascunzișurile ei numele vreunui sfînt care ar putea să fie țigan. S-a tot frămîntat pe banca din parc și nu s-a liniștit pînă cînd nu i-a venit ideea salvatoare cu ziua celor patruzeci de sfînți. „Din patruzeci“, gîndi Elvis, „musai unul să fie țigan“.

Dar ce folos? Nu putea să creadă că, din patruzeci de sfînți, el apucase tocmai degetul unuia dintre ei, și acela țigan.

În oglinda de peste drum apăruse un cîine boschetar cu o ureche lipsă, care se apropia, mîrîia la vederea propriei figuri și o apuca la goană. Iar se apropia, iar se speria de fața lui din oglindă, mîrîia și fugea îngrozit. Elvis îi urmări o vreme

joaca aceea ciudată și trase concluzia pentru sine: „Tîmpit cîine!“.

Prin fața lui se plimba – înainte și înapoi – o fetiță cu role. Într-o mîină ținea un urs panda de pluș, în cealaltă, un covrig din care mușcase numai o dată. Elvis constată că i s-a făcut dintr-o dată foame.

— Mai încet! îi strigă fetei. Nu te mai fiți așa! Nu pot să văd.

— Ce să vezi? întrebă mirată fetița, frînînd elegant mersul rolelor.

— Oglinda!

Fetița privi curioasă către oglindă.

— E a ta?!

— Normal că-i a mea! A cui vrei să fie?

Fetița strînse din umeri:

— A lu' nimeni!... Și ce vezi tu în ea?

— Nu-i treaba ta. N-ai înțelege, îi răspunse Elvis. Dacă vrei să știi, e o oglindă fermecată.

— Hai, mă! Pot să mă uit și eu în ea?

— Numai dacă-mi dai mie covrigul.

Îi întinse covrigul.

— Și-acum ce fac?

— Nimic. Te duci și te uiți în oglindă.

— Și ce-o să văd?

— Nu știu. Pune-ți o dorință și-o să vezi dacă ți se îndeplinește.

Fetița călcă pe vîrful rolelor pînă în dreptul oglinzii. Își obligă ursulețul să privească în ea, îi aranjă papionul de la gît, îi bolborosi ceva din care Elvis nu înțelese mare lucru.

Țiganul era mulțumit. Uitase de Mauru. Îi trecuse și de foame. Se întinse pe bancă și adormi tun.

Cînd s-a trezit, aproape că se întunecase. Parcul era pustiu. Rămăsese doar cîinele care se apropia tîrîș, scheunînd, de oglindă.

Elvis se ridică, își dezmoști oasele. Strigă cîinele și îi aruncă degetul sfîntului.

— Ia, mă, să ai ce roade!

Plecă spre casă.

— Elvis, răcni la el șeful pescăriei din cartier. Hai, că mi-au adus pește! Dă-mi și mie o mînă de ajutor să-l descarc. Hai, că o să mai ai și tu nevoie de mine.

Elvis nu mai avu de ales. Oricum, nu îl bucura gîndul să stea singur în casă și să se gîndească la Mauru.

Petrecu aproape o oră descărcînd dintr-o dubă lăzi de plastic pline ochi de crap, toți de la trei kilograme în sus. Toți vii. Cei de deasupra se zbăteau de ceasul morții, iar lui Elvis i se făcu, nu știu cum, frică de ei. Simțea că l-ar putea înghiți cu gurile lor deschise spasmodic, căutînd cu disperare după aer. Cînd unul dintre crapi zvîcni înnebunit și căzu pe trotuar, îi veni să urle de spaimă.

— Băi, Elvis, îi spuse stăpînul peștilor pe moarte, rîzînd. Văd că ăsta trage la tine. Hai că ți-l dau ție.

I-a împachetat crapul într-o sacoșă de plastic și i l-a dat la sfîrșit.

Cînd a ajuns cu peștele în bucătărie, încă îi mai era frică de el. Îl scăpă pe gresie și i se păru că peștele era înzestrat cu o putere diavolească. Avea impresia că se smucea și se zbătea intenționat, ca să bage și mai mult groaza în el. Încercă să-l prindă cu mîinile, dar îi alunecă din nou. Își ieși din minți de nervi și îl luă la șuturi prin toată încăperea.

— 'Z-gura mă-tii de pește. Nici mort n-ai stare. Las' că te-aranjez eu!

Îl izbi cu piciorul și îl proiectă de perete.

— Te omor, mă. Te omor cu mîna mea. Nu mai apuci să dai colțu' de moarte bună.

Crapul nu-și mai mișca trupul. Căuta să înghită cît mai mult aer, căscînd gura.

— 'Z-gura mă-tii!

Îi mai trase un șut.

— Mori, mă! Mori pînă n-apuc să te omor eu!

Încercă să-i lovească botul cu vârful piciorului, dar alunecă pe dîra umedă lăsată de pește pe gresie. Se prăvăli pe spate, icnind de durere.

Se ridică urlînd.

— Stai tu așa, 'z-gura mă-tii! Stai să mă schimb, să nu-mi murdăresc hainele, și te-aranjez eu.

Peștele înghițea hulpav aerul din bucătărie, mai îngrozit de ceea ce i se întîmpla decît de moartea cumplită promisă de Elvis.

Țiganul se îndreptă repede spre ușă, luă oglinda, o duse pînă în baie și o fixă de un cui bătut în perete deasupra chiuvetei. Scoase tot ce avea în haină, inclusiv drogurile, așezîndu-le pe marginea chiuvetei. Apoi se dezbracă. Își puse hainele în cui și rămase în chiloți.

Se privi și el în oglindă, încercînd să imite din buze botul peștelui.

Își dădu cu apă pe față. Își aranjă părul, netezindu-și tîmplele cu palma. Avea chef să cînte. O imensă bună dispoziție, de-a dreptul inexplicabilă, puse stăpînire pe el.

Privi către droguri și se gîndi cum s-a făcut de nu le-a încercat niciodată. Poate de teamă să nu-și piardă mințile, așa cum auzise că se întîmplă. Poate din zgîrcenie. De ce să dea banii pe prostii? Poate de frica lui Mauru.

Și tocmai pentru că era bine dispus, pentru că îi venise cheful să cînte, pentru că avea de gînd să-l înfrunte pe Mauru, hotărî că a venit clipa să vadă și el ce mare chestie e cu drogurile. Nu putea concepe că i s-ar întîmpla ceva prea deosebit. „Adică eu sînt aici, acum“ – se privi drept dovadă în oglindă –, „trag pe nas niște făină și deodată mă schimb! Căcat!“

Scoase oglinda din cui, o puse cu fața în sus pe chiuvetă și răsturnă peste ea conținutul unei doze de cocaină. Cînd se apropie cu nasul de drog, își văzu fața și îl pufni rîsul. Împrăștie praful albicios pe toată oglinda. Îl adună la loc, cu căușul palmei, se apropie și trase puternic aer în piept pe nări. I se

blocă respirația și deschise gura spasmodic, încercînd să înghită cît mai mult aer.

Înjură.

Fixă oglinda de perete și se holbă în ea, așteptînd să observe dacă se petrece vreo schimbare.

— Căcat!

Pe măsură ce își vedea fața, îl pufnea din ce în ce mai mult rîsul. Un rîs de nestăpînit.

— Bau! țipă la figura lui din oglindă.

O bucurie fără margini îi invadă trupul. Simțea cum i se strecoară prin sînge, în fiecare celulă.

— Bau! Bau!

Duse mîna la gură, ca să-și oprească rîsul, ca și cum i-ar fi fost rușine de imaginea de pe luciul oglinzii.

— Căcat! Drogurile astea n-au nici un efect! Am rămas tot eu!

Își mai răsturnă o doză, pe care o priză direct din palmă.

Așa chef de cîntat nu mai avusese niciodată.

Deschise apa de la robinet și se spală pe față. Își netezi părul de pe tîmple cu palma și începu să fredoneze *Love me tender*:

— *Lău mi tendă... Lău mi suit...*

Rînji la chipul din oglindă, care începea să i se pară străin.

— *Nevă lemi gău...*

Își ridică brațele, pocnind din degete, și continuă cu voce tare:

— *Iu mei hev mai lău cămplit...*

Își undui trupul, încercînd să danseze cu mișcări de cadîină:

— *Coz ai lău iu său.*

Era mai amețit decît după cea mai tare beție. O căldură înăbușitoare îl furnica prin carne și parcă i-ar fi luat foc și oasele. Se cățără, clătinîndu-se, pe cadă, deschise fereastra de la baie și scoase capul pe ea. Vomă direct în mijlocul străzii și apoi rîse.

— Sombbrero! se auzi un urlet de afară.

Elvis simți că-i pocnesc tîmplele, ca și cum i-ar fi țițat cineva de-aproape, cu o portavoce. Ca un tunet care l-a pocnit din senin.

Își acoperi urechile cu mîinile. Tocmai cînd își lăsă brațele în jos, urletul se auzi din nou:

— Sombreroooo!

Se încordă și răspunse din toate puterile corzilor sale vocale:

— Sombrero-i mă-ta!

A închis fereastra și s-a întors în fața oglinzii.

— Bau! Bau! vru să se înveselească.

Nici un efect. Își țuguie buzele, imitînd botul peștelui. Pentru o fracțiune de secundă, văzu chiar chipul peștelui, adresîndu-i-se:

— Bă, cioară, tu te distrezi pe banii mei? Să te văd eu de unde scoți tu acum bani pe droguri pentru Mauru.

Elvis turbă de mînie.

— Ce-ți pasă ție, mortăciune? Ce te bagi? Nu ți-era bine că am uitat de tine?

Peștele din oglindă rămase mut.

— Ți-a pierit glasul? Unde-ai fugit?

Cînd își recunosc figura, Elvis își aminti că peștele era în bucătărie. Alergă, atît cît îi permitea echilibrul, într-acolo.

Crapul dispăruse.

Se înarmă cu un cuțit din chiuvetă și cercetă din ochi încăperea.

— 'Z-gura mă-tii de pește! Te-ai ascuns?! Crezi că scapi?

Elvis pășea pe vîrful picioarelor, să nu calce din greșeală pe crap.

— Peșteeee! Peșteeee! Te-ai ascuns? Hai, mă, ieși afară, că nu-ți fac nimic! Oricum crăpi, că n-ai aer.

Peștele, mut.

Elvis se întrebă cum naiba s-or fi strigînd peștii.

— Pis-pis! Nea, cuțu-cuțu! se prosti el și îl lovi din nou rîsul.

Îi plăcu noul joc.

— Miiauuu! Miiauuu!... Hai, mă, că pun mîța pe tine.

Îl găsi sub chiuvetă, după găleata de gunoi.

— Aici erai? Tragi la apă? Căcat apă!

Peștele nu mai mișca deloc. Lui Elvis i se făcu milă de el.

— Hai, știi că te faci!

Încercă să-l ia în brațe, dar îi scăpă printre degete. Se enervă din nou.

— Acu' tot te tai!

Îl împinse cu piciorul pînă în baie. Dădu drumul la apă, puse dopul și aburcă peștele în cadă. Plutea cu burta-n sus.

— Hai, mă, dă și tu un semn de viață! Știi că te faci! Dacă te miști brusc și mă sperii, să vezi ce omor fac eu cu tine!

Îl apucă de branhii și-l trase afară. Îi băgă cuțitul în burtă și îl spintecă. Văzînd intestinele peștelui, îl scăpă din mînă și îi veni să vomite. Se aplecă și vomită în cadă.

Alunecă pe gresie, lîngă pește, respirînd din ce în ce mai sacadat.

— Doamne-ajută-mă să nu mor! se rugă el, simțînd că i se întunecă totul în față.

Aerul era din ce în ce mai puțin. Deschise gura și bolborosi:

— Degeaba, că nu ești. Numai Mauru există.

Se prăbuși cu fața în jos.

18

Era un cer limpede de-ți venea să te scalzi în el.

Antonie își aminti o noapte la fel de frumoasă din copilărie, cînd a stat de vorbă cu Ioan pînă după miezul nopții. Pe-atunci călugărul încerca să-l învețe să privească mai puțin spre cer și mai mult în sufletul său.

— Ai acolo tot ce poți vedea afară. Și beznă, și lumină. Dacă știi să-ți privești în suflet, nu te mai interesează ce se întîmplă afară.

Și mai departe în amintire, taică-său îl învățase, dimpotrivă, că, dacă vrea să înțeleagă ce se întîmplă în sufletul său, să ia aminte la ce se întîmplă în jur.

Toată viața, Antonie s-a străduit să împace cele două învățături care, cugetînd mai bine, nu se excludeau una pe alta.

Apoi mintea îi zbură cu vreo doi ani în urmă, la o zi în care se distrase pe cînte. Cristi, redactorul-șef, la propunerea directorului de resurse umane, a acceptat ideea de a ieși în aer liber, într-o tabără, împreună cu toți colegii.

— Pentru întărirea spiritului de echipă, a spus directorul de resurse umane, propun să organizăm o partidă de *paint-ball* în mijlocul naturii.

Redactorul-șef a cam strîmbat din nas cînd a văzut la cît ajungea bugetul excursiei, dar pînă la urmă a acceptat. Citise recent într-un manual al bunului manager că, într-adevăr, excursiile în aer liber întăresc spiritul de echipă și contribuie la eficientizarea muncii.

La început, mai nimeni nu părea încîntat de idee, dar cum excursia devenise sarcină de serviciu, au fost nevoiți să fie de acord.

Cînd au coborît din autocarul închiriat, mai bine de jumătate dintre colegii lui Antonie, într-un bun spirit de echipă, erau beți mîngă. După ce au

întins, care cum s-a priceput, corturile, redactorul-șef și directorul de resurse umane au convocat o scurtă ședință în care le-au prezentat planul de distracție.

— Băieți, le-a explicat amical Cristi, îmbrăcat vioi, într-un trening de firmă. Cît e muncă e muncă, cît e distracție e distracție. Azi e distracție. Vă interzic să vă mai gândiți la serviciu. Ați înțeles? Cine nu, ia penalizare, le rînji el angajaților.

Un instructor de tir le prezentă pușca de *paint-ball* și le arată cum funcționează.

— Ideea e simplă, adăugă directorul de resurse umane. Ne împărțim în două echipe – cei din departamentele de conducere într-o parte, restul în cealaltă – și ne răsîndim prin pădure. După jumătate de oră – fixați-vă ceasurile! – avem voie să tragem unii asupra altora. Cîștigă echipa care, la întoarcere, are mai puține pete pe haine.

Au împărțit puștile și au apucat-o care-ncotro. Nimeni nu a gândit vreo strategie. Fiecare pușcaș era mînat de gîndul să-și vîndă cît mai scump pielea. Să încaseze cît mai puțin și să împuște cît mai mult. Nimeni nu era dornic să împartă victoria cu ceilalți. Cel puțin așa părea la începutul luptei.

Un cuplu de jurnaliști, soț și soție, au format echipă și – hotărîți să nu piardă puținul timp liber, după ce și-au văzut colegii îndepărtîndu-se – și-au aruncat puștile și au năvălit în cort.

Șefii de departamente și-au pierdut suflarea imediat ce au intrat în pădure. Și-au rezemat puștile de copaci, au scos de băut și au dat la pace.

Singurii care s-au prins cu toată patima în joc au fost redactorul-șef și directorul de resurse umane. Au dispărut, mîncînd pămîntul, prin hățișuri.

Redactorii s-au răzlețit pe urmele lor.

Antonie s-a trezit singur în mijlocul desigurilor. Altă groază n-avea decît să nu dea peste urs. Își și închipuia cum i-ar sta în fața unui urs cu o pușcă de *paint-ball* în mînă.

Dar Antonie și-a făcut griji degeaba. Dacă prin părțile acelea ar fi existat măcar vreun suflet de urs, el s-ar fi retras în cea mai adâncă pustietate, îngrozit de hărmălaia declanșată de pușcașii dezlănțuiți.

La întoarcere, Antonie a constatat că lipsise de la un adevărat măcel. În timpul jocului, strategia apăruse de la sine. Toți hăitașii își pusese ră instinctul de vânător în slujba unui singur țel: eliminarea redactorului-șef și a directorului de resurse umane. La adăpostul pădurii, s-a tras asupra lor din toate părțile.

Redactorul-șef era împrăștiat din cap pînă-n picioare. Treningul lui de firmă, ferfeniță. Directorul de resurse umane abia dacă mai aducea a om. La cîte bile de *paint-ball* încasase, era mai viu colorat decît oricare dintre personajele lui Walt Disney. Asta și pentru că, din spirit de sacrificiu, se aruncase de vreo cîteva ori, eroic, în fața gloanțelor care trebuiau să-l nimerească pe șef.

Cît e distracție e distracție. Atît redactorul-șef, cît și directorul de resurse umane au amînat răzbunarea pentru zilele de serviciu.

Noaptea, s-a nimerit să rămîna lîngă foc doar redactorul-șef și Antonie.

— Cum e, Antonie? Te-ai obișnuit cu echipa?

— M-am obișnuit.

— Ți-a plăcut?

— Mi-a plăcut.

— Da' ce vorbești așa cu mine?

— Așa cum?

— Așa oficial. Ce, crezi că eu nu-s om?!

Gîndește-te la mine ca la un prieten.

— Mă gîndesc.

— Te gîndești o laie, se enervă redactorul-șef.

— Sînteți prietenul meu...

— Sînt o laie... Adică eu sînt, dar tu nu ești în stare de asta... De mult doream să-ți spun, așa, prietenește, eu cred că ai o problemă de comunicare.

— Aveți dreptate.

— Bă, nu mă mai enerva!

— Nu vă mai enervez!

Redactorul-șef se înroși tot la față.

— Termină! Eu vreau să comunic cu tine și tu te porți ca un idiot. Ia bea din votca asta!

Au băut toată sticla de votcă împreună. S-au întins pe izoprene și priveau cerul. O atmosferă cât se poate de propice comunicării.

— Antonie, ai adormit?

— Nu.

— Antonie, eu sînt prietenul tău.

— Știu.

— Nu mă crezi! Uite, te rog eu, înjură-mă. Să vezi că nu mă supăr.

Lui Antonie îi veni să rîdă în hohote.

— Chiar vreți?

— Fă-mi, te rog, plăcerea asta!

— Te bag în pizda și răscruciulița dumnezeilor morților mă-tii, 'tu-ți biserica lu' tat'tu de nenorocit!

Redactorul-șef a sărit ca ars.

— Ce-ai zis?!

— V-am înjurat. Dumneavoastră m-ați rugat.

— Aa, da. Eu te rugasem. N-am fost atent. Am crezut că m-ai înjurat așa, c-aveai tu chef, nu pentru că te rugasem eu. Oricum, să știi că nu-mi place să fiu înjurat de părinți.

— Am înțeles.

— M-ai liniștit. Dar tot mi se pare că te porți cu mine prea țeapăn. Mă jignești. Crezi că nu-s în stare și eu de prietenie? Crezi că eu nu-s om? Uite, întreabă-mă ce vrei și eu îți răspund prietenește.

— OK, dincolo de carieră, de ziar și afaceri, ce vă frământă cel mai mult pe dumneavoastră?

Redactorul-șef cugetă adînc și păru copt pentru o confesiune trăsnet:

— Cerul înstelat și legea morală din noi... Eu nu înțeleg cum vine asta...

Antonie rămase cumva consternat.

— Haa-haa! izbucni redactorul-șef. Te-am avut la faza asta! Ai crezut că-s serios?

— Aproape că da.

— Nu, mă, glumeam. Glumim. Așa fac prietenii...

Antonie își aminti toată povestea și îl întrebă pe cel care stătea alături de el, culcat în lanul de iarbă:

— La ce te uiți?

— La nimic, domnu' reporter. Sînt atent. Îi aștept să vină.

— Și de unde crezi tu că vin?

— Apoi, dracu' să-i pieptene. Drept să-ți spun, de grija asta să nu pot dormi eu: de unde vin ei. Treaba lor. Numai să nu vină. Să nu-mi vină pe pămîntul meu, că le rup oasele cu parul. Eu mă duc la ei? Nu mă duc. Și dacă m-aș duce, n-aș face-o noaptea, pe furiș. Oricum, m-aș uita mai atent pe unde calc. Adică lor le-ar conveni să mă duc acasă la ei și să intru cu căruța peste truda lor? Și măcar de-ar avea nevoie de iarbă. Să ceară, că le-aș da. Dar iarba nici nu e coaptă. Una din două, ori nu le pasă pe unde umblă, ori o fac în ciudă.

— Dar ce știi tu despre ei? Ce crezi că au ei cu oamenii de prin părțile astea?

— Apoi, dracu' să-i pieptene... N-am habar ce le trece prin cap. Eu atîta știu. Să-ți spun cum a fost. Acu' nici săptămîna mă întîlnesc c-un prieten de-al meu. Eram amîndoi cu căruțele. Eu mă duceam să iau cîteva brazde de iarbă, el venea. Mă oprește și-mi cere o țigară. Trag de hățurile calului și-i dau una din pachet. Cum să nu-i dau? Că am copilărit împreună, am și crescut împreună, apoi el a plecat o vreme la oraș – rîde –, mă rog, drept să spun, el a fost primul care m-a dus la femeii. Ținea mult la mine. Și-acum ține. Știa el atunci o femeie stricată la care se duceau flăcăii satului, care cum prindeau putere. Eu eram mic, aproape îmi dăduse mustața. El, mai mare, prinsese rostul lumii. Și-mi

zice într-o seară: „Hai, bă, să vezi și tu cur de muieră!“. M-am dus, cum să nu mă duc? Femeia nici nu voia bani. De obicei, se mulțumea cu o legătură de fasole ori de mălai. Era necăjită. O droaie de copii, fiecare cu alt tată. Trăiau cu toții într-o casă dărăpănată, nici aia a lor. Am ajuns pe întuneric, cu o legătură de mălai în mână. A intrat întâi prietenul meu. Apoi a ieșit și m-a chemat în șoaptă și pe mine. Am găsit femeia goală pușcă, stînd pe marginea patului. N-o vedeam prea bine, dar mă căcasem pe mine de rușine. „Hai, sari din textile!“, m-a îndemnat prietenul. Cam nu-mi venea să fac asta. „Boule, mă faci de rîs“, mi-a spus el printre dinți. „Scoate-ți hainele, că te ia mama dracului!“ M-am dezbrăcat pînă la chiloți și-am rămas așa, înțepenit ca prostul, pe întuneric. „Și chiloții, boule!“ Fix cînd mi-am lepădat chiloții, am auzit niște chicoteli în cameră. M-am uitat cu groază în jur și am zărit ochii holbați ai copiilor femeii, care și-au scos nasurile de sub pătură, stînd într-un alt pat din încăpere. Cum să-ți zic, domnu’ reporter, am fugit așa cum eram, în curul gol. Hainele mi le-a adus pe urmă prietenul meu. Dar nu s-a supărat pe mine. A rîs. Atîta tot. Ținea la mine cum ține și acum...

Bărbatul de lîngă Antonie tresări și ridică brusc capul din iarbă. Apucă parul de lîngă el.

— S-a auzit ceva? îl întreabă agitat pe Antonie.

— Nu. Nimic deosebit.

— Cred că-i vîntul, se liniște bărbatul.

— Hai, spune, că nu ți-ai terminat povestea! îl îndemnă Antonie.

— Atîta a fost, am fugit ca prostul.

— Am înțeles. Dar cum rămîne cu cealaltă poveste? I-ai dat o țigară prietenului tău și...?

— Aaa, da. Îi dau eu o țigară, o ia, dar îl văd că era tare abătut. Zic: „Ce-ai, frățîne? Ce-ai pățit?“. „Necaz mare!“, zice. „Vin de la bucata aia de pășune de sub munte, unde ai și tu. Știi ce iarbă avem noi acolo. Mai sus de brîu. Tremura coasa de

nerăbdare să intre în ea. M-am dus dimineată să văd ce și cum, dacă m-apuc s-o dau la pământ. Când am ajuns, să-mi pun mâinile în cap. Un sfert de pășune, mai la mijloc, unde e iarba mai frumoasă, culcată toată la pământ. Dar știi cum? Trîntită rău de tot, de parc-au jucat dracii pe ea de-a mărunțelul.“ Măi, să fie, am gîndit eu, să știi că ăsta s-a-mbătut de cum a deschis ochii. M-am uitat mai bine la el, nu părea. Trăgea cu năduf din țigară. „Dar la mine?“, îl întreb. „La tine, nu.“

Am ținut calul tot într-o fugă pînă la iarbă. Bucata mea-i așa, mai în vale. Mă uit, nimic. O bătea vîntul de-ți era mai mare dragul să te uiți la ea. Alături, pe bucata prietenului meu, să nu-mi cred ochilor. Niște semne anapoda brăzdau iarba. Semănau cumva cu niște linii de pe covor, numai că modelul lor nu însemna nimic. Adică nu semăna cu o floare, cu vreo pasăre sau vreun copac. Erau doar figuri parcă trase cu rigla și compasul: cercuri-cerculețe, pătrate, romburi, triunghiuri, cum ne învăța pe noi la școală. Mi-au ieșit ochii din cap de mirare. Că nu era vorba de un desen făcut pe o foaie de caiet, ci de unul care se întindea pe cîteva prăjini. Am dat bice calului și m-am oprit lîngă fînațul cu pricina. Mi-era și frică să intru, dar am făcut-o. De-aproape nu se vedea nici un desen, numai iarbă culcată la pământ, ca și cum ai fi intrat cu tăvălugul peste ea. Uite, eu dacă intru cu căruța în iarbă, rămîn două urme, două cărări. Așa erau. Dar Dumnezeu știe ce căruță putea fi aia care a lăsat semnele. Și, culmea, au apărut deodată în mijlocul ierbii. Pe măsură ce-a mers vestea – că prietenul ăsta al meu a povestit și la alții –, s-au adunat oamenii din sat ca la urs. O zi și-au bătut capul ca să dezlege ce-a fost acolo. Pe seară au trecut niște turiști care mergeau la cabana de pe munte. Au rămas și ei cu gurile căscate. Ne-au povestit că au mai văzut așa ceva la televizor. Cică vin niște ozenei – sau cam așa ceva le spunea – din cer și cînd se așază pe pământ lasă urme din astea.

S-a mai pomenit și prin alte țări, dar la noi nu. Cică există oameni cu multă carte care se chinuie să afle rostul semnelor. Unii spun că așa sînt roțile de la avioanele alea cu care vin din cer. Alții, nu, că nu e de la roți. Cică ozeneii fac semnele intenționat, ca un fel de litere. Adică vor să ne spună ceva, doresc să ne vorbească. Apoi, cum să stai de vorbă cu cineva care vine și-și bate joc de avutul tău? Să nu-i omori cu parul? A doua zi după povestea asta, au prins a apărea mașini cu televiziunea. Au bătut din poartă în poartă, au luat oamenii la întrebări că ce și cum și cînd. Chiar eu i-am dus să filmeze locul. M-au întrebat și pe mine ce cred despre ozenei. Ce să cred? Că-i semn rău, le-am spus. Nu-i de-ajuns că ne chinuie Dumnezeu cu ploile, de-acum n-o să ne mai putem aduna noi iarba din cauza ozeneilor. M-au întrebat dac-am văzut vreun ozeneu pînă atunci, dacă pot să le spun cum arată. N-am văzut în viața mea. Dracu' să-i pieptene! Apoi ai venit și dumneata. Ce să-ți spun? Or fi și ei vreun fel de oameni, dar răi de felul lor, nepăsători. Întîi am vrut să încerc să-i țin departe cu sperietori, dar cred că-i mai bine să păzesc eu. Te-am luat cu mine să vedem amîndoi cum sînt... Te și sperii cînd te gîndești la ei. Îți vine să-ți iei cîmpii. Uite, drept să spun, mie de asta mi-e cel mai frică în viață. Să nu înnebunesc.

— De unde și pînă unde ai ajuns tu să ai o asemenea spaimă?

— Nu știu, dar am și eu gîndurile mele. Adică trăiești și tu cum dă Dumnezeu, pățești ceva și numai ce te trezești că ți se întunecă mințile. Ești tot tu, numai că semeni cu un cal mușcat de streche, care fuge nebun prin curte. Nu te mai poți controla. Eu m-am îmbătat de cîteva ori și am văzut cum e. Nu vreau să-mi închipui ce-i în capul tău cînd înnebunești.

— Ai întîlnit vreodată un om nebun?

— Da' eu de ce zic? Tocmai de aia, că am văzut o dată unul. A trăit aici, în sat la noi. Era profesor.

Venise de la oraș, cu soția. Om cu carte, domnule. Glumeț. M-a învățat și pe mine la școală. Mai mare dragul să ascuți de la el cum povestea istoria. Mulți profesori ne puneau să învățăm pe de rost din carte. El nu. Povestea. Și cei mai proști copii de la școală îl ascultau fermecați. Când începea el să-ți spună ce-au făcut regi și regine, cum năvăleau turcii, hunii și tătarii, uitai și de pauză, și de plecat acasă. Cine-a mai auzit de copii care să oprească profesorul și pe drum să le mai spună povești în afara școlii? Noi așa făceam. Ne lua cu el prin munți. Mergea des la Cetate, o ruină rămasă de pe timpuri. De fapt, el o și descoperise, atunci când se plimba. Așa era el. Umbla prin creierii munților prin locuri pe unde n-a mai călcat picior de om cu anii. Mergeai aproape o zi până acolo. Rămâneam peste noapte. Povești și iar povești. Era în stare să te facă să crezi că ruina aceea trăiește cu toți locuitorii ei care erau oale și ulcele... Și era om bun, ce mai, pâinea lui Dumnezeu. De bun ce era, au și prins pizmă cei de la școală pe el. Mai ales directorul. Umblă vorba că din cauza lui l-a luat pe tovarășul profesor la închisoare. Necaz, domnule. Și, închipuie-ți, nevastă-sa tocmai stătea să nască. Atunci când s-a întors – slab, o umbră de om, abia să-l mai recunoști –, nenorocire și mai mare pe sufletul lui. Nevastă-sa dăduse divorț și se căsătorise cu directorul. Mare durere, îți spun. La început nici n-au vrut să-l lase să-și vadă copilul lui, care se născuse de vreo doi-trei anișori. Atunci cred că și-a pierdut profesorul mințile. Ziua dormea prin pădure, noaptea venea și umbla prin sat. Nu făcea rău. L-am întâlnit și eu de câteva ori. Îl găseai stînd nemișcat pe marginea șanțului. Și din când în când urla. Era mai mult ca un horcăit de fiară străpunsă cu furca. Numai noaptea și când era singur. Niciodată de față cu oamenii. Dar se știa că e el. Îți venea să-i plîngi de milă. Directorul școlii – poți să te duci să-l întrebi, trăiește și azi – l-a amenințat să

plece, că cheamă miliția. Dar profesorul s-a răzbunat. Și-a furat copilul și a fugit cu el în lume. Nu s-a mai aflat unde. Nici azi n-au mai dat de ei. Drept să-ți spun, eu m-am bucurat de asta. Poate că s-a înzdrăvenit la cap și trăiește fericit împreună cu copilul lui.

Dacă ar fi fost ziuă, paznicul ar fi putut vedea cum Antonie se înnegrise la față. Sau, poate și dacă ar fi fost ziuă, n-ar fi avut cum să acorde atenție unui asemenea amănunt. Din mijlocul ierbii, la vreo sută de metri, au țîșnit către cer trei raze de lumină care au coborât repede peste copacii de la marginea pădurii. Apoi au început să se miște în cerc, haotic, ca și cum ar fi căutat ceva anume. Nu a durat mult. Au dispărut la fel de repede.

Țăranul apucase parul strîns în mînă, dar nu avea curaj să facă nici o mișcare. Înlemnise de frică.

— Domnu' reporter, ce-a fost asta?

— Care asta?

Tulburat de povestirea pe care tocmai o ascultase, Antonie nu văzuse nimic.

— Cum, domnu' reporter, n-ai văzut luminile?

Antonie se întrebă dacă nu cumva imaginația țăranului o luase razna.

— Luminile! Așa, ca niște măhuri lungi, s-au împrăștiat către cer, apoi s-au plimbat peste copaci.

Țăranul vorbea șoptit.

— Ssst! îi făcu semn lui Antonie.

Înaintă puțin tîrîș prin iarbă, își înălță capul și adulmecă întunericul ca un cîine.

— Ssst!

Antonie se tîrî pînă ajunse lîngă el. Într-adevăr, se auzeau niște foșnete.

— Ursul! șopti Antonie, gîtit de spaimă.

— Nu cred. Ursul ne-ar fi mirosit de mult. Ar fi luat-o la fugă. Sălbăticiunea nu dă la om fără să aibă de ce. Eu cred că-s ozeneii!

Sări din iarbă, cu parul ridicat deasupra capului, răcnind din răputeri:

— Pizzzzzzdaaaaaa maaaaaa-miiii voastre de ozenei! Ce călcați pe pășunea mea, măăăă?!

Razele de lumină se aprinseră din nou și prinseră a fugi în zigzag prin iarbă. Antonie rămase locului, privind înmărmurit desfășurarea scenei.

După o hărmălaie isterică, în care se amestecau parcă urlate de oameni și de fiară, ca la o vânătoare cu hăitași, se făcu liniște totală. Nici luminile nu se mai vedeau.

— Ozeneeei! Ozeneeeeee! Unde vă ascundeți?! Stați să vă dau un par în cap!

Antonie tremura cuprins de spaimă și se aștepta ca din clipă în clipă să fie înșfăcat de cine știe ce animal, trântit la pământ și mursecat pe îndelete de colții ființelor extraterestre care invadaseră pământul.

Ursul nu era, sigur – că ursul nu face lumină ca licuriciul. Rămăsese valabilă ipoteza țaranului, oricât de incredibilă i s-ar fi părut cu puțin timp mai înainte. Niște ființe venite cu OZN-ul – „ozeneii“, cum le spunea – au coborât în mijlocul ierbii și l-au înghițit pe țaran.

— Domnu' reporter! Domnu' reporter! se auzi strigat din beznă de vocea hăitașului de ozenei.

Antonie măsură în gând ce șanse ar fi ca extraterestrii să poată imita vocea țaranului, pentru a-l atrage într-o cursă. Își dădu totuși seama că ozeneii n-au de unde ști că un reporter stă ascuns în iarbă la câteva zeci de metri.

— Ce-i?

— I-am prins!

— Pe cine? strigă Antonie, ridicându-se din iarbă.

— Cum pe cine? Pe ozenei!

— De unde știi că-s ozenei?

— Vino să-i vezi cum arată. Ș-apoi nu vorbesc limba noastră. Mormăie ceva în limba lor. Hai să le spui ceva!

— Ce, tu crezi că eu le știu limba?!

Antonie se apropie șovăielnic. Chiar să fi vorbit extratereștrii pe limba lui, nu avea nici cea mai mică idee ce să le spună. Se sperie la gândul că aceștia pot comunica prin telepatie și, la primul lor contact cu două ființe umane, dau peste o creatură războinică, în stare să le sfărîme țeasta pentru o palmă de iarbă culcată la pămînt, și peste o alta care nu se gîndește la nimic.

Ozeneii stăteau trîntiți cu fața la pămînt și scînceau:

— *Don't hurt us! Please, don't hurt us!*

Slavă Domnului! Măcar știau engleză.

— Gura, mă! le urlă țăranul, tremurînd cu parul ridicat deasupra capului. Nu v-o răciți de pomană, că oricum nu vă înțelege nici dracu'!

— *Relax!* zise Antonie. *Nobody is going to hurt you. You may stand up. Lighten up your faces!*

— Măiculiță, domnu' reporter, da' le-ați învățat deja limba?!

Trupurile încordate se relaxară.

— *OK, sir. We'll stand up. But, please, tell to this son of Dracula to cool down.*

Antonie îl rugă pe țăran să lase parul în jos.

Străinii se ridicară, își aprinseră lanternele și-și luminară fețele. Aveau un aspect de-a dreptul humanoid, exceptînd cerceii din nas și capul, ras pe la tîmple, cu o creastă țepoasă, colorată într-un verde țipător. La vederea lor, țăranul nu-și putu opri o tresărire de spaimă, se retrase vreo doi pași, ridică din nou parul și îl întrebă pe Antonie:

— De unde dracu' or fi venind ăștia?!

Reporterul îi spuse să stea liniștit, să nu mai facă mișcări bruște.

— *Where are you from, my friends?*

— *We're German people, sir! We're tourists.*

Lui Antonie îi veni inima la loc.

— Nu-s ozenei, sînt turiști nemți!

Țăranul îi privi neîncrezător.

— Sigur-sigur?

— Crede-mă pe cuvînt!

— Dacă spui dumneata, te cred, deși nu prea arată a nemți. N-aș fi zis că ozeneii sînt nemți! Drept să-ți spun, după grai și înfățișare mie nu-mi par de pe pămînt. Ia întreabă-i, de ce mi-au călcat iarba?

— *What on earth are you doing here in the middle of the night? What are you looking for?*

— *Generally speaking, we're artists of crop signs. But here, in Romania, we're looking for Dracula. We got scared to death. We thought you might be his servants. Are you?*

— Nici o problemă, omule! îl lămuri Antonie pe țăran. Sînt niște tîmpiți care-l caută pe Dracula!

— Apoi, dacă și-au pierdut prietenul, de ce naiba îmi culcă mie iarba la pămînt?!

Antonie nu se mai chinui să-i povestească mitul lui Dracula și nici impactul lui printre occidentali. Îi explică pe scurt ce înseamnă mitul semnelor lăsate de extratereștri în lanurile de grîu.

— Nu există ozenei. Oamenii ăștia se țin de glume și lasă tot felul de semne pe iarbă, ca să creadă ceilalți în existența unor ființe care vin de pe altă lume.

— Da' altă treabă n-au?!

— Glumesc și ei. În țara lor toată treaba e făcută. Au timp și de așa păcăleli.

— Mie nu-mi plac glumele astea. Ca să nu mai zic de pagubă. Dar, dacă tot s-au limpezit lucrurile, ia întreabă-i, beau o țuică?

Au mers cu toții acasă la țăran și s-au îmbătat împreună. Turiștii nemți i-au povestit lui Antonie de farsele făcute în întreaga Europă. În România au venit pentru a vedea locul de baștină al lui Dracula. Pe cît de convinși erau că extratereștrii sînt o aiureală întreținută de presă și de grupuri de tineri glumeți ca și ei, pe atît de mult credeau în existența vampirului. Aveau în rucsac și cîteva legături de usturoi, ca să se protejeze. Cum nu reușiseră să dea de urma prințului sîngeros, au încercat să vadă ce impact ar putea avea aici

semnele lăsate pe câmp. Și fuseseră cât pe ce să aibă parte de o întâmplare cât se poate de sîngeroasă. Numai să fi fost țăranul singur.

A doua zi de dimineață s-au trezit mahmuri și s-a dus fiecare în treaba lui. Țăranul, la coasă. Turiștii, în căutarea lui Dracula. Antonie, acasă, la redacție.

19

Abia intră în casă și se năpusti la calculator pentru a citi pe Internet ceea ce scriau ziarele concurente:

În cursul zilei de astăzi a avut loc o încercare de asasinare a Președintelui țării! Teroriștii urmau să plaseze o bombă în biserica în care trebuia să aibă loc slujba de înmormântare a regretatului mare om de presă, dispărut dintre noi în condiții atât de misterioase. Se pare că serviciile secrete au aflat de plan în ultima clipă și au schimbat locul slujbei. Sursele noastre de încredere ne-au raportat că o persoană de origine arabă a năvălit în vechea locație anunțată oficial pentru slujba de înmormântare și a vrut să detoneze o bombă destinată Președintelui. Pe chipul acesteia se putea citi o ură fără margini față de lumea civilizată, așa cum reiese și din strigătul de luptă, din fericire nepus în practică: „Explodați, câini vînduți Occidentului!”. Constatînd lipsa Președintelui, teroristul s-a retras în grabă, nu înainte de a profana moaștele din biserică, furînd o parte dintre ele. Un martor ocular l-a identificat pe arab, pe baza portretului-robot, ca fiind aceeași persoană cu cel care a tras în repetate rînduri semnalul de alarmă în trenurile de pe tot cuprinsul țării...

Își aprinse nervos o țigară, simțind cum sîngele îi inundă creierul.

...Ceea ce ne părea o glumă poate căpăta proporții tragice. Ziarul nostru a semnalat de nenumărate ori că amenințările terorismului se răspîndesc precum o plagă. România, în ciuda faptului că e o țară pașnică prin tradiție, a intrat deja în atenția unor rețele internaționale foarte periculoase. Am avertizat autoritățile încă de acum un an asupra unei serii de evenimente care la început păreau izolate, fără nici o legătură între ele. Surse de încredere ne confirmă că incidentele petrecute în ultima vreme în trenuri sînt opera unei gîndiri demente. Complotînd din umbră, persoane lipsite de scrupule terorizează călătorii români urcînd în diverse trenuri, pe diferite rute, și trăgînd semnalul de alarmă. S-a glumit mult pe seama acestor fapte aparent minore, dar a venit vremea să spunem adevărurilor pe nume, să punem capăt bășcăliei și lipsei de profesionalism, care a tratat cu superficialitate o amenințare reală. Contactat telefonic, ministrul Transporturilor ne-a raportat pierderi importante. „O comisie a Ministerului a constatat o scădere simțitoare a numărului de bilete vîndute în ultimele două luni, ca urmare a panicii create pe căile ferate. Dacă vom continua în acest ritm, CFR-ul riscă să devină o instituție falimentară“, a declarat ministrul. Ceea ce dl ministru s-a ferit să ne spună a fost cauza panicii. Noi avem curajul de a afirma răspicat: e vorba de un act de TERORISM! Dispunem în acest moment de informații sigure că avem de-a face cu o rețea teroristă de origine arabă, aflată în strînsă legătură cu Osama Ben Laden, care pregătește o lovitură cu posibile consecințe tragice pe teritoriul românesc. Tragerea semnalului de alarmă nu e decît o diversiune, o încercare de a ne

adormi vigilența. După cum se vede, teroriștii ne cunosc foarte bine modul de a gândi, felul nostru specific de a nu lua lucrurile în serios. Până acum s-au antrenat doar. Noi am reușit să punem cap la cap toate piesele unui plan diabolic...

Nu mai rezistă să citească pînă la capăt. Copie articolele în corpul unui mail pe care îl transmise către toți membrii redacției, scriind următorul mesaj:

Cum e posibil așa ceva? Noi de ce nu avem asta?!!!!!!!!!!

Avusese o zi oribilă. Întîlnirea cu președintele căzuse. De interviul pe care îl plănuise nici nu a mai putut fi vorba. Dobitocul de Antonie nu mai apăruse la slujba de înmormîntare și nici măcar un reportaj de la fața locului nu avea în ziar. În plus, un coleg de la concurență i-a povestit rîzînd că omul lui a sosit în ultima clipă la cimitir, s-a băgat ca boul în preajma președintelui și a luat un pumn în față de la gărzile de corp.

Formă numărul lui Antonie, dar primi drept răspuns vocea feminină a unui robot: „Abonatul se află în afara ariei de acoperire...“.

În aceeași zi, după ce s-a întors de la înmormîntare, cînd a coborît din mașină, intrarea în sediul redacției fusese ocupată iarăși de corul Filarmonicii. Peste drum, mulțimea era adunată la spectacol.

Coriștii, îmbrăcați în haine de concert, erau aliniați ca pe scenă, respectînd dispunerea celor patru voci. În fața lor, la costum, un domn cărunt dădea din mîini de parcă ar fi vrut să-și ia zborul.

Cînd văzu mașina redactorului-șef, făcu un semn scurt și corul amuți.

Cînd Cristi coborî din mașină, coriștii își ridicară pancartele întinse pe pavaj:

RESPECT PENTRU ARTĂ!

....și începură să huiduie. Mulțimea de peste drum îi imită în cor.

Cristi rămase pe scaun, cu ușa întredeschisă, și se gîndi pentru cîteva clipe să-i spună șoferului să plece mai departe. Dar se răzgîndi și coborî hotărît. Merse în fața coriștilor și ridică mîna:

— Liniște, vă rog! Domnilor...

Toți așteptau curioși să audă ce are de declarat.

— Mai tare! urlă cineva de peste drum. Nu auzim nimic!

Un corist ieși din linie și-i înmînă redactorului-șef o portavoce. Cristi o luă și o privi o vreme ca pe un obiect inutil. O duse la gură:

— Domnilor, n-aveți treabă acasă?!

— Mai aproape de gură! țipă aceeași voce de peste drum.

Mulțimea prinse a huidui din nou. Cristi se întoarse spre ei și le făcu semn să tacă. Reveni cu fața la cor.

— Domnilor, repet, n-aveți treabă acasă?!

— Nuuuuuuuuu, îi răspunse corul într-un glas.

Cînd văzu că e rost de glumă, Cristi realizează cum poate scăpa mai ieftin.

— Și-atunci, de ce nu i-ați chemat și pe confracții dumneavoastră de la balet?

Hohote de rîs de ambele părți ale străzii.

— Vedeți că sînt și doamne printre noi! completă atmosfera înviorată un reporter de televiziune care sosise între timp.

Cristi începu să se plimbe prin fața corului, ignorînd mulțimea, vorbind parcă numai pentru sine, cu capul plecat. Numai că o făcea la portavoce.

— Doamnelor și domnilor, eu respect arta!

Un ropot de aplauze cuprinse strada. Cristi ridică din nou mîna pentru a le pune capăt.

— Credeți că eu nu sînt om?! Credeți că eu nu sufăr din cauza crizei prin care trece arta?!

Rumoare în mulțime, o ezitare între aplauze și huiduială. De fapt, o combinație de aplauze și fluierături răzlețe. De data asta, dirijorul fu acela care luă atitudine și îndemnă mulțimea să tacă printr-un semn ferm al mîinii.

— Doamnelor și domnilor, presa e una, arta e alta. Noi, spre deosebire de dumneavoastră, avem obligația de a prezenta realitatea, fie că ne place sau nu. De a informa opinia publică...

Arătă cu mîna peste stradă.

Opinia publică aplaudă. Coriștii huiduiră.

O mașină care despărțea în drumul ei cele două tabere frîna brusc, oprind pentru cîteva secunde traficul. Un cetățean ieși cu jumătate de corp în afara parbrizului și țipă cu ambele mîini ridicate în aer:

— Muuuieeeeeeeee, Dinamoooooooo!

Apoi mașina demară în trombă.

— Oameni buni! De ce nu ne comportăm noi civilizat, ca într-un stat de drept? De ce obstrucționăm legea și nu o lăsăm să hotărască dacă am greșit cu ceva față de dumneavoastră sau nu?

Huiduiala porni din nou, din toate părțile.

— Bă, eu nu mai negociez cu voi! Ne vedem la tribunal! amenință Cristi corul și se îndreptă spre intrarea în clădirea redacției.

Corul jurnaliștilor – care se înmulțiseră între timp – alergă pe lîngă el, îl înconjură, încercînd să obțină declarații.

— Momentan, n-am nimic de declarat! se răsti Cristi și la ei. Voi convoca, la momentul oportun, o conferință de presă.

Urcă scările sărind cîte două trepte deodată, intră în birou și trînti portavocea pe masă. Uitase

să i-o returneze proprietarului.

Își scoase mobilul, căută în agendă, formă un număr și începu să se miște agitat dintr-un capăt în altul al camerei.

— Aloooo! îi răspunse o voce temătoare.

Era redactorul-șef adjunct.

— Unde umbli, bă?!

— Nicăieri, dom' șef. Sînt la serviciu.

— La serviciu, o laie! Vino la mine!

— Nu vă supărați, dar unde sînteți?!

— În Palestina! Unde dracu' vrei să fiu? Sînt în birou.

— Știam că sînteți la înmormîn...

— Nu știi nimic. Vino imediat la mine.

Ușa se deschise exact în momentul în care Cristi apăsă pe tasta care încheia convorbirea. În cadrul ușii apărură redactorul-șef adjunct, ușor dezorientat, arătînd cu mîna mobilul la care tocmai terminase și el de vorbit.

— Eram la serviciu.

— N-am timp de justificări! Tu tot timpul te justifici. Ia loc!

Cristi își aprinse o țigară și păși îngîndurat prin spatele scaunului pe care se așezase subalternul lui. Urmărea secunde bune de tăcere.

— Bă, izbucni Cristi, cît o să ne mai fută la cap corul Filarmonicii?!

Adjunctul răsuflă ușurat. Măcar era în temă cu supărarea șefului. De multe ori se întîmpla să nu știe la ce se referă și-atunci chiar nu mai vedea pe unde să scoată cămașa. În situația de față, lucrurile erau clare. Filarmonica dăduse cu o lună în urmă un comunicat de presă prin care anunța succesul repurtat de corul său într-un turneu din SUA. Unul dintre redactorii ziarului aflase din surse confidențiale că turneul n-a fost decît un bluf: coriștii cîntaseră prin bisericile românești din SUA pe banii unor comunități de emigranți de acolo. Prin urmare, a scris un articol usturător căruia

însuși Cristi îi dăduse titlul și îl plasase pe pagina întâi:

CORUL FILARMONICII A FOST ÎN SUA LA ÎNTINS MÎNA

Reacția conducerii de la Filarmonică a fost pe măsură: au dat ziarul în judecată, cerînd daune morale de o mie de euro pentru fiecare membru al corului în parte și de două mii pentru dirijor. La un calcul în mare – să fie cîte zece inși, la patru voci, plus diri- jorul –, ieșea o sumă destul de frumușică. Plus imaginea negativă atrasă asupra ziarului. Pîna la primul termen al procesului, corul Filarmonicii a hotărît să protesteze zilnic în fața redacției.

— Bă, fii atent! Notează-ți, că uiți!

Adjunctul scoase din buzunar un bilet de tramvai și căută din priviri, cu disperare, un pix. Cristi scoase un stilou din buzunar și-i spuse părintește:

— Ia-l, bă! Ai grijă cu el. Mai ales cu penița. Să n-o fuți, că-i cadou de la nevastă-mea...

Schimbă imediat tonul:

— Bă, vreau o anchetă amănunțită despre fiecare corist din ăsta. Dosare separate cu fiecare bizon. Unde l-a căcat mă-sa, ce-a mîncat, ce școli are, ce note a luat, cum a ajuns la Filarmonică... Orice chestie cu care să-i pîrlesc. Las' că-i rad eu. Ai înțeles?!

Înțelesese omul.

— În cît timp pot să le am?

Adjunctul strînse din umeri.

— Dacă nu le am în trei zile, poți pleca de la ziar. Liber!

Se ridică dărîmat de pe scaun, cu o mină de om care și-a primit deja concedierea.

Cristi strigă după el:

— Să nu mai prind în paginile ziarului meu un rînd despre Filarmonică! Te obosești degeaba pentru ăștia din cultură...

Continuă cu o voce caldă, prietenoasă:

— Ce știi de Antonie?

Adjunctul strînse din umeri.

Cristi se înroși la față de mînie, apucă portavocea de pe masă, ieși pe hol și țipă în ea:

— Bă, nu știți nimic! Sînteți niște incompetenți. Sînt înconjurat de incompetenți!

Se întoarse către secretară, fără să îndepărteze portavocea de la gură:

— Azi nu sînt aici pentru nimeni, ai înțeles?! Nici tata dacă mă caută, nu-s!

Trînti ușa în urmă și se cufundă într-un fotoliu în care rămase pînă aproape seara tîrziu. A ațipit din cînd în cînd. În rest, a privit unul și același punct invizibil, poziționat pe varul lavabil, între un raft de cărți și tavan.

Taică-său nu avea cum să-l mai caute, că era mort, săracul. Odată ajuns acasă, după lectura de pe Internet și după ce trimise mail-ul amenințător către toți membrii redacției, Cristi își reluă poziția de la birou. Numai că punctul pe care își fixase ochii nu mai era pe un perete alb, ci pe o fotografie veche, de o culoare spălăcită. Era printre puținele poze ale tatălui său. Valoarea sentimentală a imaginii creștea cu atît mai mult cu cît în ea apărea și Cristi, cu pantaloni scurți și o cămașă portocalie, așezat pe scaunul de la pian, cu spatele la clape. Era în ziua în care îl luase taică-său cu el la repetiție...

Maică-sa, profesoară de matematică la gimnaziu, se plîngea tot timpul că „o doare capul“. Îl băga în seamă pe micul Cristi doar cînd țipa la el să nu alerge prin casă și să vorbească în șoaptă, deoarece „Mă doare caaaaaapul!“. Nici nu-și dorise cu adevărat un copil. Hotărîse să aibă unul

mai mult la insistența soțului, în speranța că-l va îndrăgi pe parcurs, lucru care nu s-a întâmplat niciodată. Mai mult, din clipa în care l-a născut, i s-a părut că e peste măsură de urât. Și nu și-a mai schimbat niciodată această părere. Copilul a devenit unicul răspunzător pentru existența ei ratată. Avea o satisfacție sadică să-i spună direct: „Urîciune! Nu vezi ce urât ești?“. Reacția micului Cristi era garantată: se ascundea în camera lui, sub masă, și nu mai scotea un cuvîntel ore întregi. Cînd se sătura de plîns, frunzărea cărți cu poze, adunate la locul lui de suferință. Inspirat de o poveste, visa să construiască un avion cu care să zboare pe Lună. Pe Lună nu sînt oameni. Ești singur, poți alerga în bună voie și răzni din tot sufletul.

Cu toată dorința lui de a avea un fiu, nici taică-său nu se dovedise prea bucuros că dobîndise unul. Era compozitor și dirijor – specialist în Mozart – la ceea ce fusese considerată cea mai bună orchestră din țară. Odată cu nașterea copilului, au apărut și necazurile. Filarmonica – aceeași care dăduse acum ziarul în judecată – nu-i mai accepta să pună în scenă decît bucăți patriotice. Degeaba obiecta că muzica nu poate avea caracter patriotic. Se găseau pe atunci destui compozitori care să-i dea unul. Și, dacă refuza să dirijeze asemenea piese, primea invariabil o replică ce nu putea fi neglijată: „De ce te pui tu cu Partidul? Gîndește-te, ai un copil de crescut!“.

Ce să facă? Dirija piese patriotice și compunea pe ascuns un concert, cu orchestră și cor, în stilul *Requiem*-ului lui Mozart. În ziua în care îl îmbrăcase pe Cristi cu cămașa portocalie și îl luase cu el la repetiție, avea gata mai bine de jumătate din compoziția proprie. Împărțise deja partiturile din prima parte a piesei, *allegro moderato*, membrilor orchestrei, dorind să o asculte pentru prima dată. Deși încrezător în forțele sale,

compozitorul nu bănuise că îi poate ieși ceva atât de grandios.

De undeva din culisele scenei, Cristi urmări fascinat brațele dirijorului și simți în coșul pieptului sunetul năvalnic al muzicii. Când ultimele acorduri se opriră la semnul tatălui său, copilul îl privi ca pe adevăratul stăpîn al lumii. Orchestra se ridică în picioare și aplaudă îndelung. Tatăl se apropie bucuros de copil și îl strînse în brațe:

— Ți-a plăcut?!

— Daaaaa!

— Ce ți-a plăcut mai mult?

Cristi imită gesturile dirijorului:

— Cum dădeai din mîini.

Tatăl îl îmbrățișă fericit încă o dată, îl luă de mînă și îl duse în fața orchestrei:

— Hai, încearcă și tu!

Interpreții se așezară zîbind pe scaune și așteptară semnele băiatului. Intrară în joc.

Rămas singur în fața mulțimii, lui Cristi îi veni să fugă. Dar emoția aproape că îl paralizase. Orchestra începu să cînte cînd el își ridică, timid, brațele. Prinse curaj și dădu din mîini din ce în ce mai repede. Simți cum muzica se formează ca o furtună ce-l izbește în față. Era puternic – și el –, un mic stăpîn al lumii create de tatăl său. În mintea lui de puști își dădea seama că ceva nu se potrivește, că nu poate ține ritmul cu potopul de sunete, însă asta nu-l împiedica să se bucure.

De fapt, și în clipa în care stătea pe scaun și privea fotografia, consideră că acela a fost momentul de glorie al copilăriei, dacă nu cumva al întregii sale existențe. Singura dată cînd s-a simțit iubit de toți. Și, mai ales, puternic.

La scurt timp după audiție, un membru al orchestrei și-a turnat dirijorul: a compus muzică subversivă față de sistemul comunist, pe care a pus-o ilegal în scenă. După o scurtă anchetă, conducerea Filarmonicii i-a hotărît cea mai blîndă

pedeapsă: l-au dat afară. Așa a considerat-o și el, avînd în vedere că pentru gravele acuze putea să facă ani grei de închisoare. A primit imediat un post de profesor de muzică la un liceu de frunte al orașului. Slabă consolare. Plecarea de la orchestra Filarmonicii a coincis cu o criză totală de inspirație. N-a mai putut compune nimic. A murit la doi ani după prima audiție a piesei sale.

Rămas să crească împreună cu mama sa (în casa în care locuiește și acum), Cristi n-a avut altă bucurie decît amintirea tatălui. Iar muzica, acel *allegro moderato* din concert, îl urmărea obsesiv, stabilindu-i parcă ritmul vieții. Deși taică-său arsesse partiturile chiar înainte de moarte, melodia se păstra vie în subconștientul fiului – un vulcan ce erupea de fiecare dată cînd acesta trăia o emoție puternică.

Aproape fără să-și dea seama, Cristi încerca să-și conducă ziarul precum un dirijor, mereu cu urechea la muzica lui interioară. Problema era că angajații săi nu auziseră măcar o frîntură din piesa orchestrată de el. Redactorul-șef se dovedise incapabil să le-o transmită. Iar mulți nu percepeau decît datul din mîini, urletele și grimasele șefului. Doar cei mai bravi subalterni bănuiau că există o melodie pe care o interpretau din intuiție, după gesturi.

Cristi căută pe hard-ul calculatorului *Requiem*-ul lui Mozart și, ignorîndu-i pe ceilalți din casă, dădu boxele la maximum. Se ridică în picioare în fața lor și începu să dirijeze frenetic orchestra care-i îndeplinea cu strictețe toate îndemnurile.

20

— Te cam ramolești!

— Ce, tu te simți mai bine? Și, la urma urmei, de ce spui asta?

— N-ai avut tupeul să detonezi dinamita. M-ai cărat degeaba prin toată țara după ea și azi ai rămas blocat.

— Lasă, Gabriel, toate la vremea lor! N-ai văzut că n-aveam pe cine să arunc în aer?

— Nu era musai să-l arunci pe președinte. Conta gestul. Ai sau nu curajul să-l faci?

— Cine știe, Gabriel, cine știe?

Mohammad se trânti cu fața în jos pe pat. Se simțea îngrozitor de obosit. Gabriel avea dreptate. Rucsacul de dinamită le dăduse destulă bătaie de cap.

După ce s-au săturat de umblat de aiurea prin trenuri ca să creeze panică trăgînd semnalul de alarmă, s-au gîndit să facă o mișcare mai importantă. Să arunce ceva în aer. Mai precis, niște porci occidentali.

Mohammad a propus mai întîi să încerce cu o butelie, dar s-a dovedit a fi extrem de complicat. Era greu să o care la locul vizat, era ușor să fie luați la ochi. Gabriel a venit cu propunerea să facă rost de niște dinamită. Dar de unde s-o iei? Răspunsul le-a venit mergînd cu trenul.

Erau într-un tren oprit într-un oraș de munte, ca să schimbe locomotiva. Mohammad ieșise pe scară, să fumeze o țigară. Pe bordura de la calea ferată moțăia un om de vreo patruzeci de ani. Îmbrăcat sărăcăcios, ca unul care nu mai are altceva decît hainele de pe el. Pe cap purta un bandaj murdar.

— Ia uite la el! îi spuse Gabriel lui Mohammad.
În ce hal a ajuns! Mi-e și milă să mă uit la dînsul!

— Îl plîngi de parcă l-ai ști! Îl cunoști?!

— E posibil! îi răspunse Gabriel, surîzînd enigmatic.

Ceferistul care verifica roțile trenului cu ciocanul s-a oprit lîngă boschetar și l-a pocnit șmecherește peste bandaj.

Omul a tresărit, a ridicat privirea și a strigat după el:

— Băi, te-ai săturat de pește și acum dai în mine, da?! Las' că-ți mai aduc eu pește din părți! Băi, v-am dat la toți, am umplut orașul de pește și acum nu mai sînt bun, da?!

Gabriel îi făcu semn cu ochiul lui Mohammad:

— Un nebun!

Apoi i se adresă celui de pe bordură:

— Țștia nu merită nici un colț de pîine, darmita pește.

— Vezi-ți de treaba ta! i-o reteză scurt omul...
Dă-mi și mie o țigară! îi ceru lui Mohammad.

Acesta îi întinse una și intră în vorbă cu el:

— De be unde ești?

— De pe ici, de pe colo, zise el, arătînd cu capul dintr-o parte într-alta a căii ferate.

— Și zici c-ai brins mult bește!

— Mult!... Dă-mi și-un foc!... Nici n-aveam cu ce-l căra. Și le-am dat la toți.

Ceferistul pufni în rîs:

— Tare mult ai mai prins. Te lauzi degeaba. La cîta dinamită ai aruncat în apă, puteai să prinzi și mai mult.

Omul își potrivi bandajul pe cap și plecă dînd din mîna a lehamite. Ceferistul îl lămuri pe Mohammad:

— Un lăudăros! Apare prin gară cu cîte-o pungă cu pește – că s-au umplut cîmpiile acum de la inundații – și încearcă să li-l bage trecătorilor pe gît. Și știți care-i problema? Peștele prins de el are un gust de căcat! Nu-l prinde cu mîna, așa cum se

laudă. Mi-a spus mie frate-meu, ăsta pescuiește cu dinamită, domnule! Și peștele ia un gust nasol!

— Dar de unde are unul ca el dinamită?!

— Ei, asta-i problema! Dinamită nu se găsește? Te duci la mineri c-o sticlă de țuică și-ți dau câtă vrei.

Trenul tocmai se puna în mișcare, iar Mohammad și Gabriel s-au înțelese din priviri. Nici nu s-au mai gândit că, la o adică, acum era cel mai nimerit să tragă semnalul de alarmă. Au sărit din mers.

N-a fost chiar așa ușoară negocierea cu minerii precum spunea ceferistul. Înfațișarea de arab a lui Mohammad (se știe că ăștia au bani) l-a costat mai mult de un salariu pentru a obține două-trei kilograme de dinamită.

Nici n-au așteptat să ajungă bine acasă pentru a pune la cale un plan de atac. Chiar în trenul spre casă, Mohammad și Gabriel au făcut o listă cu obiective de aruncat în aer: biroul șefului, apartamentul administratorului de bloc, sediul unui cotidian, emisiunea „Surprize! Surprize!” (cel puțin Mohammad era de-a dreptul entuziasmat la ideea de a detona dinamita, ca un kamikaze, în direct, la o oră de maximă audiență), cele mai noi mărci de mașină din oraș... Pînă la urmă, citind ziarul, s-au hotărît să lase deoparte sentimentele personale și să atace un obiectiv major. Vestea venirii președintelui le-a oferit soluția.

Mohammad nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Tremura de nerăbdare. În scurt timp, o va termina cu lumea aceasta nebună și va păși în rai, plin de glorie.

Ratarea obiectivului l-a adus în pragul disperării. Toată după-amiaza se certase cu Gabriel. De cînd erau împreună nu ajunseseră niciodată la un asemenea conflict, în ciuda deselor tachinări reciproce.

Cu fața cufundată în pernă, Mohammad își aminti cum decursese pînă atunci lunga lor

prietenie.

Gabriel i s-a arătat pentru prima dată în copilărie, pe când căuta o cămilă rătăcită în deșert. Mai avea puțină apă, era la capătul puterilor. Aproape că-i venea să renunțe. S-ar fi pus jos și ar fi așteptat ca soarele să-l ucidă. Din senin, Gabriel a apărut lângă el.

— Ce-o să spună tatăl tău dacă nu te mai întorci?!

Gîndul că nu poate să-și dezamăgească tatăl și încurajările lui Gabriel i-au dat o forță nebănuită. A recuperat cămila și s-a întors acasă, mai fericit decît fusese vreodată. Apoi, Gabriel a dispărut ca pentru totdeauna. A reapărut în tren, cînd a simțit nevoia stringentă de a vedea ce se întîmplă dacă tragi semnalul de alarmă și, de-atunci, au rămas nedespărțiți.

— Gabriel, hai, nu mă mai bate la cap! Vedem noi cum o scoatem la capăt.

Ridică deodată capul de pe pernă, dar nu-l zări. Îl caută prin toate camerele, cu același rezultat.

Se trînti în pat, ținîndu-se cu mîinile de cap, lângă rucsacul cu dinamită. Groaza că a rămas din nou singur puse stăpînire pe el.

21

Antonie stătea la ușa apartamentului său, turbat de nervi. Se blocase cheia. De vreun sfert de oră se chinuia să o deschidă, fără nici un rezultat. Îi venea să-i dea șuturi și să urle la ea. Însă era deja foarte târziu. Ar fi trezit vecinii.

Renunță și se așază în fund, lângă tocul ușii, ca să se odihnească.

Cele cîteva zile de pe teren îl epuizaseră peste măsură. Povestea vîntorului de ozenei îl răscolise pur și simplu. Nici nu știa ce să mai creadă. Se gîndi să întreprindă o anchetă, dar acum era prea obosit. Deocamdată îi era și frică să afle adevărul despre el însuși. Dacă acela ar fi fost adevărul.

Un soi de oboseală amestecată cu o puternică greață față de ceea ce a ajuns să facă îi măcina măruntaiele, îi apăsa creierul. Nu-și pierduse niciodată vremea cu evaluarea propriei vieți. Se obișnuise să trăiască și atît. Bucuria faptului că e viu, că se poate mira de ceea ce vede îi era suficientă. Dar uite că vine un moment cînd toate acestea dispar. Și ce rămîne în loc?

După ce, în copilărie și adolescență, fusese sfătuit să mediteze mereu asupra fiecărui lucru și, în ultimă instanță, să-l descopere pe Dumnezeu, de cînd intrase în presă căpătase obiceiul să nu mai cugete la nimic. Nu mai existau povești, ci doar evenimente care rulau cu viteză. Nu mai exista trecut, ci doar un prezent continuu, cel al zilei de azi, fără nici o legătură cu cel de ieri.

Nu-i vorbă, îi plăcea spectacolul la care asista și pe care, într-un fel, putea să-l și regizeze. O nuntă de homosexuali, o expoziție de pictură la spitalul de nebuni, un negru din Gabon naturalizat, partizan al „mîndriei de a fi român“ – ce poate fi mai fascinant decît realitatea? Niciodată nu a fost în stare să inventeze (deși practica asta la ziar) faze

mai tari decât cele oferite de realitate. Apoi, „care realitate?“, vorba redactorului-șef. „Noi facem realitatea!“

Într-o zi îi venise ideea să scrie un reportaj despre un câine vagabond. „O zi din viața unui câine boschetar“ – îi găsisese și titlul odată cu ideea. A ieșit cu noaptea în cap să-și aleagă personajul. Nu i-a fost greu. Era plin orașul de câini vagabonzi. În plus, ochise unul cu o seară înainte, care avea culcuș lângă tomberonul din fața blocului său. L-a găsit dormind. Nu s-a apropiat prea mult, ca să nu-l trezească. A scos un carnetel din geantă și a notat:

La ora patru dimineața, un câine boschetar doarme într-o cutie de carton. Ce-l așteaptă când va deschide ochii?

Își aprinse o țigară, pe care o fumă ascultînd o pereche de tocuri cui pășind pe asfalt. Nu văzu pe nimeni, dar își închipui o femeie elegantă. Nu oricine poate purta tocuri cui. A notat:

Nu știe și nici nu-și bate capul cu asta. Ziua stă să pocnească albă ca un miez de pâine.

Cîinele ignora total zgomotele străzii care s-au transformat treptat într-un vacarm – claxoane, înjurături, tramvaie scrîșnind pe șine. A notat:

Cîinelui nu-i e încă foame.

„Doar n-o fi mort?!“ Se enervă de banalitatea notițelor – și a situației – și plasă carnetelul în

buzunar. „Ia hai să punem un pic lucrurile în mișcare!“

Se apropie tiptil de câine, se aplecă lîngă urechea lui – avea una singură – și trase un urlat: „Sombrerooooo!“. Boschetarul accelerează de pe loc, cu un ușor derapaj al picioarelor din spate. La viteza lui de reacție, nici n-ai fi zis că dormise pînă atunci, ci că ar fi așteptat în *block-starter* semnul pentru a declanșa o goană dementă. În două- -trei secunde, părea dispărut din cartier. Abia după ce trecu dincolo de colțul unui bloc își aminti că era cazul să chelălăie.

Lui Antonie i se făcu milă de el, dar faptul fusese consumat. S-ar fi lăsat păgubaș de ideea lui, însă gîndi că măcar atît putea face pentru bietul câine: un reportaj. I-o datora.

Porni pe urmele chelălăitului. Întrebă din om în om dacă n-a văzut nimeni un câine negru, alergînd de nebun. Sursele lui de informare îl priviră cu o năuceală distantă, pe cale să o rupă și ele la fugă la auzul unei asemenea întrebări, puse atît de dimineată. A dat peste alți câini boschetari, dar chiar ar fi fost ciudat să-i întrebe ce știu despre un confrate de-al lor. Mai bine de o oră, Antonie a umblat în neștire printre blocuri, căutînd în spatele fiecărui tomberon întîlnit în cale, cînd și-a dat seama că, la un moment dat, din urmăritor se transformase în urmărit – javra îl pîndea de la distanță, ca pe un pericol ce trebuie ținut permanent sub observație. „Nu-i prost“, gîndi Antonie, „dar nici normal nu-i câinele ăsta. Să vezi că am un subiect!“

Antonie întinse mîna cu un gest pacifist și îngăimă un „cuțu-cuțu“ din vîrful buzelor. Subiectul s-a uitat la el neîncrezător, cu o privire plină de reproș, gen: „De ce, domnule, de ce?!“, apoi a dispărut din nou după blocuri.

Antonie nu-l mai căută. Instinctul lui de jurnalist îi spunea că boschetarul va rămîne prin preajmă.

Intră într-un magazin alimentar și cumpără o bucată de salam.

— Feliat, vă rog!

— Pîine nu vreți?

— Nu, că vreau să hrănesc un cîine.

Reveni în stradă și, într-adevăr, după cîteva pași, zări botul negru al cîinelui ițindu-se pe la colțuri. Antonie aruncă o felie de salam, care căzu cam pe la jumătatea distanței dintre el și animal. O dramă de proporții se declanșă în sufletul javei. Să meargă, să nu meargă? – pendula doi pași înainte și doi înapoi. Antonie bătut în retragere, iar cîinele se îndreptă către el, păstrînd o distanță constantă. O altă bucată de salam zbură prin aer și, de data asta, căzu ceva mai aproape de cîine. Pragul psihologic era pe punctul să dispară. Boschetarul cedă nervos și scurtă distanța dintre el și Antonie. Alergă spre cea mai apropiată felie de salam, o înfulecă și se retrase circumspect.

— Așa, cuțu, vezi? Eu sînt prietenul tău.

Mai aruncă vreo cîteva felii de salam. Alți cîini boschetari apărură ca din senin, se repeziră la salam, îl înghițiră și apoi năvăliră asupra prietenului lui Antonie. Jurnalistul îi sări în apărare, împărțind șuturi la întîmplare în gașca încăierată într-un vacarm de lătrături și schiorlăieli. Cuțu cel negru aprecie gestul și se ascunse în spatele lui Antonie, rămas singur pe cîmpul de luptă.

S-au adunat trecătorii ca la spectacol, susținîndu-l verbal pe Antonie.

— Dă cu pietre!

— Pocnește-i cu geanta!

Degeaba. Show-ul a luat sfîrșit abia cînd și-a făcut apariția un om boschetar:

— Manda! Virgil! Gafton! Gura, mă, că vă omor! Treceți acasă!

Manda, Virgil și Gafton s-au executat pe loc, băgînd coada între picioare, și-au șters-o din scenă, cu capetele plecate, pe urmele stăpînului.

Cîteva minute i-au trebuit lui Antonie ca să-și revină din gîfîit. Lupta meritase. Javra îl privea slugarnic, fluturîndu-și energic coada și plecîndu-și singura ureche rămasă de pe urma altor încăierări. Mulțimea se împrăștiase.

— Hai c-am scăpat! îi zise Antonie, aruncîndu-i restul de salam rămas în pachet.

Cîinele îl clefăi bucuros. Antonie îl mîngîie peste ciotul de ureche:

— Acum pleacă, vezi-ți de treaba ta!

Scoase carnețelul și notă:

*Aceasta este realitatea – un cîine vagabond.
Imposibil să o prezinți obiectiv. Din momentul
în care te implici, o modifizi...*

Cîinele l-a urmat pînă în fața scării...

— Domnu' Antonie, treziți-vă, de ce dormiți la ușă?! îl strigă doamna Lenuța.

Antonie sări în picioare de lîngă tocul ușii, puțin amețit.

— S-a blocat!

Doamna Lenuța apucă cheia, trase puternic de clanță și ușa se deschise.

— Pofțiți! Cred că trebuie schimbată yala.

Antonie îi mulțumi și păși în încăpere.

— Stați așa, să nu uit! Să vedeți ce-am găsit eu la Arhive.

Doamna Lenuța intră iute în apartamentul ei și reveni cu o fotografie pe care i-o întinse lui Antonie.

— Plutea pe apă, într-o cameră inundată. Eu cred că ăștia vă urmăresc, domnu' Antonie. Să aveți grijă.

Antonie luă fotografia fără să se uite la ea.

— Mulțumesc. Mă duc să mă culc. Sînt mort de
somn.

22

— Getuța, cafeaua asta e cam amară! N-ai niște zahăr?

— Nu, că eu beau fără. Hai că mă duc să fac rost de la colege.

— Las' că n-o să mor dacă o beau și eu o dată fără zahăr. Așa o beau și băiatul meu, și nora mea.

— Cum, da' fiu-tău s-a-nsurat?!

— De vreo doi ani. Ai uitat?

— Da' ce, mi-ai spus? M-ai chemat la nuntă?... Vai, ce frige cafeaua asta...

— Ți-am spus, dragă, la telefon, da' ai uitat. La nuntă n-am avut cum să te chem, că n-am făcut nuntă mare. Am făcut-o în familie. Așa a vrut noră-mea.

— Probleme cu banii?

— Ei, și tu acum. Doar știi că banii nu-s o problemă pentru noi. N-am vrut eu să mă bag peste copii. Așa au hotărât, așa a rămas...

— Și cum te-nțelegi cu nora?

— Normal. La început ne mai certam, da' de când a născut, ne înțelegem ca de la mamă la mamă... Am un nepot frumos și deștept. Să vezi câte vorbește. Și nici n-are un an jumate.

Către seară, chiar la începutul schimbului de noapte, la spital apăruse o mai veche prietenă a Getei. Era în trecere prin oraș și n-au găsit altă soluție decât să se întâlnească la spital. Nu se mai văzuseră de mult. S-au retras într-o rezervă cu două paturi și-au pornit vorba. Pe unul din paturi dormea o mogâldeată de om, acoperit cu cearșaful.

— Auzi, da' nu trezim copilul?

— N-aude, stai liniștită.

— Și pentru-atîta lucru stă la spital?

— Ei, și tu acum. E-un caz special. La noi vin toate cazurile speciale. Țsta nu-i copil. E-un pitic. Are treizeci și trei de ani.

— Serios?! Pot să mă uit la el? N-am văzut în viața mea un pitic de-aproape!

— Nu te-aș sfătui. Nu-i ca ăia din poveste. E-un pitic autist...

— Sare la bătaie?!

— Aaa, nu de asta îți spun să nu te uiți la el... Arată oribil. I-a crescut mai mult capul. Trupul îi e de copil... Ai să-l visezi la noapte!

— Da' ce-i aici, dragă, e la nebuni?

— A fost la Neuro, dar l-au transferat la noi. În ultima vreme își pierde des cunoștința. Ce să-i facem noi? Ce să te mai chinui să vindec un handica- pat? N-are mamă, n-are tată, e autist... Oricum, e-o minune că a trăit pînă acum. Îl ținem și noi aici pînă-și dă sufletul, că doar oameni sîntem. Mie-mi și place de el... Uneori pare că-și revine ca prin miracol. Se ridică în fund și se joacă cu un puzzle. Dar a doua zi paralizează iar. Eu zic că nu mai are mult și moare...

— Cu ce se joacă?!

— Cu un puzzle din ăsta din cartoane. Ei, și tu acum, nu știi?! Bucăți din carton pe care trebuie să le potrivești ca să construiești o imagine, o poză. Așa-s ăștia, autiștii, să știi! Nu-i interesează nimic din lumea noastră. Se fixează pe ceva și se țin numai de asta. Cînd a fost transferat la noi, l-au adus cu tot cu puzzlele lui. Cică altul nici nu vrea, deși aproape că s-au șters culorile de pe cartoane. Nici nu știu cum mai vede el să facă poza întreagă. Cred c-o știe pe de rost... Și-apoi, treaba lui. Bine că stă cuminte.

Ușa de la rezervă se deschise și intră o soră medicală:

— Getuța, scuze... Trebuie să eliberăm patul ăsta, că ne-au trimis un alt caz special. Pregătești tu perfuzia?

23

— Sfinte Ioane, sfinte Ioane! Hai, ieși pîn-afară!

În fața chiliei erau aruncate scaune, măsuța și cele cîteva lucruri – pături, haine, cărți – din chilie, toate de-a valma, scoase în grabă, de parcă Ioan ar fi vrut să se mute.

— Hai, c-ai speriat turiștii!

Nici un zgomot.

— Hai, că te-așteaptă lumea! Nu poți să stai așa închis pentru totdeauna! Oamenii au nevoie de dumneata.

Tăcere.

— Mă duc să-i aduc?! Ce să le spun? Ai învins? Hai, că nu pot să-i mai amîn! Are nevoie lumea de dumneata, nu-nțelegi?

Noul preot din satul din vale, un tinerel ieșit cu puțini ani în urmă de pe băncile Facultății de Teologie, se plimba agitat printre lucruri, făcîndu-și treabă: mai aranja un scaun, mai împăturea cîte o haină, mai ridica o carte de pe jos, o scutura și o pune pe masă.

— Hai, ce-ți veni? Unde vrei să te muți? De ce ți-ai aruncat cărțile pe jos?

Se îndreptă spre ușa chiliei și încercă să o deschidă. Era legată pe dinăuntru.

— Ce să le spun? Că nu ieși azi? Bun, dar dumneata nu ai mai ieșit de o săptămînă! Pot să urce? Nu ți-e milă de oameni? De două ori au urcat muntele în genunchi pînă aici și dumneata nici n-ai ieșit să te uiți măcar la ei... Nu mi-e de banii pe care-i dau la biserică, zău! Te rog să mă crezi!

Cade teatral în genunchi.

— Te implor să ieși, poftim! Mi-e milă de bieții oameni, înțelegi? Nu putem să ne batem joc de ei! Oamenii ăștia cred. Nu ți-e milă de ei?! Mie, da!

Preotul tinerel își epuizase argumentele. Îi era rușine să se întoarcă în sat, în fața oamenilor, și...

ce să le spună? „Oameni buni, sfântul Ioan nu mai vrea să iasă din chilie! Mergeți pe la casele voastre. Veniți voi altă dată! O să posteze eu pe Internet un anunț când își revine...”

Nebunia a început odată ce a fost hirotonit preot în satul de munte. Ar fi vrut o parohie mai aproape de oraș, dar s-a mulțumit și cu asta. „Dacă o să fiu un preot de ispravă, în câțiva ani îmi găsesc un loc mai bun.”

Primul lucru pe care l-a făcut în noua sa calitate a fost slujba de înmormântare a bătrânului preot. La cimitir, emoționat, a ținut o predică îndelung pregătită, smulgând lacrimile sătenilor.

„Un slujitor al lui Dumnezeu pleacă în lumea celor drepti, dar credința lui, iată, rămâne printre noi, îl păstrează veșnic viu... Și eu, un umil rob al Domnului, am fost trimis să veghez asupra credinței, împreună să păstrăm aprinsă flacăra ei...” A încheiat magistral, vorbind despre misiunea preotului, despre nevoile de implicare a Bisericii întru ajutorarea omului de rând.

Sătenii l-au îndrăgit de prima dată, trăgând concluzia fiecare în sinea lui: „Bun preot ne-a mai dat Dumnezeu!”.

Călugărul Ioan l-a privit, fără un motiv anume, cam circumspect. Însă, de fiecare dată când cobora la biserică, descoperea câte ceva bun pus la cale de preotul cel tânăr. În scurt timp, l-a luat pe primar și au plecat la oraș, de unde s-au întors victorioși cu o aprobare de a racorda satul la rețeaua telefonică. În jumătate de an, firul s-a împânzit și în cele mai îndepărtate ulițe. Apoi, tânărul preot și-a cumpărat un calculator nou, performant, și s-a conectat la Internet. Pierdea nopți întregi ca să învețe cum se fac planuri de finanțare.

Nopțile lui nedormite au dat roade. Spre mândria primarului, cu ajutorul unui proiect făcut de preot, s-a câștigat o finanțare europeană pentru

construirea unei șosele în sat. Banii au venit miraculos, contrazicând neîncrederea oamenilor, care îl iubeau din ce în ce mai mult. Duminica, biserica era plină de enoriași.

„Oameni buni, Dumnezeu ne-a dat șansa să trăim într-un colț de rai. Eu am umblat prin țară și rar am văzut locuri mai frumoase ca acestea. Domnul îți dă, dar nu-ți bagă și-n traistă. Să ne bucurăm și să folosim darul Domnului!”

L-a chemat la el pe cârciumarul satului, care strânsese ceva bani, și l-a învățat cum să-și deschidă o afacere din agroturism. După construirea unei cabane moderne, i-a găsit clienți preotul, pe Internet. Chiar și din străinătate. Cârciumarul a devenit credincios peste noapte. Și-a extins afacerea, a angajat săteni care aveau acum de unde câștiga o pâine și altfel decât din trudă medievală. Satul se transforma sub ochii preotului într-un pământ al făgăduinței.

„Dacă ești creștin, nu înseamnă că trebuie să fii neapărat bleg!”, îi spunea preotul călugărului Ioan, uitându-se cu mândrie la satul din vale. Ioan îi dădea dreptate. Stăteau mult de vorbă, cât despre lume, cât despre cărțile sfinte. Într-una din zile, când urcase la chilia lui Ioan, tânărul a început să se comporte ciudat, din senin. S-a oprit din vorbă și a început să adulmece înspre pădure.

„Frumos mai miroase, parcă a tămâie!”

Mirosul s-a întetit, pătrunzându-i nările și lui Ioan.

„Ai aprins tămâie în chilie?”

„Nu, chiar doream să te rog să-mi aduci când vii data viitoare. Am terminat ultima firimitură acum câteva zile.”

Mirosul era totuși persistent, iar tânărul preot a început să-l adulmece pe călugăr.

„De la hainele dumitale vine!”

Și-a mirosit și Ioan hainele.

„Ciudat, am stat prea mult în fumul chiliei, dar de ce n-oi fi prins miros pînă acum?”

Călugărul și-a frecat palmele, răspîndind un parfum puternic, de parcă tocmai atunci și-ar fi aprins în pumni un bulgăre de tămîie.

Tulburat, preotul i-a strîns mîna lui Ioan și a plecat în grabă, scuzîndu-se că are o treabă importantă de rezolvat. În drum spre sat, tulburarea lui a dat în spaimă. Mîna cu care își luase la revedere de la Ioan mirosea puternic a tămîie.

Ce le-a spus tînărul preot sătenilor, călugărul Ioan n-a reușit să afle cu exactitate. Nu mică i-a fost mirarea cînd a coborît la biserică. Primul sătean pe care l-a întîlnit în cale s-a apropiat de el cu sfințenie, a întins mîna și i-a atins hainele. Apoi a plecat în fugă, mirosindu-și palma. Scena s-a repetat de cîteva ori, cu mai mulți săteni care se apropiau de el privindu-l ca pe o fantomă, pînă cînd Ioan a ajuns la biserică.

Părintele îl aștepta în prag, cu o față cucernică. L-a invitat din gesturi în altar și i-a spus șoptit:

— Dumneata cred că ești sfînt!

Ioan și-a făcut cruce ca și cum l-ar fi întîlnit pe Satana, a făcut stînga-mprejur și a fugit spre chilia sa, hăituit de sătenii care doreau să-i atingă hainele.

Două zile nu a ieșit din chilie. A stat în genunchi și s-a rugat întruna. A treia zi, cînd a scos capul pe fereastră, a avut parte de o imagine șocantă: vreo douăzeci de oameni stăteau în genunchi, cu mîinile împreunate, fără să scoată vreo vorbă.

Vestea că Ioan e sfînt se răspîndise ca focul într-un lan cu iarbă uscată. Primul sătean care îl atinsese pe Ioan plecase la stîna mirosindu-și palma întămîiată. Acolo a găsit o oaie bolnavă, căzută la pămînt, pe care a vrut s-o ridice. Cînd a atins-o cu palma, oaia și-a revenit miraculos și a fugit voioasă la suratele din turmă. Era bolnavă de o săptămîină și stăpînul se pregătea să o taie, măcar să aibă folos de carne și de blană.

Povestea aflată de săteni a întărit spusele preotului: colțul lor de rai fusese binecuvântat cu un sfânt. Oamenii mai curajoși s-au hotărât să-i facă o vizită sfântului, cu atât mai mult cu cât efectul de tămâie n-a ținut mult. A dispărut după o jumătate de zi din palmele fericiților care îl atinseseră pe sfânt. Iar folos de pe urma miracolului nu avusese decât o oaie.

Prima echipă de pelerini s-a întors apăsată de o mare înfrângere. Sfântul îi binecuvântase cu o ploaie de bolovani. Oamenii i-au strâns pe toți și i-au adus în vale, dar, din nefericire, nici măcar unul nu mirosea a tămâie, cu toate că fuseseră aruncați de însăși palma sfântului. S-au strâns mai mulți săteni în fața bisericii și l-au rugat pe preot să le rezolve dilema.

— Așa vreți voi, oameni buni, să vă bucurați de minune! Numai cine urcă muntele în genunchi pînă la chilie primește adevărata binecuvîntare a sfântului.

Spusele tînărului preot își aveau logica lor ascunsă. Sătenii au hotărât să o încerce și pe asta. N-au urcat chiar tot muntele în genunchi, ci doar ultimul kilometru pînă la chilie. Degeaba, sfântul – se vede că datorită capacităților lui paranormale – s-a prins de truc. Nici măcar nu s-a arătat cît să-i alunge cu bolovani.

Cele mai credincioase trei babe din sat au hotărât să împlinească întreg canonul, pe porțiunea cea mai abruptă care ducea spre chilie. Au făcut ele aproape o zi pînă acolo, dar nu s-au ridicat nici o clipă în picioare. Și... minune! Sfântul a ieșit, a mers la ele și a privit cu milă la genunchii zdreliți ai babelor. Le-a mîngîiat părintește pe cap și le-a spus:

— Măi, femeile lui Dumnezeu, ce-ați înnebunit?! Mergeți la casele voastre și vedeți-vă de bătrînețe.

Babele au alergat pînă în sat, mai sprintene decât la tinerețe, ceea ce, evident, era un alt miracol. Cu

începere din ziua următoare, babele au devenit un fel de călăuze spirituale, singurele care cunoșteau drumul secret pînă la sfînt și modul în care acesta trebuia parcurs, însă nu doreau nici în ruptul capului să dezvăluie taina.

Cu greu (contra cîtorva legături cu făină, fasole și cartofi) s-au lăsat înduplecate de o femeie din sat s-o ducă pînă la sfînt pentru a-și tămădui copilul care suferea de o cumplită boală de piele.

Au urcat dealul în genunchi, iar sfîntul a ieșit speriat din chilie, auzind urletele copilului. A mers la el și l-a luat în brațe. I-a mîngîiat genunchii zdreliți și apoi i-a examinat pielea:

— Măi, femeie, copilul ăsta are rîie. Să-l speli cu leșie și-i trece.

Atît i-a trebuit mamei îndurerate să audă ca să-și ia copilul și să fugă cu el acasă. Bineînțeles că plodul ei n-avea cum să aibă rîie, dar leșia s-a dovedit un leac miraculos.

Imediat ce tînărul preot a actualizat minunile pe site-ul satului, pe care îl construise în nopțile de insomnie, satul din munți a devenit un centru spiritual, o mecca, un zid al plîngerii. Veneau cu autocarele și, dacă nu reușeau de fiecare dată măcar să-l zărească pe sfînt, se mulțumeau cu faptul că-l știau acolo sus, rugîndu-se pentru ei, și se consolau cu frumusețea peisajului.

Autocare încărcate cu orășeni soseau în fiecare weekend în localitate și umpleau lanțul de cabane moderne ale fostului cîrciumar, actualmente biznismen de succes. Cei mai săraci apăreau cu autobuzul sau cu trenul și întindeau corturile pe o pajiște pusă la dispoziție de primărie. Preotul cel tînăr a deschis un chioșc cu cărți sfinte, iar țiganii, cîteva tarabe cu lucruri sfinte: iconițe, cruciulițe, mătănii.

Orbi, surzi, șchiopi, ciungi, posedați sau simpli oameni cu sufletul chinuit dădeau năvală în căutarea mîntuirii. Cutremurată de atîta suferință, icoana Sfintei Maria de la biserică a început să

plîngă. Plîngea mai ales noaptea, în singurătate, de sărea vopseaua de pe ea. O vreme, icoana care plîngea l-a trecut într-un con de umbră pe sfîntul Ioan. Era mai în vale, mai aproape de oameni. Sfînta Maria e femeie, e mai înțelegătoare, nu-i atît de dificilă ca un bărbat sfînt precum Ioan. Problema totuși a rămas: în afară de lacrimi compătimitoare pentru suferința celor săraci cu duhul, icoana nu prea făcea alte minuni.

Călăuziți de cele trei babe credincioase (care se certaseră între timp și acum lucrau pe cont propriu), năpăstuiții soartei și-au reluat urcușul în genunchi, pînă la chilie. Ioan apărea din ce în ce mai rar. Preotul a explicat turmei de dreptcredincioși că nu era suficient să urce muntele în genunchi. Trebuia să mai facă și cîteva ture de chilie. La început, șapte. Experiența a eșuat. Au încercat cu zece, douăzeci, pînă s-a ajuns la nouăzeci și nouă de ture de chilie, în genunchi, pentru o mîntuire completă. În practică, fiecare își aproxima păcatele și, în funcție de mulțimea acestora, făcea la liber ture de chilie. Olimpiada atleților credinței devenise o mulțumire în sine. De multe ori, lumea uita de sfînt. Pe locul bătătorit din jurul chilie, puteai auzi replici precum: „Mai am trei ture și mă duc acasă“. Unii pur și simplu pierdeau numărătoarea și se învîrteau în neștire, cu gîndul la păcatele lor, cît îi țineau genunchii.

Totul mergea de la sine, intrase într-un ritm obișnuit, cînd, într-una din zile, o stranie întîmplare a tulburat din nou sufletele dreptcredincioșilor. Nimic nu părea să o anunțe. Poporul îngenuncheat mormăia învîrtindu-se pe lîngă chilie. Apoi, o femeie l-a atenționat pe bărbatul din fața ei, bătîndu-l pe umăr:

„Iese sfîntul! Se mișcă ușa!“

Șoptit, zvonul s-a împrăștiat prin telefonul fără fir, pînă cînd femeia care l-a rostit prima dată a fost bătută pe umăr de cineva din spate:

„Iese sfîntul! Se mișcă ușa!“

Cei din fața chiliei au încremenit pe poziție, cei din spate au dat fuga să-l vadă pe sfânt.

Ușa s-a deschis și în pragul ei a apărut o arătare neagră ca păcura, bărboasă, cu ochi mari, albi. Complet în pielea goală.

În liniștea de mormînt, a fulgerat blițul unui fotoreporter ascuns în tufișuri, odată cu răcnetul care a dat semnalul de plecare:

— Dracul!

N-a durat prea mult ca dracul să rămînă singur cu peisajul din fața chiliei, rîzîndu-și în barbă de spaima în care îi băgase pe credincioși.

Vestea că dracul dăduse buzna în chilia sfîntului a fost confirmată și de fotografia – e drept, cam ștearsă, făcută din alergare – care fusese publicată pe prima pagină a unei reviste de paranormal.

Într-una din zilele următoare, preotul tinerel a fost nevoit să-i liniștească pe oameni, ținînd o cuvîntare în curtea bisericii:

„E normal ca un sfînt să fie vizitat și de draci. Sfinții se află într-un război nevăzut continuu cu ei. Însă, la cum îl cunosc eu pe sfîntul Ioan, nu are cum să fie învins de nici un drac. Puterea lui e prea mare. Voi urca personal să stau de vorbă cu el. Așteptați-mă aici.“

Cînd a văzut că sfîntul nu iese la rugămințile sale, preotul și-a luat inima în dinți și s-a hotărît să intre în chilie. A ascultat în apropierea ușii și i s-a părut că aude un plîns surd. A deschis cu sfială și a intrat. L-a izbit un miros puternic de tămîie. În chilie nu mai era nici un obiect. Totul fusese aruncat afară. Ghemuit într-un colț, Ioan gemea înăbușit. S-a ridicat brusc în picioare, țipînd:

— Ieși! Afară, nenorocitele! Cîrcarule! Ieși afară!

Preotul s-a retras îngrozit, iar Ioan l-a urmat. La lumina zilei, călugărul arăta înfiorător. Era în pielea goală, uns din cap pînă-n picioare cu noroi.

— M-ai dat pierzării, nenorocitele! Vrei sfinți, hai că-ți arăt eu un sfânt.

L-a luat de mână pe preotul năuc și l-a târât prin hățișuri, o oră întreagă, pe o cărare care a dus la ruinele unei cetăți. La baza unui zid, un mormânt străjuit de o cruce fără nimic scris pe ea. Pământul de pe mormânt era crăpat, cu o ridicătură pe mijloc, ca și cum cel îngropat acolo ar fi încercat să iasă afară.

— Uite, aici e un sfânt adevărat! Dar tu n-ai să poți înțelege asta niciodată! Pleacă! Și dacă te mai prind pe la chilia mea, te omor ca pe-un criminal.

Preotul n-a mai avut curajul să-l caute pe Ioan, dar s-a întors cu câțiva oameni pentru a cerceta mormântul de lângă cetate. Au deschis crăpătura și au descoperit un schelet intact. Ciudățenia a fost că una din mâinile scheletului chiar părea că încercase să împingă pământul pentru a ieși afară, cu pumnul strâns și degetul mijlociu întins.

24

În sala de ședințe, toți șefii de departament așteptau cu agendele desfăcute.

— Bă, și chiar n-a pățit nimic?

— Ai mai văzut drac mort?!

— Știți cum se spune: „Doar câteva zgîrieturi“. Ei bine, el n-are nici una. Iar șoferul e varză.

— Scapă?

— Scapă, că s-au deschis airbag-urile. Și, ca un făcut, cel de pe laterala șoferului nu a mers bine. Am fost eu la el la spital. Mi-a povestit faza.

— Ce chestie! A pățit-o întâi Antonie. Acum, ei. Și cum a fost?

— Cică șefu' urla la el din cauza radioului. „Găsește-mi un post ca lumea. Ce-i cu muzica asta?“ S-a aplecat să schimbe frecvența chiar în intersecție, fără să se asigure. Nu-și făcuse griji. Tocmai îi strigase șefu' „Liber pe dreapta!“. Și intră un nebun în ei cu o sută la oră. Și vina ăluia – că n-a redus viteza –, și-a lor – că nu s-au uitat. Cică șoferul și-a pierdut cunoștința. Când a deschis ochii, era întins pe trotuar. L-a auzit pe șef urlând la polițai: „Bă, voi știți cine-s eu? Eu sînt de la presă, bă! Știți câte taxe dau eu la stat? Și vouă vă trebuie jumătate de oră ca să ajungeți pînă în centrul orașului! Vă nenorocesc!“.

— Să-mi bag picioarele! Șefu' nostru are coaie mari, nu glumă!

Cu toate coaiele lui mari, Cristi trăsese o spaimă cumplită în accidentul la care fusese părtaș. E drept că nu pățise nimic fizic. Își pierduse cunoștința doar câteva zeci de secunde, suficient cât să se convingă pe propria-i piele că, dînd nas în nas cu moartea, îți trece prin fața ochilor toată viața de pînă atunci.

După accident, Cristi s-a comportat aparent normal. A fost la tomograf și s-a liniștit că n-are nici o leziune. Dar seara, acasă, flash-back-urile dinainte de a-și pierde cunoștința i-au revenit în forță. Dincolo de imaginile derulate cu viteză, a fost prima dată când a reușit să reconstituie întru totul în minte acel *allegro moderato* compus de tatăl său. Tema melodiei îi răsună viu în cap, iar din acordurile ei i-a încolțit o idee stranie, de nebănuit la o fire ca a lui: „Trebuie să mă spovedesc!“.

Nu o făcuse niciodată. Pentru el, Dumnezeu fusese doar un bun manager. Până la un punct, știuse să-și construiască și să-și dezvolte afacerea. Numai că de la un moment dat a pierdut din vedere obiectivul firmei și-a lăsat toată povara pe adjuncți. Și uite în ce hal a ajuns lumea.

Să meargă în audiență la șeful suprem – iată o provocare la care nu se gândise până atunci. A hotărât să o facă chiar a doua zi de dimineață, înainte de ședința de sumar, fie și de dragul unei noi experiențe.

În curtea bisericii erau doi muncitori care săpau la baza zidului.

— Bună dimineața! Părintele este?

Un muncitor a ieșit din groapă și s-a sprijinit în coada lopeții.

— 'Neața! Este, că nici noaptea nu se mai duce acasă.

Cristi ceru o lămurire din priviri.

— A pățit un necaz, domnule. Păzește un sfânt.

Fața lui Cristi schiță o și mai mare nedumerire.

— Acum ceva vreme au adus în biserică moaștele unui sfânt. Și să vedeți chestie! S-a furat un deget, domnule!

— Al cui?

— Al sfântului, că doar nu al preotului. Părintele stă acum și-l veghează să nu-i fure careva – Doamne păzește! – vreo mână sau vreun picior. Că-i necaz mare. E în anchetă.

Muncitorul din groapă simți nevoia să intre și el în vorbă:

— Vreți să vedeți un mort?

Cristi se albăstri la față. Se apropie mecanic de groapă și privi în ea. Un schelet cu mâinile pe piept, îngropat pe jumătate.

— Ia uitați ce dantură a avut omul ăsta! mai adăugă muncitorul, admirativ.

Intră repezit în biserică și se blocă. Habar n-avea ce trebuie să facă. În fața altarului, zări sicriul cu moaște și pe preotul care-l păzea, în genunchi. Păși pe vîrfuri și îl bătu ușor cu mîna pe umăr.

— Bună dimineața.

Preotul abia se ținu să nu tragă un răcnet și-i spuse răstit:

— Să nu mai faci niciodată asta! Puteam să fac un stop cardiac.

— Scuze!

— Ce vrei?

— Să mă spovedesc.

— Așa de dimineață?!

— Acum mi-a venit. Apoi, în timpul zilei trebuie să stau la serviciu. Vreau să mă spovedesc acum. Se poate?

Preotul își recăpătă aerul de preot.

— Se poate, se poate oricînd, dacă vrei. Așteaptă în fața sfîntului altar.

Intră în altar și se întoarse în pragul ușii. Îl îngenunche pe Cristi și îl acoperi cu patrafîrul.

— Spune!

— Ce să spun?

— Ce-ai mîncat aseară, ce mai faci... Spune-ți, omule, păcatele, că de-aia ai venit la spovedanie.

— Nu mă luați așa repede. Vă rog să mă ajutați cu niște întrebări, că parcă așa se face.

— Ai ținut post?

— Nu.

— Ai preacurvit?

— Da.

— Ai furat?

— Depinde...

— De ce?

— Păi, depinde. N-am băgat mîna în buzunarul nimănui. Legal, n-am furat nimic.

— Noi nu vorbim aici de legile lumești, ci de cele ale lui Dumnezeu. Ai furat?

— Cam da.

— Altceva?

— Am multe păcate, părinte. Dar nu de asta mi-e frică. Mă tem că am unul mare de tot.

— Zi-l!

— Nu-l știu. Simt eu că am un mare păcat. Dacă v-aș sponsoriza renovarea bisericii, credeți că m-ar ierta Dumnezeu?

Preotul căzu pe gînduri.

— Depinde...

— De ce? De cît dau?

— Ei, de bani! De oameni.

— Ce treabă au oamenii? Eu vreau să vorbesc cu Dumnezeu.

— Cu Dumnezeu nu poți vorbi decît prin oameni.

— Îmi place cum sună, dar nu înțeleg.

— Du-te și te gîndește la asta, vezi ce păcat ai și-ai să-nțelegi.

Cristi plecă total nemulțumit. Chiar începu să regrete că-i trecuse prin cap să se spovedească.

Intră furtunos în sala de ședințe, trîntindu-și mapa pe masă:

— Ei, ce avem azi? Propuneri de deschideri?!

Nu îndrăzni nimeni să ia cuvîntul.

Îi luă la întrebări, pe rînd, pe toți șefii de departamente.

— Ce-avem pe social?... Probleme cu încălzirea la iarnă? Cam banal subiectul. Scriem în fiecare an... Ce, au blătuit licitația pentru cărbune?... Cine?! Ăla, băi?! Păi de cînd îl aștept eu pe ăla la colț?... Trage-i-o, dar vezi să ai acoperire... Și cu

titlu mare pe prima pagină: TUN DE 14 MILIOANE DE EURO... Ce? Un viol? În ce condiții?... Nu mă interesează... Ce, am ajuns să facem reportaje despre curve?!... Un țigan mort în urma unei supradoze?... Vă rog eu, nu-mi mai veniți cu porcării din astea!... Ce-avem pe politic?... Fix căcat... Și ne punem și rău cu Guvernul acum, când reeșalonează datoriile către stat... Ce-avem pe juridic?... Ai poză la articol?... Trimite un iepuraș la Tribunal! Nu merită să-ți pierzi tu vremea cu asta. Nu-mi miroase a subiect... Ce-avem pe economic? Noi taxe?... Ne belesc ăștia... Se duce țara de rîpă, băi!... La sport?... Iar au luat dobitocii bătaie?... Trage-i-o primarului, că el trebuie să dea mai mulți bani pentru fotbal. Vezi să ai acoperire!... La cultură?... Mai scutiți-mă de cultură!... Cum?! *Călătoriile lui Gulliver* a fost inițial un roman pornografic?... Asta da, dar pe scurt, că azi avem o jumătate de pagină de reclamă în plus!... Pe național? Interesantă știre... Cine o confirmă? Cum o tragem pe local?... Vrei să-mi spui că teroristul trăiește în orașul nostru?! Cîte surse ai? Verifică... Ce vremuri! Nici nu știi cînd și de ce poți sări în aer!... Știrea asta se leagă cu arabul din Londra care a publicat pe site-ul lui un ghid pentru lupta urbană, destinat potențialilor teroriști... Băgați și o caricatură la mișto, alături de bancul zilei... O clădire pe care scrie ȘCOALA DE VARĂ PENTRU TERORIȘTI... Un arab blindat cu dinamită, în fața tinerilor învățăcei: „Băieți, fiți atenți, că v-arăt o singură dată!“... Nu mai rîdeți ca proștii!... Am și eu o rugămintă: vedeți că din biserica asta s-a furat degetul unui sfînt... Aflați tot ce se poate despre sfînt. Unde a trăit, ce-a făcut, ce face acum, cine i-a furat degetul... Simt eu că aici avem un subiect de reportaj... Vreau o poveste... Păcat că nu-i Antonie. L-aș pune pe el. Le are cu din astea... Apropo, ce mai știți de el?! Încă e-n comă?! E-n comă o laie! N-am vorbit eu cu

doctorul?! Doarme, trage chiulul de la serviciu, ascultați la mine!... Pe la două vreau macheta cu reclame! Apoi vedem câte semne rămân și băgăm articolele!...

Noaptea târziu, ca de obicei, a fost primul care a pipăit ziarul abia ieșit de sub tipar. S-a uitat mulțumit la titlurile mari de pe prima pagină. L-a apropiat de nas și a inspirat adânc mirosul de tuș proaspăt. A simțit că are în mâini o lume întreagă. Numai a lui.

25

„Scrii, bă? Scrii? Scribe!“, mă verifica tata.

„Scriu.“

Se plimba agitat pe lângă mine, scormonea undeva în adâncurile memoriei și apoi îmi dicta.

Eu scriam:

Ziceți-mi Iosif!

„E un început bun. Îmi place cum sună. Scribe mai departe.“

În urmă cu câțiva ani...

„Cînd, tata?!“, săream eu cu întrebarea.

„N-are importanță cînd anume. Taci și scribe.“

...rămînînd cu punga aproape goală, sau chiar lefter de tot...

„Dar cum de-ai rămas fără bani?“

„Tu n-auzi să taci? Scribe!“

...și nemaigăsind nimic deosebit care să mă intereseze pe uscat, mi-a venit ideea să mă vîntur nițeluș pe mare...

Se oprea nemulțumit din dictare.

„Știi ceva? Nu-mi prea place povestea asta. Hai s-o lăsăm baltă.“

Aveam scrise începuturile la zeci de povești, pe care nu le mai continuam niciodată. De cînd mă învățase să scriu, făceam asta aproape zilnic. Pe cît îmi plăcea să-i ascult poveștile, pe atît de chinuit eram cînd trebuia să le scriu. Nici nu înțelegeam de ce nu și le scribe singur, de ce mă bate la cap pe mine.

Hotărît lucru, scrisul nu era deloc printre jocurile mele preferate. Mă născusem un luptător, n-aveam timp de prostii. Și, cînd scăpam din ochii tatei, mă pregăteam să înving căpetenia hună. La inspecția de seară, întrebam soldații de pază dacă au zărit-o cumva. Nu-mi răspundeau niciodată, dar eu știam că au văzut-o. Nu doreau să mă sperie,

ceea ce era o tîmpenie, pentru că mie oricum nu-mi era frică.

Învăţasem de la tata cum se pune o capcană pentru sălbăticiuni. Gropi, ţepuşe, laţuri de toate mărimile – devenisem maestru la asta. Iepurii cădeau cu nemiluita. Şi cîte un mistreţ, uneori. Tata îi tăia cu mîna lui şi le afuma carnea. Adunam provizii pe iarnă, cînd ne afundam în hrubele cetăţii şi nu făceam nimic altceva decît să dormim, să mîncăm şi să stăm de vorbă în jurul unui foc sănătos. Ne trăgeam ca urşii, în bîrlogul nostru, cum spunea tata.

O singură dată era să prindem şi un urs, dar n-a rezistat frîghia. Oricum nu era bun de mîncare. Şi tot o singură dată am prins un lup. Un pui prost care a căzut în groapa acoperită cu crengi şi cu frunze. Eu am vrut să-l păstrez, dar nu m-a lăsat tata. Venea lupoanca şi urla în fiecare noapte lîngă cetate. I-am dat drumul de milă.

Aşa... şi mă gîndeam eu: de ce n-aş putea prinde şi căpetenia hună într-un laţ sau într-o groapă făcută cu meşteşug? Mă şi vedeam alergînd cu mîndrie la tata şi chemîndu-l să vadă grabnic căpetenia hună înfiptă în ţepuşele de pe fundul unei gropi. Dar să vezi ghinion! Împrejmuisem cetatea cu gropi şi chiar cred că aş fi prins-o, dacă nu s-ar fi enervat tata pe mine şi nu le-ar fi astupat pe toate. Odată, cînd a venit în vizită la noi, călugărul Ioan a căzut într-una dintre ele. Noroc că nu apucasem să plasez ţepuşele, că s-ar fi nenorocit.

Îţi spun, frate, ce viaţă am avut eu atunci, nici n-ai crede. Aş fi trăit aşa o veşnicie, ceea ce chiar credeam că o să se întîmple. Adică, într-un fel, ştiam din poveştile tatei că o să murim, dar îmi închipuiam că vom sfîrşi amîndoi odată, el rege şi eu micul prinţ, fără să îmbătrînim. Într-o bună zi, vom sta de vorbă în jurul focului, în bîrlogul nostru. Tata – pe scaunul lui de nemuritor. Eu – pe pat. Afară ar ninge cumplit. Mi-ar spune o poveste

și eu aș adormi. El ar mai povesti singur o vreme, s-ar apleca să mai arunce niște lemne pe foc și am cădea împreună într-un somn din care nu ne-am mai trezi niciodată.

Dar n-a fost să fie deloc așa.

În ultima vreme, tata devenise din ce în ce mai tăcut. Atunci nu mi-am dat seama, pentru că eram cumva obișnuit cu toanele lui. Abia mai târziu am înțeles ce se întâmpla. Uneori nu-mi vorbea o zi întreagă. Stătea închis în camera lui. Trăgeam cu urechea și mi se părea că geme, că plînge. Cum spuneam, mă obișnuisem să nu-l iau în seamă.

Apoi, într-o dimineață m-a trezit scuturîndu-mă de mîină. Am deschis ochii speriat. M-am speriat și mai tare cînd i-am văzut fața. Era complet schimbată. O privire îngrozită, ochi roșii, cearcăne cît pruna. Iar părul și barba îi deveniseră albe. Aproape să nu-l recunosc. De gît îi atîrnau arcul meu și tolba cu săgeți. Pe pomeți avea niște urme de noroi.

„Fiul meu, azi trece trenul!“

Multe îmi povestise tata regele, dar habar n-aveam ce e ăla tren.

„Ce e ăla tren?“

Mi-a aruncat o privire stranie, plină de mustrare.

„M-am chinuit degeaba cu tine. N-ai înțeles nimic. N-ai fost atent! Eu te pregătesc atîta vreme pentru clipa cea mare și, cînd sosește, tu uiți totul.“

Ce să uit, frate? N-aveam nici cea mai mică idee despre ce-mi vorbește.

M-a înhățat cu putere de braț și m-a tras după el. Mi-au dat pe loc lacrimile, cît de durere, cît pentru că simțeam că se întâmplă ceva îngrozitor.

„Nu te smiorcăi ca o femeie. Parcă ești o față palidă pusă la stîlpul caznelor! Ține-te de mine!“

Eram prea înspăimîntat ca să plîng. M-a tîrît prin hățișurile pădurii, mai departe decît ajunseseam vreodată. Poate că au trecut cîteva ceasuri, dar mie mi s-a părut că a durat cîteva ani.

Nu-mi mai recunoșteam tatăl. Se răstema la mine. M-a și pocnit cu palma peste cap de câteva ori.

Din când în când se oprea și mergea tîrîș, înaintînd încet printre tufișuri, îndemnîndu-mă și pe mine să fac la fel.

„Fii atent să nu trosnească vreo creangă! E foarte important să nu faci nici un zgomot!“

Uneori îmi făcea semn cu mîna să mă opresc. Își ridica nasul și adulmeca aerul ca un lup. Apoi scotea din gîtlej un urlat înfiorător.

„Urlatul coiotului. E foarte important să știi urlatul coiotului. Așa vezi dacă e cineva prin preajmă. Ia fă-l și tu, cum te-am învățat.“

E drept că îmi venea să urlu, dar în nici un caz ca un coiot, care, oricum, nu știam pe atunci ce înseamnă.

„Nu m-ascuți, da? Nu-ți ascuți tatăl! N-o să se aleagă nimic de tine. M-am chinuit degeaba să te învăț.“

Ne-am oprit într-un sfîrșit în apropierea unei cărări tăiate de două șine de cale ferată. Normal, nu știam ce-s. Așteptam să văd ce va face tata.

M-a lăsat de strajă pe o stîncă și el s-a apropiat în patru labe de șine. A pus urechea pe una din ele. A sărit și a țipat victorios chiotul coiotului. Mi-a spus să cobor pînă la el. Mi-a arătat șinele și mi-a spus bucuros:

„Ascultă!“

Mi-am lipit urechea de calea ferată.

„Auzi?!“

N-auzeam decît scîrțîitul copacilor.

„Ți-am spus eu că azi vine trenul! Și noi o să-l prădăm! Arme de foc, pături, femei! Totul va fi al nostru!“

„De ce?“, l-am întrebat eu scîncind.

„Pentru că stă în firea noastră, a indienilor. Am zis!“

Am început să plîng, cu urechea lipită de calea ferată. Nu mai știu cît am stat așa. La un moment

dat, tata m-a ridicat și m-a mîngîiat pe cap. Deși era total schimbat, am recunoscut privirea regelui.

„Să nu mai plîngi. Fugi și-l cheamă pe călugărul Ioan!“

Am fugit de parcă atît așteptam. Sărind ca un nebun din piatră în piatră. M-am zgîriat tot, mi-am zdrelit genunchii, m-am rătăcit prin pădure, dar tot am ajuns la chilia călugărului Ioan. N-am mai avut putere să-i vorbesc. L-am tîrît de mînă pînă la calea ferată. L-am găsit pe tata regele culcat lîngă ea, chircit, țeapăn.

Ioan l-a luat în cîrcă și l-a cărat pînă la cetate, fără să scoată nici un cuvînt. L-am îngropat lîngă un zid, într-o groapă-capcană făcută de mine pentru căpetenia hună.

Cînd am terminat de acoperit groapa, călugărul m-a luat în brațe și mi-a zis:

„De azi înainte o să trăiești cu mine. Uită locurile acestea.“

Mi-am apucat puiul de inorog de hăț și am pornit-o la vale. Țin minte că am întors capul și am privit către soldații care străjuiau zidurile. Deodată, am realizat că nu erau altceva decît niște păpuși de cîrpă răstignite pe cruci de lemn. Niște sperietori...

26

Doctorul intră în rezervă însoțit de trei studenți.

— Acești doi pacienți sînt de aceeași vîrstă. Au în jur de treizeci de ani. Aici e un autist cu pierderi îndelungi de cunoștință, repetate din ce în ce mai des. Autismul lui e agravat de o malformație genetică. Practic, de la vîrsta de cinci ani nu s-a mai dezvoltat fizic deloc. În ultima vreme a refuzat să mai mănînce și trebuie să-l punem sub perfuzie. Are scurte reveniri la viață, dar, după mine, nu va mai trăi mult. Nu mai avem ce să reanimăm la el... Iar aici chiar e un caz special. Eu unul n-am mai întîlnit așa ceva în întreaga mea carieră. Inițial am crezut că domnul – se uită pe fișă –, un tînr jurnalist, suferă de o pierdere temporară a cunoștinței din cauza unei lovituri la cap. Deși pare într-o comă profundă, toate aparatele au indicat faptul că pacientul nostru e căzut într-un somn adînc. Are o bună activitate cerebrală, visează intens. Ritmul cardiac e normal. Practic, doarme ca un om sănătos după o zi obositoare de muncă. Ciudățenia e că, deși au trecut nouă zile, nu-și revine la viață. Sîntem nevoiți să-l hrănim prin perfuzie. După mine, dincolo de evidenta epuizare fizică, a intervenit și un blocaj psihic. E ca și cum ai hipnotiza un om și, la pocnitura din degete, nu se mai produce declicul de trezire. Trebuie să consult mai mulți psihologi ca să-mi dau seama ce se întîmplă cu el.

Trîntitul ușii la ieșirea doctorului și a studenților a fost practic ca un declic de trezire la viață pentru cei doi pacienți din rezervă.

Piticul s-a ridicat în fund, și-a scos perfuzia, a căutat sub pătură jocul de puzzle, a împrăștiat piesele pe pat și a început să le potrivească meticulos, la lumina unei raze de neon care bătea prin fereastră.

Mai precaut, Antonie și-a scos perfuzia și a rămas cu ochii deschiși în tavan:

— Au plecat?! De-acum putem vorbi liniștiți. Pînă dimineață nu mai vine nimeni.

Nici un răspuns. De fapt, în cele nouă zile de cînd Antonie zăcea în pat, piticul nu-i aruncase nici măcar o privire. Era peste măsură de preocupat de jocul său.

După ce a luat un pumn în față, Antonie și-a pierdut cunoștința. A deschis ochii pentru cîteva secunde în patul de spital, apoi chiar a dormit două zile, neîntors. Cînd și-a revenit întru totul, era noapte. S-a speriat întîi de perfuzie, apoi de silueta piticului, care mormăia ceva deasupra unei raze de lumină ce cădea prin fereastră direct pe patul lui.

Antonie și-a scos perfuzia și s-a ridicat să vadă ce face vecinul de pat. La început a crezut că e un copil. L-a întrebat cum de a ajuns acolo. A încercat să-i atragă atenția povestindu-i despre el. Apoi, cînd presupusul copil și-a aplecat fața în dreptul razei de lumină, Antonie i-a văzut chipul matur, cumva hidos, aproape de om bătrîn.

S-a obișnuit repede cu el. Oricum, gîndul că a doua zi trebuia să se trezească și să se ducă la serviciu îl speria mai tare pe Antonie – colegii din redacție, mereu pe fugă după subiecte mari, mereu stresați de urletele redactorului-șef; șeful contabil, cu care va avea probleme din cauza concediului medical... Nu mai avea nici un chef să ia aceeași viață de la capăt. A hotărît să se dea lovit, să mai zacă un timp prin spital, ca să-și dea seama ce va face în continuare.

Piticul părea că practică aceeași farsă ca și el. Ziua chiar dormeau pe rupte, iar noaptea se trezeau să-și vadă fiecare de treabă. Piticul se pierdea în jocul lui ciudat. Antonie n-a găsit altceva mai bun decît să-i vorbească. E drept că piticul nu i-a răspuns niciodată – îl bănuia că e mut –, dar era un interlocutor convenabil. Antonie avea multe de povestit, în primul rînd sieși, în urma lucrurilor

întâmplăte în ultima vreme. Apoi, tînărul jurnalist putea să spună cu glas tare tot ceea nu putea scrie la ziar. Putea spune toate tîmpeniile care îi treceau sau îi trecuseră prin cap. Și măcar avea impresia că cineva îl ascultă.

— Degeaba mă chinui eu să-ți povestesc lumea. E prea complicată. Trebuie s-o vezi cu ochii tăi.

Fața lui Antonie se luminează de un gînd ascuns.

— Auzi?! Tu ai fost vreodată afară? Așa, de capul tău, să vezi lumea?

Sări deodată în picioare, își smulse perfuziile și cotrobăi în dulăpiorul dintre paturi. Își găsi hainele. Pipăi în buzunarul jachetei cheile de la apartament și-și scoase portofelul cu legitimația de ziarist. Avea și toți banii.

Se schimbă de pijamale.

— Frate, eu îmi iau liber de-aici. Mergi cu mine?

Piticul îl privi pentru prima dată, rătăcit, ca și cum ar fi văzut prin el. Păru că se gîndește la propunere, apoi întinse mîinile către el.

Antonie îl ridică în brațe și îl strînse bărbătește la piept.

— Așa te vreau, frate! Știam eu că pot conta pe tine. Așteaptă o clipă.

Îl așeză pe pat și întredeschise ușa. La capătul coridorului erau două surori medicale care stăteau de vorbă.

— Nasol! Nu putem pe ușă. Trebuie să încercăm pe fereastră.

Erau la etajul unu. Dedesubt, un tomberon de gunoi.

Antonie deschise fereastra, luă piticul în brațe și îl așeză cu fundul pe pervaz. Acesta mormăi ceva, arătînd către piesele de puzzle.

— Dă-l în pizda mă-sii de joc, că n-avem timp de el!

Ieși în afara ferestrei, se întinse, atîrnînd cu mîinile de pervaz, și se aruncă pe tomberon.

— Hai, sari, că te prind eu!

Ezită.

— Hai, nu fi căcăcios! Sari, dac-am spus că te prind, apoi te prind!

Piticul își făcu vînt drept în brațele lui Antonie.

— Hoopa! Ți-am spus că te prind?!

Îl luă în brațe și alergă pînă la gardul spitalului. Căută o spărtură și ieși în mijlocul străzii cu piticul în brațe. Merse o vreme pe strada pustie. Nici picior de om. Doar din cînd în cînd zgomotul unui taxi trecînd în viteză.

— Nu-i mare chestie o stradă noaptea. Dar s-o vezi ziua!

Piticul se lipi de Antonie, prinzîndu-l cu brațele, rezemîndu-și capul pe umărul lui.

— Să n-adormi! Să vezi ce chestii faine o să-ți arăt!

Se opri în dreptul unei vitrine în care erau expuse mai multe televizoare, fixate pe posturi diferite.

— Uite, desene animate! Ai mai văzut vreodată desene animate?

Piticul nu-i acordă nici o atenție. Fără vreun motiv anume, Antonie se îndreptă către gară. Obosi la un moment dat și se așeză pe scările unui magazin. Puse piticul alături.

Rămaseră tăcuți, neștiind încotro s-o apuce.

De niciunde, apăru un cîine vagabond cu o ureche ciuntită, care se gudură pe lîngă picioarele lor. Antonie se bucură de parcă și-ar fi descoperit un vechi prieten. Îl mîngîie.

— Ei, ia uite ce mică-i lumea! Ce mai faci tu, domnule? Uite – i-l prezintă piticului –, despre cîinele ăsta am vrut eu să fac un reportaj, dar nu mi-a ieșit. Ți-e foame? îl întrebă pe cîine.

Javra îl privi de parcă i-ar fi pus o întrebare retorică.

— Ai grijă de cîinele ăsta! îl îndemnă Antonie pe pitic. Eu trag o fugă pînă la non-stopul de colo, să cumpăr ceva de mîncare.

Piticul prinse cîinele în brațe și-și sprijini capul de el. Antonie se întoarse în cinci minute cu o pungă plină, pufăind fericit dintr-o țigară.

— Frate, ce-am uitat! Mă și mir că n-am simțit pînă acum nevoia să trag o țigară... Ia uite ce-avem noi aici! Pastramă de cea mai bună calitate.

Îi aruncă pastrama cîinelui. Piticul nu vru să mănînce. Lui Antonie îi era de-ajuns țigara. Aruncă chiștocul și întrebă nemulțumit:

— Băi, ce pizda mă-sii facem noi aici?

Mai rămase o vreme așa, apoi tresări:

— Știu! Să mergem!

Înhăță piticul în brațe și porni aiurea pe stradă, pînă întîlni un taxi.

— Liber?!

Taximetristul privi la piticul îmbrăcat în pijamale și apoi, suspicios, la Antonie. Simțea că ceva nu e în regulă. Antonie rezolvă problema, scoțînd din buzunar legitimația de jurnalist.

— Presa! Sînt ziarist!

Taximetristul se liniști și le deschise ușa din spate. Antonie comandă o cursă pînă la un lac din afara orașului. După ce puse mașina în mișcare, șoferul se confesă:

— Mă scuzați, am crezut că sînteți cine știe ce golan care a răpit vreun copil. În vremurile astea se-ntîmplă.

— Nu, domnule, e frate-meu. Mergem la pescuit. Am făcut un pariu cu el: dacă nu se îmbracă la timp, îl iau din pat exact așa cum este și-l duc pe malul lacului.

Șoferul rîse de un așa pariu.

— Dar știi că aveți o mamă curajoasă, dacă a mai făcut un copil la atîția ani diferență!

— Se-ntîmplă!

Antonie nu prea avea chef de vorbă cu șoferul. Îl lăsă să bombăne în legea lui:

— Dom'le, e bine să-ți iubești fratele, că numai în el poți avea încredere. Da' pe mine nu m-a bucurat Dumnezeu cu un frate. Am avut unu', da'

a murit de mic, de scarlatină. Numai surori. Și surorile, de, femei, mai rele de gură, mai ațoase la suflet...

— Presa! îl lămuri Antonie, arătându-i legitimația de ziarist. Am venit la pescuit cu fratele meu. Vreau să închiriez două undițe și o barcă. Și niște momeală. Se poate?

Băiatul de la debarcader se frecă somnoros la ochi și dispăru în camera alăturată. Se întoarse cu o pereche de vîsle, cu două undițe și o bucată de aluat, i le întinse lui Antonie, luă banii și legitimația drept garanție, apoi se culcă la loc, cu capul pe masă.

Antonie aruncă undițele în barcă, fixă vîslele și-i strigă piticului de pe debarcader:

— Hai, sari! Ai văzut doar că te prind!

Îl prinse și-i arată unde să se așeze.

— Să vezi tu cât pește prindem noi azi! se entuziasmă Antonie, începînd să vîslească puternic. Am venit la țanc. Drept cînd se crapă de ziuă.

Inspiră adînc, demonstrativ.

— Ce aer curat! Ce boare, mai parfumată ca tămîia! Mă simt perfect. Trebuie să-mi aprind o țigară.

Și-o aprinse abia cînd opri barca aproape de mijlocul lacului. Trase un fum și exclamă fericit:

— În viață ești un nimic dacă nu ai libertate!

Aruncă țigara în apă.

— Hai, să nu mai pierdem vremea. La pescuit! Să-ți arăt cum se face! Uite-așa... Desfacem undița... luăm o biluță de aluat... o înfigem în cîrlig... arcuim bățul și hop! Fix în apă. Apucă bățul de coadă. Și ochii la plută!

Piticul îl refuză, mormăind și legănîndu-se cu brațele încrucișate.

— Ai să răstorni barca. Așa e la început, pînă ce vezi primul pește în mîinile tale... Nu-ți place...

Stai locului și-am să te-nvăț toate tainele pescuitului.

N-a durat mult pînă cînd chiar și un autist ca piticul și-a dat seama că toate tainele pescuitului cunoscute de Antonie se reduceau la a privi fix pluta nemișcată. Apa era lucie, netulburată de valuri. După vreo jumătate de oră de tăcere, începu să bombăne:

— Cred că azi nu mușcă la aluat. Trebuia să căutăm noi niște rîme!

Piticul se opri din legănat, întinzînd o mîină către undiță. Antonie îi zîmbi:

— Așa-i că vrei să încerci și tu?! Știam eu! La început nu-ți place, dar pe urmă... Păcat că azi nu mușcă la aluat.

Piticul apucă bățul și, în cîteva secunde, pluta dispăru sub apă.

— Trage! Trage! urlă Antonie.

Un crap de aproape un kilogram se zbătea la picioarele lor în barcă.

— Dumnezeule, ce băftos ești! Norocul începătorului! Ia mai dă o dată!

La cîteva secunde, alt crap în barcă.

Antonie se enervă de-a dreptul. Se dezbracă de jacheta de jurnalist, desfăcu cealaltă undiță și aruncă pluta alături de cea a piticului.

— Doi la zero pentru tine! Facem concurs?!

Curînd avea să-și regrete propunerea. În timp ce piticul prindea mecanic, fără nici o satisfacție pe față, pește după pește, pluta lui Antonie rămînea nemișcată, ca-n fîntînă. Pe la douăzeci și trei la zero capitulă și izbucni în rîs:

— Mai încet, frate. N-am mai văzut așa baftă!

Piticul se opri din pescuit la fel de brusc cum începuse și așeză grijuliu bățul undiței în barcă. Antonie sări între pești, în genunchi, și începu să-i vînture ca un milionar care nu se mai satură să-și admire grămada de bani.

— Ce facem noi cu atîta pește?

Între timp se luminase de ziuă. Un țcănit ciudat îi răsună lui Antonie în ureche. Apoi auzi, pierdut, ca de pe cealaltă lume, vocea redactorului-șef:

— Antooooonieeeeeeeeeee, vino la mal!

Nu-i veni să creadă. Privi către debarcader și văzu o mulțime de oameni. Vreo doi purtau pe umeri camere de filmat. Printre ei îl recunosc pe Cristi, cu o portavoce în mână:

— Băăăi, staaai cuminteeeeee! Să nu faci vreo prostieeeee!

Uluiala lui Antonie fu și mai mare când realizează că țcănitul pe care îl auzise mai înainte era de la un elicopter. Acesta se rotea deasupra bărcii, stîrnind valuri uriașe.

— Cretinilor! țipă Antonie la elicopter. O să ne înecați! Nu știu să înot!

Barca se clătină puternic și piticul căzu în apă. Un tip de la trupele speciale coborî din elicopter, pe o frînghie, între pești. Îl izbi pe Antonie cu pumnul în față. Un tunel oranj i se deschise în fața ochilor.

Cînd își reveni, Antonie era cu fața la pămînt și cu mâinile prinse în cătușe, la spate. În jurul lui, pe debarcader, o zarvă teribilă. Se întoarse cu fața în sus, se sprijini în mâini și se ridică în picioare. În mijlocul gloatei de jurnaliști, un tip cu cagulă ținea în brațe – victorios ca Superman – piticul salvat de la înec. Cercul reporterilor era strîns ghem, transformat într-un vârtej de trupuri umane, blițuri și camere TV. Fiecare retină focaliza imaginea ca pentru un monstru cu o mie de ochi, cu mai multă precizie decît orice cameră de luat vederi. Unul dintre ochii monstrului îl zări pe Antonie și, instantaneu, ceilalți nouă sute nouăzeci și nouă se îndreptară în aceeași direcție. Năvăliră asupra lui Antonie:

— Cum ți-a venit ideea răpirii?

— Ești conștient că puteai declanșa o tragedie?

— Împotriva cui protestezi?

Antonie se simți fericit, mai liber ca niciodată. Îi făcu, șmecherește, cu ochiul fratelui său care, pentru prima dată, îl privi fix și-i răspunse cu un zîmbet complice. Antonie se întoarse cu spatele la jurnaliști, își ridică mîinile atît cît îi permiteau cătușele, strînse pumnii și-și întinse degetele mijlocii.

27

„Scrii, bă? Scrii? Scrie!“

Trăiesc de peste treizeci de ani în această lume care mă fascinează și mă sperie, în egală măsură. Și-n fiecare zi, cumva fascinația scade, iar spaima crește. Am senzația că n-am înțeles și nu înțeleg nimic.

„Scrii, bă? Scrii? Scrie!“ – fraza îmi tot sună în cap, cu vocea tatălui meu, deși el nu mi-a adresat niciodată îndemnul. Însă îmi place s-o fac, respectînd chiar o vorbă a tatei, spusă atunci cînd nu vede nici o soluție concretă de-a ieși dintr-o încurcătură. Se scutură de povară și devine brusc optimist:

„Las’ că ne descurcăm noi!“

Mă ridic de pe scaunul meu, mă duc la fereastră, o deschid larg și urlu:

— Sombreroooo!

Table of Contents

[Prefata: Miracolul în transmisiune directă](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

Table of Contents

Prefata: Miracolul în transmisiune directă	5
1	14
2	15
3	24
4	29
5	30
6	34
7	41
8	47
9	50
10	60
11	64
12	72
13	84
14	87
15	92
16	100
17	113
18	125
19	139
20	150
21	154
22	160
23	162
24	171
25	177
26	182

